

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

666 PARK BULVARI

*New York'a hoş geldiniz.
'Burada sosyete'yi cadılar yönetiyor!*

GABRIELLA PIERCE

İlginç ve GOF Map Arşivi - <https://rantt.com.tr>

GABRIELLA PIERCE

İngilizceden Çeviren: Aslı Gizem KORKMAZ

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ARTEMİS

ABG/250
AB/531
AÇ/644
A/55

666 PARK BULVARI

GABRIELLA PIERCE

Orijinal Adı: *666 Park Avenue*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez Toydemir

İngilizceden Çeviren: Aslı Gizem Korkmaz

Editor: Elif Nihan Akbaş

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Mebruke Bayram

1. Basım: Şubat 2016

ISBN: 978 - 605 - 142 - 917 - 5

Sertifika No: 10905

ALLOY ENTERTAINMENT © 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Çağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiğdemhane Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

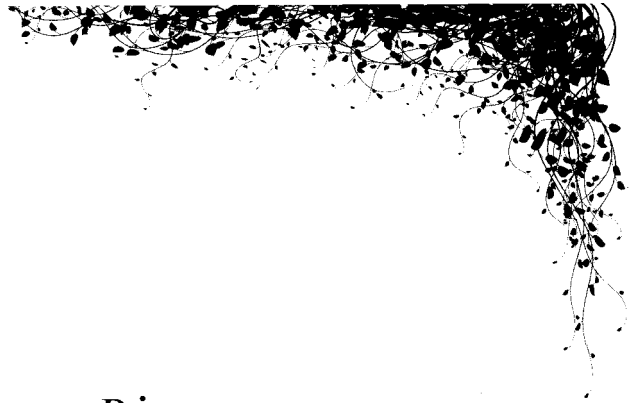
Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

GABRIELLA PIERCE

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BİR

“DÖN BAKAYIM.”

Jane Boyle zarafetle kendi etrafında dönünce yeşil ipekli eteği parlayarak havalandı. Butiğin dar aynasında kıyafetinin arkasını görebilmek için boynunu uzattı ama nasıl görüldüğünü kestirmek için aynaya bakmak yetmiyordu. Bunu ancak yeşil bir flamingo gibi ortalıkta dolaştığı zaman anlayabilirdi. *Tam da bu yüzden, alışverişe arkadaşlarla çıkmak önemli,* diye geçirdi aklından. Özellikle bu alışveriş kadınların poposuna pervasızca bakan bir adamı etkilemek için yapılıyorsa. Jane bu hafta bütün öğle tatillerini iyi bir elbise bulabilmek için geçirmişti. Günlerden perşembeydi, yumurta kapıya dayanmıştı ve bir uzmana ihtiyacı olduğu ortadaydı.

Neyse ki, Jane’in iki yıldır çalıştığı butik mimarlık firması Atelier Antoine’ın bir çalışanı da Elodie Dessaix adlı bir alışveriş gurusuydu. Elodie’nin bulduğu Swarovski taşlarla süslü arkası

açık, şahane ayakkabı Jane'in işine yarayacaktı şüphesiz. Jane kaşlarını kaldırarak arkadaşına baktı. Elodie kabinlerin önünde bir tabureye oturmuş uzun, bronz bacaklarını neşeyle sallayıp duruyordu.

Biraz düşündükten sonra Elodie başını iki yana salladı. "Fazla yeşil," dedi etkileyici İngiliz-Fransız aksanıyla. Lila rengi, dar kesim bir elbiseyi Jane'in eline tutuşturdu.

"Bunu giyersem üşürüm," diye mızımlandı Jane. Tam elbiseyi geri vereceksen, Elodie'nin koyu kahve gözlerindeki sert bakışı fark edince fikrini değiştirdi. "Başka seçenek kaldı mı sanki?" diyerek başını iki yana salladı Elodie. Siyah bukleleri omzunun üstünde oynayıyordu. Jane altın rengi kabine geri döndü. Kabinin içinde şaşaayı tamamlayan yaldızlı çerçeveli bir de ayna vardı. Şanzelize'deki en pahalı butiklere girmek Elodie'nin fikriydi. "Kalite kendini gösterir," diyordu tutkuyla. İkna ediciydi. Daha doğrusu Jane, ikna olmaya hazırdı çünkü Lacroix marka topukluları ve zarif, deve tüyü paltosuyla Elodie'ye baktığında karşısında bir şaheser görüyordu.

Yine de evdeki hesap çarşıya uymamıştı. Jane'in parası ancak ucuzluk reyonundaki kıyafetlere yetiyordu ve Elodie'nin onu sürüklediği bazı mağazalarda indirimli kıyafetler yok denecek kadar azdı. Sonuç olarak, aralık ayının ortasında kolsuz, incecik bir elbiseye kalmıştı.

En azından Malcolm'a daha seksi görünürüm, dedi kendi kendine, sırıtarak. Sanki yüzüncü elbiseyi deniyordu. Malcolm'u düşününce yanaklarına kan yürüyordu. Başka yerlerini de ateş basıyordu.

Malcolm Doran onun ayaklarını tam anlamıyla yerden kesmişti. Bir ay önce, beşinci yüzyıldan kalma bir vazo için yapılan müzayedede tanışmışlardı. Jane, ilk bağımsız müşterisi Madame Godinaux adına açık artırmaya katılmak için oradaydı. Malcolm ise koleksiyonunu genişletmek istiyordu. Uzun boylu, geniş omuzluydu. Kehribar sarısı saçları ve öpmeye doyulmayacak dudakları vardı. Jane onun vurucu cazibesine hemen kapılıvermişti. Müzayede bittikten sonra dışarı çıkmış, kışın acı soğuşunda sigara içmek için kapının önüne dikilmişti. Ondan bir ışık daha bekliyordu. Bir yandan üzerindeki sersemlikten kurtulmaya çalışıyordu. Malcolm'un aksanı ve kartvizitinden Amerikalı olduğu anlaşılıyordu. Fransa'ya her ne sebeple geldiyse, çok uzun kalamayacağı belliydi. Sıradan bir flört. Bununla baş etmek çok da zor olmayacaktı. Zar zor içtiği sigaradan kalan izmariti Arnavut kaldırımının taşma bırakıp *Carel* çizmesinin tabanıyla ezmeye başladı. Malcolm'un dikkatini çeker gibi görünmek istemiyordu. Ama şeytanın işi o anda ayakkabısı ayağından çıktı ve dengesini kaybetti. Sendeleyip düşmek üzereyken Malcolm -sarışın, kaslı ve enfes kokulu Malcolm- onu tuttu. Jane'in sakarlığıyla alay etmeyecek kadar centilmen bir adamdı. Yine de sokak lambasının ışığında koyu renkli gözlerinin içi gülüyordu. Caddeyi işaret ederek "Arabam şurada," dedi, şahane tok bir sesle. "İzin verirsen seni eve bırakmak istiyorum. Yayaların güvenliği açısından." Ona cevap fırsatı bırakmadan, kucığına aldı ve ileride bekleyen limuzine götürdü. Jane göz açıp kapayıncaya dek kendini limuzinin yumuşak, deri koltuğunda buldu. Malcolm ona bir kadeh şampanya uzattı.

Elodie kabinin perdesinden başını uzattı. Bukleleri yay gibi kıvrılmıştı. “Harika görünüyorsun,” diyerek araya girdi. Jane butiğe ve gerçek dünyaya geri döndü: Tiril tiril elbiseler, gülünç fiyatlar ve standart müşteri profiliyle uğraşmadığından haberdar, durmadan telefonla konuşan bir satış görevlisi. “Senin seksi Amerikan fena hâlde gafil avlanacak.”

“Ah, keşke,” dedi Jane dürüstçe. “En azından o zaman eşit şartlarda olurduk.” Daha önce çıktığı kişiler olmuştu elbette, sonuçta yirmi dörtlük sarışın bir bombanın, Paris sokaklarında onlarca teklif almadan dolaşması imkânsızdı. Ama Malcolm’la karşılaşana dek insanların bahsettiği şu *kimya*’nın anlamını bilmiyordu. Adamın gelişi, havası bile baş döndürüyordu ve Jane ona doyamıyordu. Limuzinde baş başayken ondan uzak durmaya ancak iki dakika direnebilmişti ve o direnç kırıldığında, Malcolm’la arasına bir daha hiç mesafe koyamayacağını hissetmişti. Sonra, bir anda limuzinden inip kaldırımında durduğu anı anımsadı. Lüks araç kırmızı ışıklarıyla akşam karanlığını boyayarak gözden kayboldu. O anda başının üstünde kıvılcımlar saçarak patlayan sokak lambasına nasıl öfkелendiğini anımsadı. *Şehrin elektrik şebekesi sağ olsun, ondan sonra her geceyi beraber geçirdik*, diye düşündü Jane kederle. Jane’in elektronikle huzursuz bir ilişkisi vardı: Patlayan ışıklar, bozulan bilgisayarlar, kâğıtları öğüten fotokopi makineleri, acelesi varken yolda kalan metro. Neyse ki Malcolm’la ilişkisi mutlu anlarla doluydu. Üç haftayı (gerektiği zamanlar) yiyip içerek, (nadiren) uyuyarak, düzenli olarak sevişerek geçirmişlerdi. Nihayet Malcolm İtalya’da bir iş toplantısına gönülsüz de olsa katılmak zorunda kalmıştı. Bu gece dönüyordu ve bu sefer

gerçek bir *randevu* talep etmişti. Ve görünüşe bakılırsa, şık gi-dilmesi gereken bir davetti bu.

Jane boy aynasında kendini incelemek için kabinden çıktı. Elbisenin üzerindeki işlemelere kaşlarını çatarak baktı. “Şu hâle bak. Tam bir seri sonu tipiylim.”

Kasada duran otuzlarında, sıska, sarışın kadın sanki plan-lamış gibi tam bu lafın üstüne kahkahayı patlatıverdi. Birden sesini alçalttı. Çulsuz müşterileri hakkında fısıldaştığı ortadaydı. Jane kıpkırmızı kesildi, sonra utandığı için bir daha kızdı kendine.

“Erkekler böyle şeylere takılmaz,” dedi Elodie, sakinleştirici bir sesle. Yine de Jane inadına sakinleşmiyordu. Belki Elodie’nin şimdiye dek tanıdığı erkekler takılmazdı ama Malcolm herhangi bir adam değildi. Manhattan’da zengin bir ailenin tek çocuğuydu ve zevk için müzayedeye katılıyordu, ihtiyaçtan değil. Arabası, paltosu, sesi... Ona dair her şey, Fransa kırsalından öksüz bir çocuğun hayal dahi edemeyeceği bir zenginliğin ve bereketin simgesi gibiydi. Elbette bu kıyafetle onun seviyesine çıkması mümkün değildi ama en azından utanıp sıkılmazdı. Belki.

“Aslında siyah da fena değildi,” diye hatırlattı Elodie. Sıkıcı ama el yakmayan, siyah, beli çiçekli straplez elbiseden bahsediyordu.

“Matmazel?” diye seslendi satış görevlisi kadın. Nihayet telefon görüşmesine ara vermişti. “Affedersiniz,” diyerek ağır aksanlı İngilizcesiyle sözlerini sürdürdü. Müşterilerden bihaber gibi görünse de, dedikodulu telefon sohbetleri arasında ikisinin konuşmalarına kulak kabarttığı belliydi. Jane, Amerikalı annesiyle

evde hep İngilizce konuşurdu. Elodie ise İngiliz bir diplomatın kızıydı. İngilizce konuşmayı o kadar çok seviyorlardı ki, bazen yolda onları turist zannedenler oluyordu. Satış görevlisi başıyla dükkânın arka bölümünü işaret etti. “Yeni koleksiyonumuzda size çok yakışacak, harika bir parça var. Henüz satışa koymamıştık ama...” Ellerin kullanarak sözlerine destek veriyordu. Jane’in kalbi yerinden çıkacaktı. Elbette harika olurdu ama kimbilir fiyatı ne kadardı? “Teşekkür ederim,” diye yavaşça söze başladı. Bedenini baştan ayağa sıcak basmıştı. “Ama ben gerçekten...” diye tekledi. Ne mazeret sunacağını bilmiyordu. Elodie elindeki siyah elbiseyi bıraktı.

“Ama Mösyö Doran aradı,” dedi kadın çabucak. Jane neye uğradığını şaşırmişti. Malcolm. “Siz Matmazel Boyle’sunuz, değil mi? Yapacağınız tüm alışverişi kendi hesabına yazmamı söyledi. Ben de bunu beğeneceğinizi düşündüm.” Öyle bir gülümsemiş ki, sanki tüm yüz kasları yer değiştirdi. Sonra mağazanın arka bölümüne gitmek üzere hareketlendi.

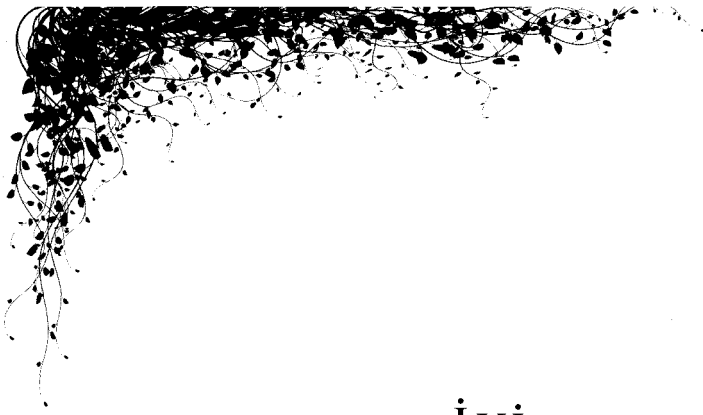
“Bir de cömert!” dedi Elodie iç geçirerek. Aynaya bakıp bej rengi şalını ve rujunu düzeltti. “Ben,” dedi, “burada tüm verimli yıllarımı Fransız oğlanlarla flört ederek harcamışım. Böyle adamlar ufacık bir okyanusun ötesindeymiş meğer!”

Jane cevap veremeden, satış görevlisi safir rengi şahane bir şifon elbise getirdi. Jane’in ağzı bir karış açık kalmıştı. Dekolte kısmı V biçimdeydi ve uzun eteği Jane’in ayaklarına dek dökülüyordu. Gerçekten şahane bir parçaydı.

Kasanın çekmecesini çingirdayarak açılınca, üç kadın birden yerinden hopladı. “*Cette fichue chose; c’est la quatrième fois...*” Satış görevlisi, muhtemelen yazarkasada çıkan bir hata yüzünden

homurdanıyordu. Jane, fiyatı bir maaşına denk gelen, yumuşacık şifon elbiseyi eline almış, bakıyordu.

“Şunu da dene,” dedi Elodie heyecanla. Jane hevesle kabine girip perdeyi çekti.

İKİ

O AKŞAM JANE'İN ÖZGÜVENİ UÇUP GİTMİŞTİ. 25 MONTAIGNE Bulvarı'nda taksiden inmeden önce, elindeki adrese bakıp duruyordu. *Neyse ki, mevsime uygun giyinebildim*, diye düşündü. Nemli kış havasını içine çekip şaşalı, beş yıldızlı Plaza Athénée'in kapısında kibarca yol gösteren üniformalı adama gülümsedi. Lobi mermer, kadife ve kristallerle bezeli, tüyle-ri diken diken eden bir şaşaa içindeydi. Jane bir an yaşadığı basit stüdyo daireyi düşününce karnına bıçaklar saplandığını hissetti.

Lobideki aynaya odaklanıp içindeki panik duygusuna karşı koymaya çalıştı. Sarı saçlarını gevşekçe topuz yapmıştı ve mak-yajı çok hafıftı. Masum ve vahşi mavi gözleri, mavi elbisesiyle uyum içindeydi. Dekoltesinden yumuşak teninin bir kısmı görünüyordu.

Seksi ve şahaneydi. Sanki buraya aitti.

Elbette duruşu biraz da mağrurdu. Aynaya bakmaya başladı andan beri omzunun üstünden biri daha yansıyordu. Malcolm. Onu kendini süzerken izlemişti. Harikaydı.

Jane'i tutup kendine çekti ve dudaklarına yapıştı. Yüzündeki o hafif gülümseme silinmişti. Jane derin bir nefes aldı, onun leziz kokusunu hatırladı. Malcolm'un şampanya ve baharat karışımı kokusu onu şimdiden sarhoş etmişti.

"Lezzetli bir yemek gibisin," diye fısıldadı kulağına. Jane yemek faslını geçip doğrudan konuya girmemek için kendini zor tuttu.

Gerçek bir randevu. Medeni insanlar gibi. Sandalyelere oturarak.

Malcolm onun aklından geçeni okumuş gibi koluna girip restorana yöneldi. Beyaz ipekle kaplı sandalyesini çekip Jane'i buyur etti. Jane, elbisesini buruşturmamak için eteklerini toplayarak, dikkatlice oturdu. "Tanrım, seni o kadar özledim ki," dedi Malcolm, derin sesiyle. Jane şifon elbiseyi bir anda unuttu-verdi. Masada titreyen mum koyu renk gözlerine alev alev vuruyordu. "Hayatımın en uzun altı günüydü."

"Ben de seni özledim," diye cevap verdi Jane, yumuşakça ve içtenlikle. Buna akıl sır erdiremese de, Malcolm yanındayken tüm bedeni kamaşıyor, ona dokunmak için sabırsızlanıyordu. Bir yanı ise bedeninin kendini ele geçirmesine seve seve razı gelecek hâlde, sakin ve uysaldı. Kuytuda bir masa seçtiklerine seviniyordu, en yakın çift beş metre uzaklıktaydı. Tüm yemek boyunca kalabalığın içinde olmak onu rahatça konuşmaktan alıkoyar diye düşünüyordu.

"Müzayedeciler vazomu bugün yolladı," dedi Malcolm, krem rengi peçetesini açıp kucığına koyarken. Jane gülümseledi.

Malcolm havadan sudan konuşarak ortamdaki heyecanı dindirmeye çalışıyordu. Jane de onun ses tonundaki yumuşaklığa uyum sağladı.

“Öyle mi?” dedi gülümseyerek. Onun arkeolojik zevkleri randevuda konuşulan ilk mevzuydu. “Bana kalırsa onu kırılmayacağı bir köşeye koyduktan sonra arkadaşlarına da benim vazom sizinkinden iki yüz yıl daha eski diye hava atacaksın, değil mi?”

Güldü. “Biliyor musun, Fransızların, sadece eskiye düşkün olanlara ve tarih fanatiklerine vize vereceğini sanırdım. Düşünsene, at arabasının revaçta olduğu dönemden beri trafik kurallarını değiştirmemiş bir toplumdan bahsediyoruz. Yenilikçi biri havaalanı güvenliğini nasıl aşsın?”

“Ben bir bebektim ve masumca etrafa bakınmıştım,” dedi Jane. Jane’in küçük mutfak masasında gerçekleşen ikinci buluşmalarında bebekliğinden beri Frans’a da büyükannesiyile yaşadığını ama kendisinin de aslen Amerikan vatandaşı olduğunu itiraf etmişti.

Beyaz ceketli bir garson elinde iki kadeh şampanya ve iki kâse turp köpüklü karamelize pırasa ile çıkageldi.

Jane sofradakilere şüpheyle baktı. Güzel kokuyordu ama tıraş köpüğüne benziyordu. Garson giderken Jane, “Alsa’ta köpük yemezler. Bu Paris’e özgü sanırım,” diye espri yaptı.

“Çiftliğinizden bahsetsene,” dedi Malcolm, içkisini yudumlarken.

“İslahevi demek istedin herhâlde?” Çatalıyla oynamaya başladı. Malcolm’un bakışları bir anlığına değişti.

“Bilmek istemezsin.”

“Hakkında her şeyi bilmek istiyorum.” Masanın altından ayağıyla Jane’e dokundu, o anda Jane’in sedef rengi tırnaklarından karnına kadar bir titreşim yayıldı. Bir anlığına Malcolm’u tutup üst kattaki lüks odalardan birine sürüklemek istedi. Ama bu gecenin amacı başkaydı. Yataktan mümkün olduğunca uzak kalıp sohbet edebilmek.

“Büyükanneimin tam donanımlı bir bomba sığınağı vardı,” dedi Jane kuru kuru gülümseyerek. Şampanyanın sıcaklığı vücuduna yayılmaya başlamıştı. Altı yıldır evden uzak kalmak yetiştirilme tarzına mizahi bir bakış açısıyla yaklaşabilmeyi öğretmişti ona... Yine de bu esprili hava fazla uzun sürmüyordu. “Bir gün topraklarımızın işgal edileceğini sanıyordu.”

Malcolm güldü. “Biraz paranoyakça.”

Jane gülümsedi ve içkisinden bir yudum daha aldı. Büyükanne için parayonak sözü hafif kalırdı, erdemli yönleri de vardı tabii. Kızı -Jane’in annesi- ve damadı, Jane on aylıkken Kuzey Carolina’da trafik kazasında ölmüştü. Kadın torununu da kaybetmekten o kadar korkmuştu ki, Fransa’nın küçük bir köyünde önceden aldığı eve taşınmış ve Jane’i gözden ırak büyüttü. Yıllar geçip de Jane ele avuca sığmaz hâle gelince, büyükanne sadık köpeği Honey’yi Jane’e göz kulak olması için görevlendirmişti.

“Bana karşı çok... korumacıydı.” Hoparlörde Mozart’ın Sonatı yükseliyor, garson kadehleri teklifsizce dolduruyordu.

“Demek onunla bir ortak yönümüz var,” dedi Malcolm. Birkaç masa ötede bir çift, keçi peynirli salata ve taze ekmeğe yumuluyordu. “Peki, büyükannenin antikaya da ilgisi var mıydı?” diye sordu Malcolm şakayla karışık.

Jane sırtıttı. “Kadının zevki seninkinden bile kötüydü Bay Fransız Antika. Duvara şu dev, çiçekli, ağır porselenlerden asardı. Korkunç dekoratif süslerini ve depresif tablolarını uğursuz diye asmazdı ve zamanla onlar kırılıp bozuldukça hepsini benden bilirdi. Odamda ya da dışarda olmamın önemi yoktu, sorumlu hep bendim. Yine de söyleyeyim, eğer nefret duygusu yetseydi, sadece bakışlarımla hepsini bir bir kırabilirdim.”

“İşte bu olağanüstü bir yetenek olurdu,” dedi Malcolm. Gözlerinde okunmaz bir ifade vardı.

“Değil mi ama? Parmağımı bile oynatmadan odayı yeniden dekore ederdim,” diye kıkırdadı Jane, parmağını havaya kaldırarak. “Muhtemelen işim inanılmaz kolaylaşırdı. Madam Godinaux tüm şehrin mobilya ve dekorasyon işlerine beni koşardı. Kadın neyi, nereye, nasıl uydurur hiç anlamam. Ben de hiç parmak izi bırakmadan her şeyi yerli yerine koyabilmeyi isterdim.”

Malcolm öne doğru eğildi, gözlerinde bir şeyler vardı. Onun ani hareketiyle Jane’in nefesi boğazında düğümlendi. “Muhteşem bir kadınsın Jane. Bunu biliyor muydun?” Uzanıp elini tuttu. “Güya plan yapmıştım ama...” Sözüne devam edemedi. Başını iki yana salladı.

Jane’in kalbi yerinden fırlayacaktı. Malcolm’un dokunuşuyla teni alev almıştı.

“Jane, insan doğru kişiyle karşılaştığında, bunu anlar.”

Jane etrafa bakındı. Kalp atışlarının tüm salonda yankılandığını düşünüyordu.

“Ben sabırlı bir adam değilim,” diye devam etti Malcolm, “ve bence bir ay yeterince uzundu.”

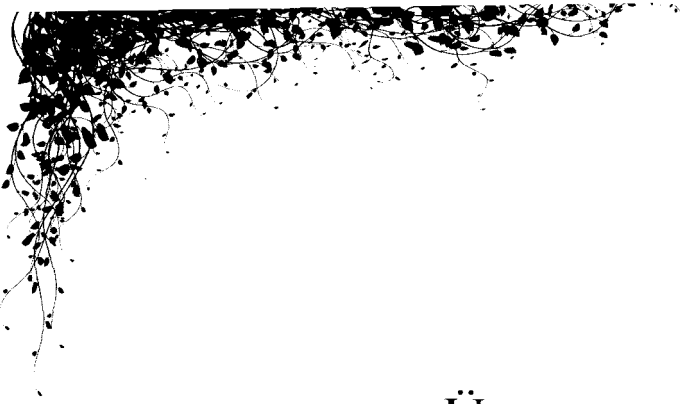
Mavi kadifeyle kaplı bir kutu çıkardı. Masanın ortasına koydu ve açmadan bir kez daha Jane'e baktı. En az beş karatlık, dikkörtgen kesim elmas yüzük mum ışığında parılıyordu.

"Jane," dedi, tutku dolu sesiyle, "doğru kişi sensin. Bir günümü bile senden ayrı geçirmek istemiyorum. Beklemek istemiyorum. Lütfen," dedi. Sesinde hiç yalvarma tonu yoktu. "Jane, karım olmanı istiyorum."

Tüm masalar, duvarlar dönüyordu. Jane'in kalbi ağzından çıkacaktı ve yanakları yanıyordu ve her tarafını ateş basmıştı. Malcolm'la evlenmek Fransa'yı bırakmak demekti: Atelier Antoine'deki işini, yangın merdiveninden Notre Dame manzaralı, beşinci mahalledeki şirin evini, arkadaşlarını, hayatını...

Seçim yapmak çok kolaydı.

"Evet! Evet!" Sol elini uzattı. Yüzüğün ölçüsü parmağına tamam uyuyordu.

ÜÇ

JANE KÜVETE UZANMIŞTI. KÖPÜKLER GÖĞSÜNDE OYNAŞIP PATLIYORDU. Elini sudan tembelce çıkarıp musluğu biraz daha açtı. Nişan yüzüğü loş karanlıkta bile vahşice parlıyordu. Yüzüğe baktı, yaşadıklarının bir rüya olmadığına kendini ikna etmeye çalıştı. Kanıt parmağındaydı, üstelik Eyfel manzaralı dev, mermer bir küvette uzanıyordu. Ama Malcolm, Jane'in gözdesi karamelli dondurmadan almak için odayı terk edince, bir anlığına tüm bunların gerçek olmadığı yanılışına kapılmıştı.

Farkında değildi ama gözünü kapıdan ayıramıyordu. Malcolm'un birazdan döneceğini bilse de kendini yaşadıklarının hayal olmadığına ikna etmekte zorlanıyordu. Onun dışarı çıkmasına itiraz etmişti. Oda servisi ne güne duruyordu? Ama Malcolm gitmeye çok hevesliydi. Her nişanlı gibi bu tür şeylerde ısrarcıydı, Jane ise daha önce nişanlanmamış biri olarak tam tersine ona baskı yapıyordu.

Sudan buharlar yükseliyordu. Karşı binanın çatısına bir karga kondu. Jane, Malcolm'un lüks odalar ve hizmetkârlarla dolu müsrif yaşantısına bu kadar kolay uyum sağlamak doğru mu, diye düşündü. Sonra buharı içine çekip zihnindeki endişeli düşünceleri bir kenara bıraktı. Neden rahat etmeyecekti ki? Bu artık onun da yaşam tarzıydı.

Halledilecek işler vardı, evinin kredi borcunu ödeyip arkadaşlarıyla vedalaşması gerekiyordu. Bitirme aşamasındaki işlerini gözden geçirdi. *Daha ilk bağımsız müşterimi yeni edinmiştim*, diye düşündü küçük bir pişmanlık dalgasıyla ama Jane yetenekli bir mimardı ve New York bu işler için biçilmiş kaftandı. Hele arada pürüzleri ortadan kaldıracak yeni aile bağları olursa. *Bir ailem olacak*, diye düşündü ve ayaklarını suda sevinçle çırpmaya başladı.

Büyükannesiyle yaşarken bile kendini yalnız hissediyordu. Sevildiğinden emindi ama yaşlı kadına göre sevmek, her şeyin dışında ve ötesinde, endişelenmek demektir. Refakatçisi olmadan Alsas kasabasının çekingen sakinleriyle arkadaşlık etmesine bile izin yoktu. Kasabanın merkezindeki ahşap okula gitmeye bile izni yoktu ve marketten beş dakika geç gelse büyükannesi onu aramaya çıkardı. Yaşlı kadın dış dünyaya dair bu kadar endişelenmesinin sebeplerini Jane'e hiç açıklamamıştı ve bu telaşı torunuyla arasında yıllar geçtikçe büyüyen bir uçurum oluşmasına neden olmuştu. Jane, yıllarca biriken öfkesiyle, üniversiteye kabul mektubunu aldığı gün, dağın yamacındaki küçük, gri çiftlik evinden ayrılmıştı. Altı yıldır kasabaya geri dönmemişti. Banyonun duvarındaki ışıklar oynuyor, gölgeler yaşlı bir ağa-

cm dallarını andırıyordu. Büyükannesine ülkeden ayrıldığını söylemesi gerektiğini düşündü Jane, ürpererek. Son zamanlarda soğuk ve sevimsiz mektuplar haricinde bağlantıları olmamıştı. Çiftlikte telefon da yoktu. Uygun düşen ziyaret etmekte ve büyükanne, nişanlısıyla da tanışmak isteyecekti. Ama kasaba yılın bu zamanı o kadar soğuk ve karanlık oluyordu ki...

Jane'in okyanus ötesine taşınması elbette ona tatlı bir heyecan yaşatmayacaktı. Jane'in Paris'e gitmesini bile onaylamamıştı. Yaşlı kadına göre bu yolculuk tam anlamıyla bir kaçıştı ve olan biteni düşündüğünde Jane ülkeden ayrılacağını büyükannesine söylemeye hiç de heveslenmiyordu. Yine de, büyükannenin esas derdi her zaman Jane'in emniyetiydi ve hiçbir ebeveyn, Malcolm Doran'dan daha iyi bir koruyucu hayal edemezdi. Nazik, ilgili, özenli ve Jane'i rahat ettirecek imkânlarla sahip bir adamdı. Hepsi bir yana, onu çılgın, tutkulu, gözü kör bir aşkla seviyordu. Tıpkı Jane'in ona duyduğu aşk gibi.

Küvette oturmuş olanları düşünürken, garip, alçak bir sesle irkildi. Metalin metale sürtmesi gibi basit, ancak sert ve yakın bir sestti. Banyonun ışıkları aniden söndü. Su vücudunda dolaşıyordu ve sadece camdan gelen ay ışığı vardı. Banyo aniden Al-sas'ın kış zamanlarındaki soğuk ve durgun hâline dönüvermişti. Kalbi hızla çarpıyordu. Kapının ardındaki ışığın da kaybolduğunu fark etti. Tüm oda birden karanlığa bürünmüştü.

Sonra bir ses daha işitti. Başta yumuşak bir sestti ama yaklaştıkça halıda yürüyen bir çift ayak sesi iyice belirginleşti.

İçeride biri vardı.

Jane'in boğazı panikle düğümlendi. Malcolm'un dönmüş olması imkânsızdı. Gideli henüz on dakika bile olmamıştı. Ka-

pıdaki yabancı gelmeden panoramik camların açılma olasılığını düşündü. Kapının arkasında uzun boylu bir adamın gölgesini seçebiliyordu.

Jane acı bir çığlık attı ve kalkmaya çalıştı ama henüz doğrulmadan ayağı kaydı. Sertçe düştü, dirseğini çarptı ve etrafa sabunlu sular sıçradı. “Jane?”

Donakaldı.

Eyfel Kulesi’nin saat başı gökyüzünü aydınlatan bayramlık ışıkları odadaki yabancıнын yüzüne vuruyordu. “Malcolm, ödümü kopardın!” Jane iç çekerek dirseğini ovuşturdu. Kendini aptal gibi hissediyordu. “Bu kadar erken dönmeni beklemiyordum.”

“Belli oluyor,” dedi Malcolm, kıkırdarak. “İçeri girdiğimde elektrikler gitti. O anda kesin yerinden fırlamışsındır.” Çabucak küvetin yanına geldi ve Jane’in kalkmasına yardım etti. Jane, adamın elindeki dondurma kutusunu o zaman fark etti. “Korkacak bir şey yok,” dedi Malcolm yumuşak bir sesle. Jane’i kendine çekip sıkıca sarıldı. Ürpertisi, Malcolm’un ılık bedeninde eriyip dağıldı.

“Aslında bir şey var,” diye mırıldandı Jane, göğsüne yaslanarak. Malcolm’un yanı sıra odayı dolduran gri, geniş manzarayı düşündü.

Malcolm çabucak geri çekildi. “Bir şey mi oldu? Yoksa bir yerini mi incittin?”

Bu ilgisiyle Jane’in kalbini eritiyordu. Jane, “Hayır, öyle bir şey değil,” diyerek onu rahatlatı. “Düşündüm de, Fransa’dan gitmeden büyükannemi görmem gerek. Onunla tanışmanı isterim.” Sol eline ve yüzüğüne anlamlı bir bakış attı. Pırlanta,

kulenin ışıklarının yansmasıyla odanın içinde ateş böceği gibi parlıyordu.

Açıklamasının onu rahatlatacağını düşünmüştü ama Malcolm hâlâ aynı dik ve gergin pozisyonda oturuyordu. Alnı telaşlı bir ifadeyle kırışmıştı.

Birkaç dakika boyunca gergin bir hâlde beklediler. Nihayet Malcolm, Jane'in iyi olduğuna inandı.

“Elbette,” diye cevap verdi. “Noel için gidebiliriz istersen.” Sonra Jane'i kendine çekip dudaklarına yapıştı. Ellerini onun pürüzsüz, ıslak göğüslerine götürdü. Jane hafifçe inledi.

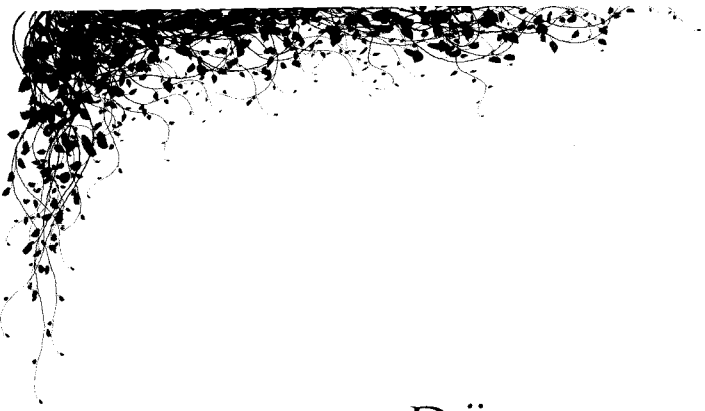
“Burası biraz sıcak mı ne?” dedi Malcolm, hafifçe gülümseyerek.

Jane de aynı fikirdeydi. Malcolm'un gömleğinin düğmelerini el çabukluğuyla açtı. Gömlekten sonra sıra siyah pantolonuna geldi. Göğsündeki baharatlı kokuyu boğulan birinin nefes almaya çalışması gibi içine çekiyordu. *Belki de korkmaktıym, dedi içinden bir ses. Bu normal olamaz.*

Malcolm'un elleri onu buldu, Jane'in bedenini ustalıkla okşuyordu. Jane karanlıkta onun hazır olduğunu hissediyordu. Beyninin düşünen ve endişelenen kısmını susturdu. Malcolm yırtıcı bir gülümsemeyle Jane'i kalçalarından tuttu ve onu küvetin yanındaki boş yere oturttu. Malcolm içine girerken Jane tırnaklarını Malcolm'un kalçalarına geçirdi. Bacaklarını onun beline doladı ve mümkün olduğunca derine gidebilmesini sağladı. Malcolm bir elini aynaya yasladı, diğeriyle Jane'i tutmaya devam etti. Aynı anda orgazm oldular.

Malcolm onu yatağa taşıırken elektrikler geldi. Malcolm, Jane'in incinmiş dirseğinden yumuşakça öptü. Işıklar Jane'e önce-

kinden daha parlak görünüyordu. Malcolm yatağın başındaki düğmeye dokunup tüm lambaları kapattı. Oda karanlığa bürünürken Jane uyumak üzereydi.

DÖRT

“BİLİYOR MUSUN, SENİ ARABA KULLANIRKEN HİÇ GÖRMEDİM,” dedi Jane, Malcolm kiralık arabada direksiyonun başına geçerken. Noel arefesiydi ve Strasbourg uçağı beklenenden geç iniş yapmıştı. Uçaktan bakınca yollar bomboş görünüyordu. Yine de Malcolm’un direksiyondaki huzursuzluğu belliydi. “İstersen ben kullanayım.”

“Saçmalama,” dedi Malcolm, anahtarı ararken. “Şoförüm var diye... şey mi yani? Hah!” Vites koluna şüpheyle baktı. “Bu araba düz vites mi?”

“İn aşağı,” dedi Jane gülerek. Malcolm’u hafifçe itti, emniyet kemerini çözdü ve şoför koltuğuna geçti. Malcolm yolcu koltuğuna oturunca (Jane’e göre biraz mahzun bir ifadesi vardı), Jane arabayı çalıştırdı ve parkın çıkışına yöneldi.

“İki saatlik yolumuz var,” dedi, sersemce. Sinir uçlarının yandığını hissediyordu.

“İyi misin?” diye sordu Malcolm, emniyet kemerini çekiştirerek takıyordu. “Uçaktan indiğimizden beri kendinde değilsin.”

Emin değilim, diye geçirdi Jane aklından. Hissettiği ürpertiye bastırmaya çalışıyordu. “Çiftlikten ayrılırken bir daha asla ama asla geri dönmeyi düşünmüyordum,” diye açıkladı.

“Alt tarafı eski bir Fransız kasabasından bahsetmiyor muyuz?” dedi Malcolm. “Bunun neresi kötü olabilir?” Jane kendini zorlayarak gülümsedi, sesi gergin ve tiz çıkmıştı. “İşte bu yüzden Amerikalılarla çıkmadım. Size göre Avrupa bir tür lunapark. İstedığınız an camdan gökdelenlerinize kavuşabildiğiniz ve sıırırsız sıcak su ihtiyacınız karşılandığı sürece, Fransa size göre harika bir yer.”

“Memleketinin mimari cevherini inkâr mı ediyorsun?” Malcolm kaşlarını şüpheyle kaldırdı.

Jane, “Elbette etmiyorum. Ama bununla bitmiyor,” diye itiraf etti. “Büyükanneyle ilişkim... karmaşıktı.”

Kaşlarını çatarak rampayı çıkmakta zorlanan bir kamyonu geçmek için şerit değiştirdi. Karmaşık sözcüğünün büyükanneyle arasında oluşan ve yılların büyüttüğü karmaşa ve gerginliği karşılamadığını biliyordu ama hayatının o bölümü artık sona ermişti. Tek istediği Malcolm’la kuracağı geleceğe odaklanmaktı. Önünde halledilmesi gereken bir görev vardı. Sonra özgürce evine dönecekti.

“Karmaşık aileleri ben de biraz bilirim,” dedi Malcolm, sessizliği bozarak.

“Öyle mi? Annen komşu çocuklarını süpürgeyle kovaladı mı hiç? Ya da günlüğünü gizlice okuyup sonra sana bağırdı

mı?” Jane dokuz yaşındayken, erken gelişmiş ve hayli sıkılmış bir çocuk olarak, komşuları Monşer Dupuis (gür, siyah sakallı bir adam) ve kasabın karısı Madam Foucheaux (elinde hep et satırı olan güleç, yuvarlak hatlı bir kadın) arasında bir yasak ilişki yaşandığını düşünüp eğlenirdi. Ne zaman ikisini beraber görse, birbirlerine şifreli haberler gönderdiklerini hayal ederdi. Komşu “Yarım kilo,” derdi, Jane “Yarım saat sonra buluşalım da bir daha üzerinden geçeyim,” dediğini düşünürdü. Kadın, “Bu kadar yeter mi?” diye cevap verince Jane, “Bir kere yetmez,” diye kurgulardı kafasında.

Zihnindekileri tüm şehvetli detaylarıyla yazmıştı. Büyükanesi günlüğü bulduğunda kıyametleri koparıp kötü hikâyeler anlatan dedikoducu kızların başına gelecekleri bağıra çağıra saymıştı. Jane, büyükannesinin bağırışları karşısında nasıl titrediyini anımsıyordu. Yaşlı kadın açıkça dile getirmese de, büyükannenin hava durumuyla bir bağı vardı, tıpkı Jane’in elektronikle olan ilişkisine benzeyen bir bağ. Kasabada geçirdiği yıllar boyunca *Jane’in Baş Belada* filminin fonunda hep bir gök gürültüsü ve şimşek vardı. Yıllar sonra bile her şey sütlimanken ürpermekten alamıyordu kendini Jane.

Malcolm başını iki yana salladı. “Hımmmm, hayır. Çünkü ben günlük tutmuyordum...”

Jane neşesizce güldü. “Seni uyanık.”

“Patronun, gidişini nasıl karşıladı?” diye sordu Malcolm. Jane tekrar direksiyona odaklandı.

“Beklediğimden çok daha olumlu.” Elodie ofiste küfrederek Malcolm’un *adam kaçıran bir gaspçı* olduğunu söyleyip durmuştu. Jane, “Âşığım,” deyince meşhur Atelier Antoine’in

Antoine'ı saf Fransız neşesiyle çığlık attı. Dakikalar içinde bilgisayarını açıp Manhattan'daki tanıdıklarına e-postalar yazmaya başladı. O sabah Pamela adlı, kalın sesli bir kadınla iletişime geçti. Kadın, Jane'le tanışmak için sabırsızlanıyordu. Jane'in uluslararası tecrübeleri Pamela'nın işine yarayacaktı. "Conran ve Ortakları'ndan parlak bir teklif aldım, Village civarı bir yerdeler sanırım." Herhâlde doğru telaffuz etmişti. Televizyondaki New Yorklular da o bölgeye Village diyordu değil mi?

"Harika!" Malcolm'un sesi teşvik ediciydi.

Bir süre daha devam ettiler. Havadan sudan konuşurken önce çıplak tarlalardan, sonra gür ağaçlıklardan geçtiler. Ağaçların koca dalları tüm yolu yutacak gibiydi.

Dakikalar sonra gökyüzü görünmez oldu. Sabahın onunda zifiri karanlık çökmüştü. Kasabanın karşılaşmasıydı bu. Havadaki bunalıtı insanın nefes almasını güçleştiriyordu. Jane faydası olur diye camı biraz açtı ama içeri dolan hava öyle soğuktu ki kulakları ve parmakları bir anda buz kesti. Jane camı kapattı ve yola sessizce devam etti.

Saint-Croix-sur-Amaury'in kırmızı, siyah ve beyaz levhası görününce Jane direksiyona sıkı sıkıya yapıştı. Birkaç dakika sonra kasabanın küçük meydanına varacaklardı. Kasabanın isim vermeye değer tek ana caddesinin kenarında eski dostlar gibi dip dibe sıralanmış küçük dükkânlar görünecekti. Biraz daha ileride, kırkyama gibi görünen, mevsime göre yeşil-kahve tarlalarla, ambarlarla çevrelenmiş çiftlik evleri vardı. Büyükanenin evi oradan da ötede, uzun, çamurlu dağ yolunun üstündeydi. Diğer evlerden farklı ve tamamen tek başınaydı.

“Elimiz boş geldik,” dedi Jane birdenbire. Ağzından çıkan sözler arabanın sessiz boşluğuna döküldü. Gerçi Noel hediyesi olarak uçakta yeşil, yün bir şal almıştı ama altı yıl sonra habersizce yapılan bir ziyaret için bu hediyein yeterli olmayacağını düşündü. “Böyle şeylere önem verir.” Büyükanne hiçbir zaman dost canlısı bir kadın değildi ama Jane’in görgü kurallarına uymasını isterdi.

“Şurada bir çiçekçi dükkânı var.” Malcolm ilerideki yaşlı, yorgun binayı işaret ediyordu. Yüz yıllık yağmurun karanlık izleri binanın ön cephesinde imzasını bırakmıştı. Pencerele birer göze benziyor ve her biri ağlamış gibi duruyordu. Jane başını salladı ve kaldırımın kenarında aniden durdu. Yol o kadar dardı ki arkadaki eski *Mercedes* sokağa zar zor sığıyordu.

Kapıları kilitleyip dükkâna girdiler. Gözlerinin alışması biraz zaman aldı. Küçük dükkân çiçekle dolup taşıyordu. Laleler, şakayıklar, hezaren çiçekleri ve demet demet cilalanmış, yeşil eğrelti otları. Tavandaki alçak lambalar çiçeklere değişiyor gibiydi ve içeride nemli, ağır bir hava vardı.

“Bunlar güzelmış,” dedi Jane rastgele gördüğü ilk buketi alıp Malcolm’a uzatarak. Malcolm dostça başını sallayıp buketi aldı ve yıpranmış, ahşap kasaya gitti. Yazarkasa antik çağdan kalmaydı sanki.

“Tuhaf,” dedi Jane’in arkasından çatallı bir ses. Ne dediği zar zor anlaşılrsa da İngilizce konuştuğu kesindi. Jane dönüp baktığında eski bir taburede oturan, şapkasını hafifçe yüzüne indirmiş yaşlı bir adam gördü. Gür kaşları şapkanın altından arsız bitkiler gibi fişkırmıştı.

“Tuhaf mı?” diye tekrarladı Jane. “Tuhaf olan ne, Monşer?”

“Normal insanlar buraya sadece bir kere gelir,” diye açıkladı adam, ısrarla İngilizce konuşarak. *Fransız gururu*, diye düşündü Jane, *yarısı İngilizceyi tamamen reddeder, diğer yarısı ise konuşabildiğini kanıtlamak için hiç susmaz*. “Bir daha gelmez,” diye devam etti adam. “Saint-Croix turistlere göre bir yer sayılmaz.”

“Sizi tanıyor muyum?” diye sordu Jane, kafası karışmıştı. Acaba büyükannesinin bir arkadaşı falan mıydı? Ama altı yıl öncesi bir yana, adam kahvaltıda ne yediğini bile hatırlamayacak hâldeydi. Arka tarafta Malcolm kasiyere kibarca teşekkür ediyordu.

Jane, adamın soluk yüzüne biraz daha dikkatli bakıp onu hatırlamaya çalıştı. Malcolm, Jane’in koluna hafifçe dokunup onu kapıya yönlendirmek istedi. Bu sırada adam başını kaldırıp ikisine birden dikkatle baktı. Malcolm, Jane’in koluna girdi ve birlikte dükkândan çıktılar. “Adam seni rahatsız mı etti?” diye sordu Malcolm, tedirgin bir sesle. Jane, Malcolm’un zihnindeki *küçük, şirin kasaba* resmine leke geldiği için içten içe sevindi.

“Yok bir şey,” diye cevap verdi. Kapının önündeyken tekrar içeri bakıp adamı son bir kez görmeye çalıştı ama tabure boştu ve adam ortalıkta yoktu.

BEŞ

UZUN, ÇAMURLU YOLU BİTİRİNCE JANE'İN GÖZÜNE İLK ÇARPAN şey araç yolunun açık kapısıydı. “Bunda bir terslik var,” diye mırıldandı. Büyükanne sosyal duvarlar kadar fiziksel duvarlara da inanırdı ve Jane kapıyı açık bıraktığı tek bir anı hatırlamıyordu. Küçük taş evi yoldan ayıran ağaçlardan gelen hırıltılı, yüksek sesler bu olağan dışı manzaraya tuz biber ekmişti. Jane, Boyle arazisinden zıplayarak gelen Alman kurdunu gördüğünde gözleri yerinden fırlayacakmış gibi baktı. Hayvan deli gibi havlıyordu.

“Honey?” Köpeğin hareketleri yavaşlamış, ağzı yüzü birbirine karışmıştı. Tüyleri solgun ve sert görünüyordu.

“Seni tanımadı galiba.” Malcolm yere çöken köpeği işaret ediyordu. Hayvan her an sıçramaya hazırды.

“Ben de onu tanımıyorum,” dedi Jane. “Herhâlde yeni köpek bu. Büyükanнем bütün köpeklerle aynı ismi koyardı. İsim aramak onu yoruyordu.”

“Belki de başıboş bir köpektir,” dedi Malcolm.

Büyükanne köpeklerinin zayıflamasına ya da saldırmamasına izin vermezdi. Jane endişeyle pencereleri kontrol etti. Hepsi sıkıca kapalıydı. “Hadi eve girelim. Patırtıyı duymuştur zaten.” Arabayı rampa yukarı sürdü. Köpek evden uzaklaşıp gözden kaybolunca biraz rahatladı.

Jane arabayı boyaları dökülmüş, köhne verandanın yanına park etti. Ev karanlıktı ve solgun, ahşap kapıyı kimse açmıyordu.

Jane’in stresten midesi kaynıyor, eli ayağı titriyordu. Dudaklarını ısırды, kapıyı itti. Kapı kolayca açıldı. Ev havasız ve serindi. Jane ürperdi. “Malcolm, ters giden bir şeyler var.”

“Belki de seyahate çıkmıştır.” Malcolm’un sesi evin içinde yankılanmıştı. Jane’in nabızı gitgide yükseliyordu.

“Seyahate çıkmazdı,” dedi Jane çabucak ama içinde bir umut ışığı belirdi. *Belki de çıkmıştır*, diye düşündü. *Ya da belki de taşındı ve şu an başkasının evindeyiz*, diye geçirdi aklından.

Koridorda ilerlerken duvardaki Matisse’in *Kırmızı Stüdyo* tablosuna ve eskimiş İran halısına baktı.

Dört yaşındaki Jane’in yastıklardan ve el örgüsü örtülerden kale yaptığı alçak tavanlı oturma odasına geldiğinde, Celine Boyle’un tatile gitmediğini ya da taşınmadığını biliyordu artık. Büyükannesi çiçekli sandalyenin üstünde oturmuş, kollarını ise kucağında kavuşturmuştu. Parmakları iyiden iyiye morarmış, Jane’e bakan gözbebeklerinin etrafında beyaz bir tabaka oluşmuştu.

“Aman Tanrım!” Jane ceset kokusunu almamak için nefesini tuttu.

“Jane.” Malcolm yanına geldi, kolunu tuttu ve onu odadan çıkarmak istedi. Ama Jane yerinden kımıldayamıyordu. Donakalmıştı. Konuşmak istiyordu ama nefesi ciğerlerinden boğazına ulaşamıyordu. Şamandırası gevşemiş bir gemi gibi, zihni ve düşünceleri bağımsız yerlerde yüzüyordu. Büyükannesi, onu yetiştiren, büyüten, tek akrabası, ölmüştü.

“Jane çıkalım buradan. Birilerini aramalıyız.”

“Telefon yok,” dedi Jane çabucak. Sesi başkasının sesi gibi çıkıyordu. “Komşuya gitmek lazım.”

“Cep telefonumu kullanınız,” dedi Malcolm. Sesinde tuhaf bir alaycılık vardı. “Hadi dışarı çıkalım.” Jane hareketsiz kaldı. Malcolm onun kolunu yeniden tuttu. “Jane, seni burada bırakmayacağım.”

Jane, *ne sakıncası var*, diye düşündü. Cesedi görmüştü. Artık gizli saklı bir şey yoktu ortada. Malcolm kalabilir, gidebilir, konuşabilir ya da sessizce durabilirdi. Jane orada olmak istiyordu. Evden sonsuza dek uzak kaldığını bir kez daha fark etmişti.

Malcolm’un telefonunu aramak için ceketini karıştırdığını işitti. Gözlerini kapattı, beklemeye başladı. Birazdan telefonun çekmediğini görecekti. Yavaşça küfrettiğini duydu. Hafif bir yel gibi, ağır ve yumuşak bir sesle. Malcolm gerçek dünyadan ne kadar uzak olduğunu anlamıştı. “Yardım bulup geliyorum,” dedi kararlı bir sesle. Jane onaylamak için başını sallayıp sallamadığından bile emin değildi. Malcolm koridora yöneldi ve kapının tanıdık gıcırtısı Jane’in son aile ferdinin cenazesıyla baş başa kaldığını söyledi ona.

Büyükannenin boş gözleri tam karşıya bakıyordu. Jane bir an yaşlı kadının kendisini görebildiğini hayal etti. Eğer insanlarda

böyle bir yetenek olsaydı, büyükannesi Jane'i takip etmek için bunu mutlaka kullanırdı. Jane aniden arkasını dönüp koridora yürüdü.

Mutfak kapısında durdu. Zaman geçerken, dünyanın kalını dönerken, bu ev yıllarca aynı kalmıştı. Pencerede aynı kırmızı perdeler, zeminde aynı buruşuk ama temiz muşamba, mutfakta aynı küçük, yuvarlak masa, ortasında büyükannenin en sevdiği mavi vazo vardı. Vazodaki çiçekler kahverengi ve kuruydu. Papatya olmalıydı ama söylemesi zordu, hepsi tanınmaz hâldeydi. Bu düşünce Jane'i ürküttü ve arkasına bakmadan mutfağı terk etti.

Merdivenleri çıkıp büyükannenin odasına bakındı. Yatak jilet gibiydi, her şey düzgün ve yerli yerindeydi. Sahibinin bir daha gelmeyeceğini vurgular gibi kapıyı sertçe çekti. Artık gidecek bir tek yer kalmıştı: Dar koridorun sonundaki karanlık oda.

Eski, aşırı küçük odasına duyduğu aşinalık kalbini burkuyordu. Koyu ahşap kirişler kerpiç tavanı tutuyordu. Beyaz duvarda fil biçiminde bir su lekesi vardı. Jane genç kızken bu odanın küçücük alanında sahip oldukları, birkaç ayna, basit mobilya, örtüsüz, süssüz bazı boş alanlardı. Dağın gün ışığını kesen, onu karanlığa mahkûm eden dik, gri yamaçları pencereden görünüyordu.

Her şey aynıydı...

Sonra her şeyin aynı olmadığını fark etti. Su lekesinin yanındaki duvarda, ahşap çerçeveli, yuvarlak bir ayna asılıydı. Jane'in hiç sevmediği bir eşyaydı bu. Merakla yaklaştı. Büyükanne neden onu buraya asmıştı? Büyükannenin zevkleri torununkiyle tutmazdı ama Jane'in odasındaki hiçbir eşyaya karışma huyu da

yoktu. Altı yıldır toz almak dışında yerinden oynatılmamış gibi görünüyordu. Jane ne aradığını bile bilmeden elini çerçevenin arkasına götürdü.

“Ah!” Eline sivri bir şey batmıştı, ani bir hareketle geri çekildi.

Parmağının kanadığını fark etti. Yoğun bir kanama değildi ama daha dikkatli hareket etmeliydi. Elini tekrar çerçevenin arkasına uzattı. Parmaklarının bir zarfa değdiğini hissetti. Üzerinde, büyükannesinin kusursuz el yazısıyla “Jane” yazıyordu. Yazının orta kısmına denk gelen hafif bir kabartı vardı.

Koridorda hararet gitgide yükseliyordu. Pencereden bir köpeğin kederli uluması duyuluyordu. “Bana ne bıraktın, büyükanne?” diye fısıldadı Jane zarfı açarken. Jane’in avucuna sarı bir kâğıt parçası ve gümüş bir yüzük düştü. Gözlerini kırıştırdı. Bir anlığına elinde oymalı, antik bir yüzük tuttuğuna yemin edebilirdi ama parmağına geçirdiğinde tamamen sade olduğunu gördü. Kenarlarına şekil verilmiş sade bir yüzüktü. *Tam da benim tarzım*, diye düşündü Jane, belli belirsiz şaşırarak. Yüzüğü sol orta parmağına takıp daha yakından incelemeye başladı.

Yüzüğü parmağına takar takmaz garip bir biçimde titremeye başladı. Sanki açık bir prize elini sokmuştu. “Ne oluyor be?!” Jane yüzüğü parmağından çıkarmaya çalıştı ama gümüş halka titreşmeye ve vızıldamaya devam ediyordu. Jane’in görüşü bozulmuş, odanın sınırları görünmez olmuştu. *Çıkar şunu*, diye bağıırıyordu içinde bir ses. Yüzükten yayılan enerji kollarına kadar yürümüşü ve damarlarında adrenalin gibi ilerliyordu. Zihninin emirlerini yerine getirebilmek için kollarını kavuşturamıyordu. Gövdesinde ve bacaklarında bir ateş topu geziniyor, tenine iğneler batırıyordu. Nefes alıp çığlık atmaya çalıştı ama

artık çok geçti, enerji boğazına da ulaşmıştı ve ses telleri her yanı gibi kilitlenmişti. Beyaz odada nereden geldiği belirsiz görüntüler uçuşuyordu: Sırtında zırhlı bir şövalye taşıyan at şaha kalkıyordu, Viktoryan kıyafetli, saçları lüle lüle bir çocuk kapının yanında duruyordu, dünyanın etrafında yedi yıldız kırışıyordu, mavi gökyüzünün altında bir gemi bozulup batıyor, soluk yüzlü, yapraklardan taç takan bir kadın ellerini kenetlemiş, olanları üzülerek izliyordu.

Jane bedeninin birkaç parçaya bölündüğünü sandı, hareket edemiyor, konuşamıyor, düşünemiyordu. Görünmeyen ateş onu bir yerlere sürüklüyor, göğsünü alev alev yakıyordu. En son on yaşında Monşer Pennette'nin göletine düştüğünde ölümüne nefessiz kaldığını anımsıyordu. Bir yerlere tutunmaya çalışmış ama karanlık ve bitki örtüsü yüzünden yolunu bulamamıştı. Büyükannesi sudan uzak durması için onu hep uyarırdı ama Jane zambak kaplı suyun altını hep merak ederdi. Ciğerleri dolup kendinden geçmeye başladığında kalan gücüyle büyükanne'nin suya dalıp onu kurtarmasını dilemişti. Ve büyükanne, mucize gibi ortaya çıkmıştı. Jane'i küf kokulu durgun sudan çıkarmış, eve gelene kadar sözünden çıkmamasını tembihleyip durmuştu.

Şimdiyse Jane sıcak ve karanlıkta boğulmak üzereydi ama yardımına koşup onu aydınlığa çıkaracak büyükannesi yoktu artık. Vahşi enerjiye karşı koyamayıp kendinden geçtiği anda, tam da o saniyede her şeyi anladı.

ALTI

JANE OTURDU VE ELİNİ KARMAN ÇORMAN SAÇLARINA GÖTÜRDÜ. Kasları lime lime olmuştu. Cam yanıyordu. Sanki uzun bir maraton koşmuştu ve dünya, yeni derin bir uykudan kalktığındaki gibi ışıldıyordu. Sol eline merakla baktı, gümüş yüzük parmağında masum bir kedi gibi duruyordu. Elleri titriyordu ama nefesi normale dönmüş, akli yerine gelmişti.

Ağzı açık hâlde biraz ötede duran zarfı yavaşça eline aldı, artık içinde ne olduğunu biliyordu ve acelesi yoktu. Tarih altı yıl öncesine aitti ama sanki dün yazılmışçasına mürekkep neredeyse hiç bozulmamıştı.

Sevgili Jane,

Çok üzgünüm ama bunu kibarca söylemenin bir yolu yok. O yüzden doğrudan lafa giriyorum: Sen bir cadısın. Ben de öyleyim, annen de. Tıpkı dünyadaki başka insanlar

gibi. Büyü gerçek, güçlü ve ele avuca sığmaz bir şey. Tüm hayatımı; kendimi, kızımı ve seni bu kötü hediyeği bizden almak isteyenlerden koruyarak geçirdim.

Pariş'e gidişinden sonraki sabah şafak vakti elimden gelen tüm koruyucu büyüleri yaptım. Kim olduğunu öğrenene dek emniyette olacaksın. Sana bunu söylemeye yıllarca dilim varmadı. Şu an bu mektubu yazarken, yapmam gerektiğini bile bile, zorlanıyorum. Sen doğduğunda annen, benim canım Angelinem, bu sırrı seninle paylaşmayacağıma dair yemin etmemi istemişti. Seni normal bir kız gibi yetiştirmek istiyordu, tıpkı olmak istediği gibi. Ölünce onun bu onurlu arzusunu yerine getirme işi bana düştü.

Yine de hata yapmaktan korkuyorum. Her geçen gün yaşlılığı iliklerimde hissediyorum ve öldüğümde büyülerim de benimle ölecek. Sonra sen ne yapacaksın, nasıl hazır olacaksın ve insanlar senden neler bekleyecek, bilmiyorum.

Tek umudum son hediyeğimi seni koruması.

Jane, sende büyük bir güç var. Çok büyük bir güç. Yaptıklarınızı gördüm, konuşulmayan sözleri duydun, eşyaları dokunmadan hareket ettirdin. Zarftaki yüzük, gücüne güç katacak. Yeteneklerini artır, düşmanlarını çaresiz bırakacak hâle gelene kadar.

Eğer bu mektubu okuyorsan ölmüşüm demektir. Bu da tehlike altındasın demektir.

Lütfen o yüzüğü emniyetli bir yerde sakla, nasıl kullanılacağını öğren ve kendini koru. Asla kimseye gerçek kimliğini ve gerçeği söyleme.

Kime güveneceğini asla bilemezsin.

Seninle gurur duyuyorum Jane. Keşke sana daha fazla yardımım dokunabilseydi.

Seni çok seviyorum, her zaman seveceğim.

Büyükannen

Jane'in gözleri yaşlarla doldu. "Yapabildiklerini gördüm, konuşulmayan sözleri duydun, eşyaları dokunmadan hareket ettirdin." Patlayan lambalar ve bozulan kasalar?

Demek tüm hayatını, çevresini yanlış yorumlayarak geçirmişti. Büyükannesinin katılığını, kötü havanın tesadüf olmayışını, elektronik cihazlarla yıldızının hiç barışmamasını... İnsanların düşüncelerini duyabiliyordu. Komşunun göletinde çırpınırken büyükannesini gerçekten çağırabilmişti. Bunlar tesadüf değil, güçtü.

Jane'in bir tarafı -maaşının yüzde onunu tasarruf hesabına yatırıp haftada kendine üç sigara hakkı tanıyan tarafı- duyduklarına direndi. Büyü uydurmaydı ve cadılık kocakarı hikâyelerinden ibaretti. Ama diğer tarafı, ona hükmeden büyük bir tarafı, bu kadar açık bir şeyi sorgulamadı. Gözlerini kapattı. Pencereden dolan rüzgârın sesini ya da oturduğu yatağın gıcır tısını bile algılayamıyordu. O bir cadıydı. Ve büyükannesi gibi dünyadan kaçıp saklanmazsa kovalanacak, aranacak, avlanacaktı. Ya da annesi gibi... ölmezse. Acı, ihanet ve kayıp duyguları bir yumruk gibi suratına inmiş, yeni güçleri ve enerjisi de katılınca Jane patlayacağını sanmıştı.

Büyükannenin pimpirikli oluşunun, bomba sığınağının, şifreli sözlerin ya da kriz planlarının hiçbirisi boşuna değildi. Belli ki büyükanne her yerde düşman görüyordu. Jane omuz silkti.

Dünya sahiden de bu kadar tehlikeli olabilir miydi? Altı yıldır yalnız yaşıyordu ve sigortaların atması hariç başına bir şey gelmemişti. Büyükannenin saçmaladığı ortadaydı. Peki ya onun dediği gibi büyü sayesinde korunduydu? Ya büyükanne haklıysa? Normal bir hayat sürmek gerçekten tekinsizse? O zaman ne olacaktı?

Olamaz, diye fısıldadı Jane kendi kendine. Ona bakarsan her şey tehlikeli. Karşıdan karşıya geçmek bile. Şimdi sırf tehlikenin adını öğrendi diye korku içinde yaşayamazdı. Vahşi ormanlara komşu bir köye tek başına gidip yerleşemezdi. Bu hediyeyi, ya da yükü değerlendirmenin başka bir yolu olmalıydı.

Kapının yıllardır değişmeyen gıcirtısı duyuldu. Ön kapıdan ayak sesleri ve konuşmalar işitiliyordu. Malcolm, “Jane?” diye seslendi ama Jane, cevap veremeyecek kadar heyecanlıydı.

“Jane?” dedi Malcolm, *yeniden*.

Jane gözlerini açtı.

Malcolm yatak odasının önünde, dar koridorda duruyordu. Jane mektubu gizlice cebine sokuşturdu. “Solgun görünüyorsun,” diye mırıldandı Malcolm, Jane’e sarılarak. Jane bir anlığına tanınacak hâlde olduğuna şaşırdı. Bunca değişimden sonra hâlâ aynı görüldüğüne inanamıyordu.

Aynı görünmeliyim, eskisi gibi, diye düşündü. İçindeki kavgaya rağmen bu düşünceye odaklanmaya zorladı kendini. Bir süre kendiyi mücadele ettikten sonra kararını verdi. Büyükannesi gibi olmayacaktı. Dünyaya kapılarını kapatarak felaketlerden kaçmayacaktı.

“Jane?” Malcolm’un koyu kahve gözlerinde şefkat ve endişe vardı, dudakları gergindi. Tehlike, büyü, gizemli düşmanlar...

Malcolm'la beraberken bunları hayal etmek bile imkânsızdı. *Asla öğrenmeyecek*, dedi içinden, sertçe. *Birini daha kaybetmeyeceğim. Pes etmeyeceğim.*

“Artık her şeyim sensin.” Jane’in gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Malcolm’un elini tuttu.

“Sen benim ailemsin,” dedi Malcolm.

Sonra Jane’in sol elini tutup nişan yüzüğünü öptü. Yanındaki gümüş yüzüğü fark ettiyse bile, bir şey söylemedi. Parmaklarını Jane’inkilere kenetledi ve onunla kapıya doğru yürüdü. “Sonsuza dek,” diye söz verdi.

YEDİ

“HEPİMİZ SENİ ÇOK ÖZLEYECEĞİZ TATLIM,” DEDİ MONŞER Dupuis. Madam Foucheaux’un elini tutuşu Jane’in dikkatinden kaçmamıştı. Günlüğünde çift hakkında yazdığı “kurgusal” romantik hikâyeyi ve büyükannesinin tepkisini anımsadı. Acaba hepsi hayal ürünü müydü yoksa az da olsa gerçeklik payı var mıydı? “Honey’ye göz kulak olacağım. Ona çok iyi bakacağım.” Honey, Jane ve Malcolm’a ısınamamıştı ama komşuların verdiği birkaç öğün güzel yemek ve gördüğü iyi muamele sayesinde yumuşak başlı bir köpeğe dönüşmüştü.

“Teşekkürler,” dedi Jane, gözlerini devirerek. Saint-Croix’in ucuzluk bölümünden rastgele aldığı siyah elbisenin kolundan iplikler sarkıyordu.

Malcolm ve Jane, hararetle büyükannenin cenazesine hazırlanırken, üzücü şeyler de oluyordu. Bölge yargıcı nezaketle (dedikodudan hoşlanan bir hâli vardı) büyükannenin yaşını ve

bedeninin soğukluğunu göz önünde bulundurunca, ölüm zamanının tahmin edilemeyeceğini söylemişti. Önemi de yoktu zaten. O artık gitmişti ve ölüm zamanını öğrenmek bu gerçeği değiştirmeyecekti.

Merhum dulun çiftlik evindeki ölümüyle ilgili ürkütücü hikâyesi civarda çok ilgi toplamıştı ve kasabadaki herkes cenaze için bir araya gelmişti. Yediden yetmişe bütün kasabalılar taştan küçük kilisede toplanmış, Jane'e bir nefeste başsağlığı diliyor, büyükanenin trajik ölümüne dair ufak bir bilgi daha edinmek umuduyla dört gözle bekliyordu. Jane'e göre bu sözüm ona yas tutanlar büyükanneyi bu kadar seviyor olsalardı, son zamanlarda en azından bir kez kapısını çalardı. Kendisinin de altı yıldır kasabaya uğramadığını bir kez daha, içi burkularak anımsadı.

"Başınız sağ olsun," diye mırıldandı yerel bir ressam olan Madam Martine. Jane, kadına ve solgun eşarbına bakarak yorgunca gülümsedi.

Her taziyede büyüyen bir ağrı saplanmıştı başına. Söylenen ve söylenmeyen tüm sözler eski kilisenin nemli duvarlarında yankılanıyordu.

Keşke biraz daha erken gelseydi... Çok tuhaf bir kadın...

Jane şakaklarını ovarak zihninde dolaşan sesleri duymamaya çalışıyordu.

... evi kaç satacak?..

... kız epeydir ortada yoktu...

... onu öldürdü...

... benim çocuğum evi böyle terk etseydi...

Zihin okuma bir teori olarak pratik hâlden çok daha cazipti. Jane yüzükten yayılan büyüyü hâlâ bedeninde hissediyordu.

yor, beklemediği anlarda vücudu zonkliyordu. Gücünü nasıl kontrol edeceğini bilmiyordu. Ruhani hisler bir anda, tüm canlılığıyla geliyordu. Kimden geldiğini bilmediği düşünceler aklını sarmışken, hemen ardından diğerleri kendini gösteriyordu. Ne yöne bakacağını şaşırmıştı. Şu an cenazede bulunmak işine geliyordu çünkü kimse bu yaslı hâliyle ondan normal davranmasını beklemezdi. Kafa karışıklığı, dikkat dağınıklığı ve hissettiği korkular içini kemirse de, etrafındakilerin gözüne batmıyordu.

“Zavallı kız.” Madam Sandineau elini tutmaya çalıştığından Jane zihninde beliren gereksiz bir bilgi yüzünden neredeyse çılgılığı basacaktı. Bu kadın su tasarrufu yapmak için salıdan beri yıkanmıyordu. Jane, Madam Sandineau’nun düşüncelerini istemsizce duyarken fenalık geçirecekti.

Kadının markajından dikkatlice sıyrıldı. İnsanlara dokunduğunda güçlerinin daha da büyüdüğünü fark ediyordu. Taziye-lerden kurtulmanın bir yolu yoktu. İç çekti. Ucuz elbisesi bacaklarını kaşındırmaya başlamıştı. Ayaklarına kara sular inmişti. *Nesneleri dokunmadan da etkileyebilirim*, diye düşündü. Mümkün olsa bacaklarını kızartana dek kaşırdı. Bu zihinsel zırvallıklar şimdi değilse ne zaman işe yarayacaktı?

Malcolm, “İyi misin?” diye fısıldadı kulağına. “Ara vermek ister misin?”

Jane başını iki yana salladı. Zor günündeki destekleri için ona minnettardı. “Birazdan biter zaten.” Malcolm küçük çiftlik evindeki korkunç anlardan beri Jane’e inanılmaz derecede ilgili davranıyordu. Jane son bir haftadır (tabii böyle bir şey mümkünse) onu daha çok seviyor, ona daha çok ihtiyaç duyuyordu.

Her sabah ona kahvaltı hazırlıyor, ağladığında onu teselli ediyor ve gece uyuyana dek saçlarını okşuyordu.

Jane'in eşyalarını New York'ta geçici olacak kalacakları ailesinin evine taşımaları için nakliyecilerle anlaşmış, bütün cenaze masraflarını üstlenmişti. Jane'e sadece yas tutmak kalmıştı... Bir de aptal, inatçı, kontrolsüz büyüler.

Malcolm'un ilgisini gördükçe, Jane sırrını ondan saklamaya daha çok ikna oluyordu. Büyükannesinin bıraktığı notu tuvalete atıp sifonu çekti. Son aile ferdinin klozette silinen el yazısına baktıkça içi burkuluyordu ama her satırını ezberlemişti, üstelik büyükannesi, Jane'e bu sırrın gizli kalmasını sıkı sıkıya tembihlemişti. Somut kanıtları ortadan kaldırmak, bu iş için en gerekli adımdı.

Ne yazık ki, küçük kilisedeki yanıp sönen ışıklar ve bozulup duran ısıtıcı Jane'in bu sırrı büyükannesinin istediği biçimde gizleyemediğini gösteriyordu.

Birdenbire izlendiğini fark edince tüyleri diken diken oldu. Başını kaldırdı ve kilisenin arkasında soluk benizli, gür kaşlı bir adam gördü. Dikkatini verince onun çiçekçide karşılaştığı adam olduğunu anladı ve kalakaldı.

Malcolm yavaşça omzuna dokundu ama Jane gözlerini adamdan alamıyordu. İçinde bir öfke kabardı, gözünün önünden garip, canlı resimler -zarf açacağı ya da belki havlayan bir köpek?- geçmeye başladı. Kendine geldiğinde adam yerinde yoktu.

Boş ver, dedi kendi kendine sertçe. Adamın bir önemi yoktu. Yakında Malcolm'la beraber kilometrelerce uzağa gitmiş olacaktı. Kasabadaki tuhaf bir adamın duygularını çözümlemeye ça-

lışmak anlamsızdı. Tek derdi nişanlısının zihin okuyan deli bir kadına âşık olduğunu gizlemekti.

Bir polis memuru elini Jane'in omzuna koyup "Yapabileceğimiz bir şey varsa söylemekten çekinmeyin. Büyükannenizi gerçekten çok severdim," dedi. Memur, Jane'i bebekliğinden beri tanırdı ve onunla hep İngilizce pratiği yapmak isterdi. Belli ki cenazede bile niyeti buydu. Jane zoraki gülümsedi ama zihninde yankılanan erkek sesiyle irkildi.

Kadıncağız mirası için öldürdü. şehirli kızlar hep aynı, kimse için parmağını kımlıdatmazlar...

Jane ürpererek omzunu şişman, kızıl saçlı polis memurunun elinden kurtardı. Artık Saint-Croix'de bir saniye daha durmak istemiyordu. Bu fesat insanların inzivadaki büyükannesi ve kendisiyle ilgili pis dedikodularını duymaya katlanamıyordu. Dahası, böylesi nefret dolu, kötü enerjiyle dolmuş bir mekânda bulunmamalıydı.

Malcolm'un siyah, kaşmir ceketinin kolundan çekti. "Gidelim," dedi. "Hemen gidelim."

Kasabadan, Alsace'tan hatta Fransa'dan çıkıp gitmek istedi o an. Gizemli, nankör yetim Jane Boyle'dan bıkmıştı artık. Hayaatının bu bölümü sona eriyordu.

Malcolm her zamanki gibi anlayışla başını sallayınca Jane'in içi titredi. Malcolm hikâyeyi hiç öğrenmeyecek olsa da Jane ona karşı suçluluk ve mahcubiyet hissediyordu. "Ben ilgilenirim. Sen arabaya git."

Jane düzgün İngilizcesiyle, "Affedersiniz," diyerek kalabalığı yarıp kiliseden çıkarken insanların şaşkın -ve kızgın- bakışlarını görmezden geliyordu. Gri gün ışığına kavuştuğunda biraz ne-

fessiz kalmıştı. iekideki adam karşı kaldırımında duruyordu ve bakışları önceki gibi öfke doluydu. Jane'in içindeki hiddet yeniden baş gösterdi. Kim oluyordu bu adam? Cenazeye ve mateme ne cüretle saygısızlık ediyordu? Hırslı hareketlerini bir kenara bırakıp bir iki saatliğine de olsa ölüye saygı gösteremez miydi?

Jane bir an için adamın yanına gidip kendini tanıtmayı düşündü. Adama yönelmek üzereyken Malcolm geldi ve koluna girdi. Jane'i alnından öptü. "Bu taraftan," deyince öfkesi eriyip yok oldu. Jane, Malcolm'un kolunda, yaşlı, öfkeli adamı ve Alsace'taki her şeyi ardında bırakıp arabaya yöneldi.

SEKİZ

ON SEKİZ SAAT SONRA JANE, SAINT-CROIX'DEKİ CENAZEDEN VE geçmişinden bir kıta uzakta, geleceğine bakıyordu. Uçağın penceresinden New York gökdelenlerinin, neon ışıklarla süslendiği gece manzarasını seyretmişti. Ama karaya ayak basınca doğu yakası tamamen başkaydı.

Keskin ocak rüzgârı bacaklarında dolaşıyordu ve Park Avenue ıssızdı. Jane çantasını göğsüne bastırdı. Burası hiç uyumayan şehir değil miydi?

Malcolm aile şoförleri Yuri'ye teşekkür etti. Tıknaç ve sessiz adam başıyla selam verdikten sonra arabaya binip uzaklaştı. Jane, Doranlar'ın evinin taşla döşenmiş girişine baktı. Evin numarası 664-668 olarak yazılmıştı. 665 de yoktu. Jane, batıl inançları olmamasına rağmen bu duvarları numaralandıran her kimse, ona şeytani sayıdan uzak durduğu için içten içe teşekkür etti. Son günlerde yaşananlardan sonra, bu kadarı ona fazla gelebilirdi.

Yeşil-gri bina sekiz katlıydı ama göze batmıyordu. Pencerele kalın taşın derinliklerine gömülmüştü. Jane bu taştan kalenin ne kadar gün ışığı alabileceğini düşündü. *En*, diye düzeltti kendini. *Yuva*. Ama hiç de öyle görünmüyordu.

Malcolm kapıdaki ekrana kısa bir şifre tuşladı ve dev ahşap kapılar sessizce açıldı. Evdeki eski görüntüye rağmen son teknoloji giriş sistemi vardı elbette. Şahane. Jane, Alsace'tan ayrıldığından beri kontrolü dışında olağanüstü bir durum yaşamamıştı, uçakta kayıtsızca oturmuş, güçlerini edilgen kılmıştı ama her an her şey olabilirdi.

Jane ve Malcolm devasa kapının açıldığı, kocaman, şaşaalı bir salona girdiler.

"Bay Doran," dedi tiz bir ses. Beyaz saçlı, siyah üniformalı bir adam onları karşılamıştı. Adamın gözlerinden uyku akıyordu. Jane, kendisinin de tıpkı o adam gibi göründüğünü düşündü. "Eve hoş geldiniz."

"Hoş bulduk Gunther," diye cevap verdi Malcolm. "Nişanlım Jane." Gunther sessizce çekilmeden önce saygıyla başını salladı. Lobinin büyüklüğü inanılmazdı. Belli ki Malcolm'un ailesi Manhattan'da bu kadar büyük bir evin masraflarını rahatça karşılayabiliyordu. Doranlar'ın gösteriştan kaçınmadığı ortadaydı.

Maun panelli asansöre bindiklerinde Jane esnemeye başladı.

Büyükannesinin yirminci yaş gününde hediye ettiği gümüş turkuaz saat, akşam on biri gösteriyordu ama jet lag yüzünden vücudu saati sabahın beşi sanıyordu.

"Sizinkiler yattı mı acaba?"

Malcolm eve varmadan önce ailesinin onları karşılayacağından emindi ama Jane şu an bu merasimi hiç istemiyordu. İlk

baştan bir soğukluk sezmişti bile: New York'un zengin ve gözde bekârını bir ay içinde evliliğe ikna eden Fransız kırsalından gelmiş yetim bir kız vardı ortada. İnce elenip sık dokunmalıydı. Jane onları alt etmeye hazırdı ama önce iyi bir uyku çekmesi, vücudunun jet lag'den ve ilaçlardan arınması gerekiyordu.

Malcolm asansördeki küçük ekrana da bir kod girdi ve altın rengi kapı arkalarından kapandı. Altıncı katın düğmesi yandı. "Merak etme, seni sevecekler," dedi Malcolm, Jane'in zihnini okur gibi. Jane bir an süper güçlerinin Malcolm'da da olduğunu düşünüp acı acı gülümsedi. *Beraber kötülöklere karşı savaşırdık.*

Asansör birkaç kere durarak üst katlara ilerledi. Paris'teyken Malcolm, Doğu Yakası'ndaki bu eski evin on dokuzuncu yüzyıldan beri sülâlenin malı olduğunu anlatmıştı. Yıllar geçmiş, evdeki nüfus değişmiş ve sonunda Malcolm'un ailesinin evi olmuştu. Altıncı katla sekizinci kat arasında Doranlar yaşıyordu. Alt katlarda ise kuzenleri ve onların çocukları oturuyordu.

"New York'ta aileler hep böyle bir arada mı oturur?" Jane Amerikalıların ilk fırsatta ailelerinin yanından ayrıldığını duymuştu. Bu alışkanlığı beğeniyordu ama Doğu Yakası'nın lüks binalarında yaşarken koştura koştura kendi evine çıkmak belki de çok doğru değildi.

Malcolm omuz silkti. "Bizim aile birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. Değişiklik gerekince tadilat yaptırıyoruz." Sırıttı. "Şimdi düşününce, bir mimara epey iş çıkarır, değil mi?"

Jane gülümsedi. *Yıkıp yeniden yapmamı istediklerini bir düşünsene.*

Asansör durdu ve kapısı sessizce açıldı.

"Jane! Seni tanıdığuma çok memnun oldum!"

Jane'in ödü kopmuştu. Karşısındaki, hayatında gördüğü en uzun boylu kadındı. Jane, Bayan Doran'ın altmışlarında olduğunu biliyordu ama en fazla kırkında gösteriyordu. Omuzlarına dökülen parlak, kahverengi saçlarında ara ara beyaz teller vardı. Füme, kaşmir kazağı gözlerine dumanlı bir hava katmış, endamını ortaya çıkarmıştı.

Jane'i kucakladıktan sonra oğluna dik dik baktı.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorduk." Hızla ellerini çırttı. "Hadi herkese merhaba deyin. Sabahtan beri yolunuzu gözlüyorlar."

Bayan Doran topuklu çizmelerini tıkırdatarak koridora yöneldi. Yerde pahalı doğu kilimleri seriliydi. Jane, kadının cana yakınlığını karşısında şaşırmıştı. Sesini çıkarmadan onu takip etti. Sıradan biri, milyonlara ortak olmaya gelmişti, kraliçe bu durumdan hoşnutsuz değil miydi? Köşeyi döndüler ve Bayan Doran salonun büyük kapısını açtı. İçeride hevesli suratlarla bir sürü insan vardı. "Bakın kim geldi millet!"

Üç, altı, sekiz, on bir... Jane gülümseyen yüzleri ve kalkan kadehleri saymaya çalıştıkça başı dönüyordu. Hepsini bir seferde seçebilmesi olanaksızdı.

"Çok memnun oldum, tatlım," diye kıkırdadı Bayan Doran'ın yaşındaki bir kadın. Kırılmış saçlarını topuz yapmıştı ve kayık yaka, toz mavisi bir elbise giyyordu. Bayan Doran gibi, onun gözleri de zift karasıydı. "Ben Cora McCarroll ve bu da kardeşim Belinda Helling." Kendisine tıpatıp benzeyen, simsiyah giyinmiş bir diğer kadını işaret ediyordu. Belinda kayıtsızca Jane'i süzüyordu, onu ablası kadar umursamadığı kesindi. "Ben de memnun oldum," diyerek başını salladı Jane.

Malcolm, Bayan Doran'ın ikiz kuzenlerinden bahsetmişti ama Jane, onların bu kadar ayrılmaz biçimde benzediklerini bilmiyordu.

Jet lag yüzünden başı dönerken, tüm aile bireylerini bulanık görmeye başlamıştı. Cora ve Belinda'nın bir düzine oğlu, kimisinin kendi aileleri vardı ve sadece birkaçı Jane'in aklında yer edebilmişti. (Genç ve avanak Ian McCarroll "Beni Facebook'tan ekleyecek misin?" diye sorup duruyordu ve Jane alaycı gülüşüyle ondaki bu aptalca hevesi kırabileceğini düşündü.) Malcolm'un babası kır saçları ve vakur duruşuyla görkemli bir adamdı ve görünüşe göre ailedeki en büyük rolü viskisini yudumlarken başını sallamaktı.

Blake Holding adlı bir yatırımcı Jane'e yanaşıp elini şehvetle sıktı. "Fransa'da işlerin böyle olduğunu bilseydim, daha sık gelirdim," dedi ağzını yayarak. *Bergdorf* un yeni sezonundan giyinmiş karısı Laura, ona ters bir bakış attı.

"Ah," dedi Jane ne cevap vereceğini bilemeden. Bu adamın Doranlar'da fazla zaman geçirmediğini umuyordu. Malcolm'un ailesiyle iyi geçinmeyi elbette istiyordu ama her şeyin bir sınırı vardı. "Hımmm... Pardon, bir saniye izninizi isteyeceğim."

Blake, Jane'in ne söylediğini anlamadan elini bıraktı ve bara gidip kendine bir kadeh daha buzlu viski koydu. Malcolm, anesiyle sohbet ediyor, çoğunluk da onları dinliyordu.

Jane tanışma faslına biraz ara verip salona baktı. Tavan beşgen biçiminde ve yüksekti. Duvarlar fildişi rengi ve ince bir kâğıtla kaplıydı. Kâğıdın desenleri ve dokusu kumaşı andırıyordu. Karşı duvarda beyaz, cilasız bir mermer levha asılıydı. Üzerinde-

ki oymalar odanın diğer ucundan seçilmeyecek kadar küçüktü. Jane levhaya yaklaşıncı üzerinde yazılanların karışık çizgilerle bağlanmış isimler olduğunu fark etti.

Soy ağacıdır herhâlde, diye geçirdi içinden. Şemanın en alt dallarına baktı. Bayan Doran kendi kuşağının tam ortasında bulunuyordu. Parmağıyla onun ismini takip edip Malcolm'u bulmaya çalışırken, bir dal daha ayrıldı. Kaşlarını çattı. Malcolm tek çocuk olduğunu söylemişti ama soyağacında bir de kız kardeş görünüyordu. *Annette*, diye okudu Jane sessizce. Malcolm'dan altı yıl sonra doğmuş, yaklaşık altı yıl sonra hayatını kaybetmişti. Demek ki Malcolm on iki yaşındayken kız kardeşi ölmüştü. Jane'in yüreği burkuldu, sonra içinde tuhaf bir kırgınlık hissetti. Malcolm bu kadar önemli bir şeyden neden bahsetmemiştii? Zihnindeki ses, *sen de sır saklıyorsun ama*, diye itiraz etti. Jane, *bir kardeşi kaybetmenin verdiği acıyı asla hayal edemem*, diye geçirdi aklından. Elindeki kadehi tepesine dikip Malcolm kendi isteğiyle konuşuncaya dek Annette konusunu açmamaya karar verdi.

Levhanın başından ayrılacakken gözüne bir şey takıldı. Annette'nin isminin yanında dikdörtgen bir parça vardı. Mermer taşının doğal kusuru olamayacak kadar düzgünce cilalanmıştı. Bir yanlışlık mı yapılmıştı?

"Mirasımızla ve geleneklerimizle gurur duyuyoruz." Lynne Doran aniden arkasında belirince Jane ürperip elini levhadan çekmişti.

"Anlıyorum. Bu olağanüstü." Jane'in soyağacı ancak bir ok ve bir isimden ibaret olurdu. *İki isim*, diye düzeltti kendini. Artık hayatında Malcolm vardı.

“Ailemizin izini Antik Mısır’a dek sürebiliyoruz,” dedi Lynne. Sesi gurur doluydu. “Onlar da atalarının izini kadınlar üzerinden sürmüşlerdi. Biz de aynısını yaptık.”

“İlginç.” Jane levhadaki nesillere bakarken Lynne’in ne demek istediğini anlamıştı. Muhtemelen erkekler de evlenip çocuk sahibi olmuştu ama soyağacının en tepesindeki Ambika adlı kadından itibaren, nesiller hep kadınların üzerinden gösterilmişti. Erkeklerin hatları silinmişti.

“Yapılması gereken buydu,” diye devam etti Lynne. “Emin olmanın tek yolu bu.” Jane, *Vanessa Bruno* marka çantasının pullarıyla oynamaya başladı. Bu sıcak karşılaşmanın ardından bir şeyler çıkacağını bilmeliydi. Lynne, Jane’e isminin bu levhaya kolay kolay yazılamayacağını anlatmaya çalışmıştı. “Bayan Doran, ben...”

“Aman Tanrım, şekerim!” Boylu poslu kadın ağız dolusu bir kahkaha attı. “Bana öyle hitap etme. İnsanlar ne der sonra! Anne demek de yakışık almaz belki ama, sonuçta yakında kızım olacaksın...” Şeftali rengi dudaklarını ısırdı. “Şimdilik Lynne desek? Torunlara sıra gelince başka bir şeyler düşünürüz.” Lynne kopkoyu gözleri ve zeki bakışlarıyla onu baştan ayağa süzerek Jane’i olduğu yere çiviledi. “Umarım kızlarınız olur, tabii düğünden sonra, makul bir zamanda,” dedi ve ihtişamla yürüyüp gitti. Jane onun ardından bakakalmıştı.

Bu kadın her zaman karşılaşılabilir türden biri değildi. Jane kadehine bakıp başını iki yana salladı. Bütün bir akşam çok tuhaf geçmişti. Ama bu normal türden bir tuhafıktı. Göz teması kurmuş, el sıkışmış ve onlarca insanla öpüşmüştü. Buna rağmen hiçbir akıl okuma anı yaşamamış ve canını sıkan bir

durum olmamıştı. Büyü gergin ve telaşlı olduğu zamanlar alev alıyordu ve bu akşam çok gergindi. Acaba Doranlar onu beklediğinden daha mı rahat hissettirmişti? Yoksa aldığı ilaçların yan etkisini mi görüyordu? Sebep ne olursa olsun, minnettardı. Lynne, torunlardan bahsederken aklından gerçekte ne geçtiğini bilmek bu akşam kaldırabileceği bir şey değildi.

Sinsice düşünceleri yüzünden suçluluk hissediyordu Jane. Lynne onu hayallerinin ötesinde, sıcakkanlılıkla karşılamıştı. Elbette torun isteyecekti, tek kızını kaybetmiş, dünyası başına yıkılmış bir kadındı. Kadınların çok değer gördüğü bir ailede, kız çocuğunu yitirmişti. Annette hayatta olmadığı için Doran şeması Lynne ile son bulabilirdi.

Vücudunun her tarafına çöken ağırlık, ona yorgunluğunu anımsattı. Malcolm, Rolly McCarroll'la (yoksa Andrew müydü?) sohbeti koyultmuştu. Jane onun koluna hafifçe dokundu ve kenara çağırdı. "Dinlensem iyi olacak," diye fısıldadı.

Lynne Doran tekrar yanında bitiverdi. "Elbette tatlım. Ben oğlumla biraz daha görüşmek istiyorum ama Sofia sana Malcolm'la ikiniz için hazırlattığım süite kadar eşlik edecek. Jane, oturup uzun uzun sohbet etmek için plan yapalım. Yarın öğle yemeğine ne dersin? Seni daha iyi tanımak istiyorum."

Jane, Lynne'e teşekkür etti ve siyah üniformalı hizmetliyi takip etti. Koridorda ilerlerken arkasını dönüp odadaki tuhaf insanlar topluluğuna, yeni ailesine bir kez daha baktı.

DOKUZ

UFAK TEFEK, SOLUK BENİZLİ HİZMETÇİ SOFİA şişmiş GÖZLERİYLE Jane'e ara ara gergince bakıyordu. Koridorda yumuşak ayakbıların üzerinde sessizce ilerlerken, Jane bir hayaleti takip ettiğini düşündü. Kadın, Jane'e odasını gösterirken birden dirildi: Isıtılmalı banyo, ışıklı giyinme odası, personel çağrı butonu ve tabii ki her yerde bulunan şifreli giriş klavyesi. Jane bir an için enerjisiyle bozulma ihtimali olan bunca eşya yüzünden tedirgin olsa da, bu his uzun sürmedi: Bir ampulu patlatamayacak kadar yorgundu. *Yarın ne olacağına yarın bakarız*, diye düşündü.

Jane çantasını kadife sandalyeye bıraktı ve etrafa baktı. Salondakiyle benzeşen duvar kâğıdındaki yoğun desenler, koyu kahve ahşap parkeyle zıtlık yaratıyordu. Bu karanlık etkiyi kırmızı-altın sarısı yatak örtüsünü tamamlayan doğu kilimleri bozuyordu. Yatak başlı başına bir sanat eseri idi, yine de Jane böyle boğucu bir sanat türünü tercih etmezdi. Yatak kenarlarından

neredeyse tavana dek yükselen dört ahşap korkuluk, kabartma hayvan, çiçek ve efsanevi yaratık motifleriyle bezeliydi. Yatağın etrafını saran ağır işlemeli perdeler, *Pratesi* marka kırmızı-altın sarısı yorganla uyum içindeydi. Oda sanki farklı bir çağdan kalmaydı. Jane burayı, eski çizimlerde gördüğü Orta Çağ'daki doğumhanelere benzetmişti.

Eminim sabah her şey daha iyi görünür, diye avuttu kendini. Gün ışığı doğu cepheleli pencerelerden içeri dolar, koyu ahşabın üzerinde ahenkle parlardı. Belki aşına olduğu Notre Dame manzarasının yerini Central Park'ın seyirliği alırdı. Mutfağı bulup bir espresso içer, New York'un meşhur simitlerinden ilkinin tadardı. Malcolm gazeteyi, muhtemelen emlak sayfasını okurdu. Ve kusursuz bir dünyada, şahane bir çatı katı bulurdu. Şehir merkezine yakın, iç açıcı, bej parkeleri ve gerçekten kilidin deliğinde dönen anahtarıyla muhteşem bir daire. Öğleden sonrayı da küçük giysi dolaplarına dalıp su basıncını ölçerek geçirirlerdi.

Ağırlaşmış bacaklarını yorganın altına tembelce soktu. Başını kuştüyü yastığa koyar koymaz vücudundaki tüm gerginlik eriyip gitti ve hiçbir şey hissetmez oldu.

Jane birkaç saat sonra sıçrayarak uyandı. Uykusunu bölen şeyi anlayamamıştı. Bazı hayal meyal sesler havada asılıydı, sanki demin biriyle konuşmuş gibiydi. Ama o kadar derin uyuyordu ki, rüyayla gerçeği ayırması mümkün değildi. Her yanını saran yabancı karanlıkta gözlerini kırptırıp el yordamıyla lambanın düğmesini aradı ama eline gelen tek şey ağır, desenli duvar kağıdıydı. Tabii ya. Odayı 1803 yılındaki gibi döşeyen birileri için duvara takılacak bir düğmenin pratikte çok da anlamı olamazdı.

Kalkıp baş ucu lambasına uzandı ve yaktı. Loş ışık odaya yayılınca Jane ürktü. Malcolm'un yerindeki boşluğu fark etti. Yatak bozulmamıştı. Sonra onu uyandıran sesleri ayırmaya çalıştı. Evin bir yerlerinden sesler geliyordu. Parti hâlâ sürüyor muydu? Saatlerdir uyuduğunu düşünüyordu ama dışarısı hâlâ karanlıktı. Biyolojik saati alıp başını gitmişti. Şu an öğlen de olabilirdi, gecenin bir yarısı da.

Olduğu yerden seslere kulak kesildi. Normal bir parti sohbetine benzemiyordu. Sesin iniş ve çıkışları ritmikti, farklı diyaloglar gibi değil, koro hâlinde söylenen bir şeyler vardı. Yoksa... *ilahi mi söylüyorlardı?*

Jane olup biteni anlayamamanın verdiği gerginlikle midesi- nin kasıldığını hissetti. Vücudu tamamen uyanmıştı.

Yataktan yavaşça süzülüp Doğu halılarına basarak kapıya yöneldi. Koridor zifiri karanlıktı, ufacık bir ışık bile yoktu. Kılavuz olsun diye ellerini kalın, kumaş duvar kâğıdına sürerek parmak ucunda yürümeye başladı. *Yürü bakalım Jane. On beşinci yüzyıldan kalma 18000 dolarlık bir bibloya bindir de gör gününü.*

Ses gitgide azalıyordu. Herhâlde birisi müziğin sesini fazla açmıştı. Tekrar odasına dönüp sıcak yatağına girmeyi, yumuşacık kuştüyü yastığına ve yorganına sarılarak uyumayı düşündü. Geri dönüp kapıyı kapattıktan sonra sıcak yatağa gömülünce ayaklarının ısınacağından ve hemen uykuya geçeceğinden emindi. Tam dönmeye ikna olmuşken sağından, partinin yapıldığı salondan uzak bir noktadan koro sesleri tekrar yükseldi.

Ah. Kollarının titrediğini hissetti ve istemsizce, cadı tahtasındaki göstergeler gibi sesin geldiği tarafa yöneldi. Hedefe odaklanıp sesin peşine düşmüşken sıcak ve canlı bir şeye çarptı.

“Jane?”

Sesi boğazında düğümlendi. “Malcolm?”

Bunu bir kenara yaz, diye düşündü acı acı. Pariste otel odasındaki banyo hadisesini unutmamıştı. Şu an karanlıktaki korkunç şey de Malcolm’dü. Hayatını paylaşacak insanı bulmak mutluluk vericiydi ama yine de buna alışmak zaman alacaktı.

Malcolm parmağıyla sus işareti yapıp Jane’i odasına götürdü ve kapıyı kapattı. “Gece atıştırması mı?”

“Hâlâ o kadar erken mi?” Jane, Sekizinci Louis döneminden kalan sehpanın üstüne bıraktığı saatine göz attı. Saate bakmak neden ilk başta aklına gelmemişti?

“Saat bire geliyor,” dedi Malcolm. Süveterini çıkarıp sandalyenin üstüne gelişi güzel bıraktı. Elini saçına atıp yorgunca konuşmaya başladı. “Parti yeni bitti. Herkesin gözdesiydin bu arada.”

“Sanki bir... ilahi duydum.” Jane, ağzından ilahi sözü çıkar çıkmaz kızarmıştı. Kulağına çok aptalca gelmişti bu laf. Doğu Yakası’nın ultra zengin ailesinin gece vakti ilahi okumak için toplanacağını düşünmek, Lynne’in pazardan gece kıyafeti alacağını varsaymakla aynı şeydi.

Malcolm yatağa girip üstünü örttü. Sarı saçları lambanın ışığında parlıyordu. “Bazen çatı katından rüzgâr sesi gelir. Çocukken orada hayaletlerin yaşadığını sanırdım.”

Jane başını iki yana salladı. “İşte bu yüzden modern mimariyi seviyorum. Yeni evler hayaletlerin tarzına uymuyor.”

Malcolm yatakta doğrulup Jane’e sarıldı. “Yanıma gel canım. Çok zor bir hafta ve uzun bir gün geçirdin. Yarın her şey daha güzel olacak, sana söz veriyorum.”

Jane kendini onun sıcak kollarına bıraktı. Malcolm yumuşak dudaklarını Jane'in omuzlarında gezdirmeye başladı. "Zaten her şey yolunda," diye fısıldadı Malcolm, onu kendine çekerken. Malcolm ona bakarak gülümsedi ve onu dudaklarıyla rahatlatacak en uygun pozisyonu bulmak için yorganın altında kayboldu. Jane, Malcolm'un yumuşak dudaklarının verdiği enerjiyle, onu nazikçe yukarı çekti ve o da Malcolm'a aynı biçimde karşılık verdi.

Malcolm yanıbaşında uyuyakalınca, *Lynne hayal kırıklığına uğrayacak*, diye düşündü Jane. Bu gece çocuk yapma ihtimali yoktu.

ON

JANE'İN UMDUĞU GİBİ, SABAH IŞIĞI EVDE MUCİZELER YARATMIŞTİ. İçeri dolan güneş sayesinde kalabalık oda o kadar da kasvetli ya da korkunç görünmüyordu. Gözünü açtığı anda, Malcolm kat kat çarşafların ortasında çıplak ve davetkâr hâlde uzanıyordu. Jane onu izlerken dudaklarında istemsiz, mutlu bir gülümseme belirdi. Tam Malcolm'a yönelecekti ki, karnının vahşice guruldadığını fark etti. Şu an yemeğe duyduğu arzu her şeyden basındı.

"Bu evde bir mutfak var mı?" diye sordu umutla. "Yoksa New Yorkluların sadece dışarıdan sipariş verdiği doğru mu?"

"Her ikisi de," diye yanıtladı Malcolm neşeyle. Yorganın altından çıkıp ayağa kalkınca kaslı poposu ortaya çıktı. "Bir mutfak var ve siparişlerimizi oraya veriyoruz." Banyoya gitti ve suyu açtı. "Aşçı yemek pişiriyor ama bizimkiler suyla çalışıyor..." diye seslendi banyodan.

Jane, banyo kapısında asılı Mısır malı pamuklu sabahlığı üstüne geçirdikten sonra düşündü. Belki mutfaklar sabahlıkla gezmeye uygun yerlerdi ama oraya varana dek bir çalışma odası ve kütüphanenin önünden geçmesi gerekecekti. Doranlar muhtemelen misafirlerinin yatak kıyafetinden daha ciddi bir şeyler giymesini beklerdi. Yataktan kalkıp banyoya yöneldi, içeriden buharlar yükseliyordu. Banyo perdesinin ardından bronz bir el çıkıp onu küvete çekince Jane kıkırdadı. Su, masaj moduna ayarlanmıştı ve Jane'in kahvaltı arzusu, Malcolm'un onu yumuşakça sabunlamasıyla dağılmıştı. Malcolm'un aklında da biraz omlet ve jambon vardı ama bir yandan ellerini Jane'in vücudunda nazıkçe gezdiriyordu. Her şey bitince, Jane'i şakayla karışık itti. "Kalk bakalım, seni yaramaz kadın. Gazetelerde seni nasıl yiyip bitirdiğimi okumak istemiyorsan, kalk."

Jane ona gülümseyip vücudunu yumuşak bir havluya sardı. İçine bir kurt düşmüştü. Gazeteler mi? Malcolm, ailesinin Manhattan sosyetesinin gözü önünde olduğunu söylemişti elbette. Jane onun hayatı boyunca fotoğraflandığını, her başarı ya da başarısızlığının bir kenara yazıldığını da biliyordu. Şimdi aynı merak ve ilginin Malcolm'un karısına kadar taşma olasılığını düşünüyordu. O bir mirasçı, parti kızı ya da asil bir soyadına sahip biri değildi. Sıradan biriydi ve kimse onun yapacaklarını umursamazdı. Öte yandan sıradan biriyle de evlenmiyordu, bu onun için bazı şeylerin sonu olacaktı. *Topluma mal olmuş kişiler hata yapmamalı*, diye hatırlattı kendine. Peki topluma mal olmuş o adamın karısı cadıysa, ne olacaktı? Büyükannesi saklanırken *Vanity Fair*'den *U.S Week*'e kadar tüm yayınlarda boy

boy fotoğraflarının çıkmasını kastetmemişti belki de. Büyükanenin mektubunu hatırlayınca ürperdi. “İnsanlar seni arayacak.” Büyülerini saklamakta ustalaşmış insanlar, onun tuhaflığını bir anda fark edecek insanlar ve bu durumu Doranlar’a, Malcolm’a ifşa edecek insanlar...

Zihnindeki düşünceleri bir kenara bıraktı ve omuzlarındaki yükü silkip attı. Medyanın ilgisi için yapacak bir şeyi yoktu ve henüz böyle bir şeye maruz da kalmamıştı. Belki de onu hiç umursamayacaklardı ve Fransa’dan ayrıldıkları için büyüler bir biçimde susmuştu. Biri sorarsa aile geçmişini allayıp pullayabilirdi ve gülümsemeye devam edip güçleri harekete geçirmediği sürece sorun yaşamazdı.

O kararlılıkla, bavulunu aramaya koyuldu ama önceki gece olanı henüz anlamıştı: Askılar, çekmeceler ve raflar kıyafetlerle doluydu. Hatta bunların bazıları yeniydi. Neşeyle ellerini çırpı ve olduğu yerde döndü, sıra, günün en ciddi işine, kıyafet seçmeye gelmişti.

Tiril tiril beyaz bir bluz, fûme bir kalem etek ve klasik bir inci kolye. Jane kendini Malcolm’u koridorda takip ederken bulmuştu.

Malcolm karnı zil çalsa da Jane’i mutfağa uzun yoldan götürmeyi teklif etti, böylece evi daha detaylı görebilirdi. Galerinin önünden geçtiler. Burada Orta Çağ’a ait resimler bulunuyordu. Jane oturma odasını ve kütüphaneyi de görme şansı buldu. Kütüphane pek kullanılmıyordu ama tavana dek uzanan raflar ve kullanışlı tekerlekli merdivenlerle bir harikaydı.

“Bazen babam burada takılır,” dedi Malcolm kısaca. Bay Doran’ın elindeki viski kadehini ve adamın kızarmış gözlerini

hatırlayan Jane, soru sormadı. Bir ailenin hem salonu, hem lobi-si, hem kütüphanesi, hem oturma odası hem yemek odası nasıl olur, onu da sormadı.

Nişanlısıyla kahvaltıya inerken normalden daha şık ve klasik giyindiğine memnundu. Bu tarz belki ona uymuyordu ama en azından ortama ait görünüyordu.

Küçük tur nihayet mutfakta son bulmuştu. Jane evin en çok bu bölümünü beğenmişti. Mutfak havadar ve ferahtı. Her tarafta bakır kaplar ve çaydanlıklar asılıydı. Tezgâh koyu yeşil mermerle kaplıydı. Yan taraftaki boğucu, goblen kaplı resmi yemek odasına göre burası biçimiyle göze batmayan çok daha hakiki ve doğal bir mekândı. Malcolm'un dediğinin aksine, sadece dışarıdan sipariş verilecek bir mutfak değildi, burada hayat vardı. Jane'in isteyeceği her türlü yiyecek buradaydı: Taze meyve, dilimlenmiş sebzeler, organik yoğurt, ev yapımı erişte ve hatta Paris'ten getirdikleri meşhur Brie peyniri bile. Üzerinde Lynne Doran'dan bir not da vardı.

Malcolm yumurta kırmakla uğraşırken Jane okumaya başladı. "Sevgili Jane, saat 13'te 21 Club'ta buluşalım. Seni daha iyi tanımak için sabırsızlanıyorum!"

"Annen geldiğime epey sevinmiş görünüyor," dedi Jane dikkatlice. Malcolm omuz silkti, katlettiği zavallı yumurtaların kabuklarını çöpe attı ve düğmeye basarak hizmetlileri çağırdı.

"Her zaman bir kızı olsun isterdi," diye açıkladı. Jane dudaklarını ısırdı, kuşaktaki son kadın uzun süre önce ölmüş kız kardeş, Annette'ti. "Ayrıca," diye devam etti Malcolm, "annem mutlu olduğumu görüyor. Daha ne ister ki?"

Jane başını salladı. Büyükannesinin aşırı korumacı tavrına o kadar alışmıştı ki, normal bir ailede böyle dinamiklerin nasıl çalıştığını bilmiyordu. Yakında ilgi ve şefkat dolu bir anne modeline de yadırgayarak bakacağı kesindi.

Sofia yavaşça mutfağa süzüldü. Başı önüne eğikti. “Hele şükür,” dedi Malcolm ufak tefek hizmetliye. “Tam zamanında yetiştin. Jane’e hava atacağım diye mutfağın altını üstüne getirecektim neredeyse. Şu biberli sosisli şahane omletinden yap da yiyeyim.”

Malcolm şevkle başını salladı. Jane’in dili tutulmuştu. Onun klasik kahvaltısı bir bardak kahveydi. Zamanı olursa en fazla köşedeki fırından kruvasan alırdı.

“Bana da aynısından lütfen,” dedi Jane.

Malcolm başını kaldırıp memnuniyetsizce iki yana salladı. “Sen biberden nefret edersin, Jane. Rahat ol, ne istersen onu ye.”

Jane’in gözbebekleri umutla büyüdü. “Pastırma istiyorum... Biraz da domates.”

“Çeri mi, salkım mı, etli mi yoksa yeşil domates mi banyan?” diye sordu Sofia, dolaptan bir torba dolusu domatesi alırken. Jane durduğu yerden pastırma paketini görünce içi rahatladı.

“En üstte hangisi varsa,” deyip gülümsedi. Birdenbire yerde duran çantası titreşmeye başlayınca Jane ürperdi.

Malcolm ona tuhaf tuhaf baktı ama Jane sesin telefondan geldiğini fark edince elini çantasına atıp onu çıkardı. Numara kayıtlı değildi ama başında Manhattan’ın kodu 212 vardı. “Alo?”

“Sağ salim vardın mı?”

Telefonda Ően Őakrak konuşan kalın ses tanıldıktı. “Jane, ben Pamela, Antoine’ın arkadaŐıyım, Conrad ve Ortakları’ndan...”

Jane cevap vermeye çalıştı ama Pamela o kadar sabırsızdı ki, lafı ağına tıkıyordu.

“Burada işler çok hızlı ilerliyor, seni en kısa zamanda aramızda görmek istiyoruz. Bugün iki civarı müsait misin?” Nihayet Pamela nefes almak için durmuŐtı ama Jane fena gafil avlanmıŐ ve zamanında cevap verememiŐti. Ağızından hayret dolu bir ses ıktı.

“Aman Tanrım, başkasıyla anlaŐmadın değıl mi? Bu uluslararası bölümü derhâl faaliyete geçirmemiz gerek. En azından buraya gelip teklifimi dinlemelisin. Jane! Kimseye söz verme sakın. Saat iki uygun mu?”

“te,” diyebildi Jane nihayet. Lafını aradaki küçük boŐluğı sıkıştırıverdi. “te gelebilirim.”

“ok ūkr. 40. Cadde, 45 numara. Saat te.”

Jane karşılık veremedi telefon kapandı. Elinde, ekranı kararan telefona bakakaldı. “Sanırım bir iş görüşmem var,” dedi dalgınca. Sonra Pamela’nın sözlerini yeniden düşündü ve mutlulukla gülümsedi. BaŐlangıçta afallayacağına sanıyordu ama her Şey umduğından hızla rayına oturuyordu. Evin dışında da bir hayatı olursa cadıları, muhbirleri düŐünmeyi bırakabilir, aileye uyum sürecini daha çabuk aŐabilirdi.

“Bu harika sevgilim!” Malcolm onu alnından öptü ve iki göz-l omleti aŐŐap masaya koydu.

Jane, Sofia’nın sessizce ortadan kaybolduğunu fark etti. PiŐirdiğı omletin havasını atmak bir yumurta bile kıramayan adama kalmıştı. *Böyle küçük Şeyler için yardım alabilmek ne mucizevi Şey,*

diye düşündü Jane. Malcolm onu her zaman güvende hissettirecekti. Şahane bir hayat arkadaşı vardı.

Artık Jane'in de şahane bir hayatı olacaktı. Bir aile, sıcak bir yuva, güzel bir iş onu bekliyordu.

İşler sahiden de yoluna giriyordu.

ON BİR

“LYNNE DORAN GELDİ Mİ?” DİYE SORDU JANE, 21 CLUB’DAKİ GÖREVLIYE. Restorantta karanlık ve eski İngiliz atmosferi vardı. Tuhaf, seramik bir jokey biblosu kapının önündeki parmaklıklara dizilmiş diğer biblolar gibi oradan çıkması için uyarırcasına bakıyordu Jane’in yüzüne.

“Bu çok aptalca,” dedi Jane sertçe, kendi kendine ve jokeye. Lynne iyiliğin diğer adıydı. Yine de 52. Cadde’den restorana yürürken, Pamela’nın iş görüşmesinin heyecanı, müstakbel kayınvalidesiyle randevu senaryoları yüzünden uçup gitmişti. Kazara masayı devirmek, elektriklere zarar vermek ya da zihnini okuyup sormadığı bir soruya yanlışlıkla cevap vermek gibi ihtimalleri düşündü. Gelin kaynana ilişkisine hırgürle başlamak gibisi olamazdı. Pot kırmanın başka yolları da vardı: Masraflardan söz etmek, dinden konu açmak, paspal mekânlardan, tasarımcılardan, ünlülerden, siyasetçilerden bahsetmek, Annette’i sormak.

“Buyrun lütfen,” diye cevap verdi ufak tefek, esmer görevli. Koltuğunun altına sıkıştırdığı menüyle Jane’e cam kenarındaki masaya kadar eşlik etti. Lynne o geceki gibi saçlarını omuzlarına salmıştı ama bu sefer kaşmir kazak yerine pembe, düğmeli bir gömlek giymişti. Bej rengi ayakkabıları ve portfolio çantası uyum içindeydi ve Jane’e göre ikisi de *Ferragamo* markaydı. Safır küpeleri ceviz büyüklüğündeydi.

“Ah, geldin mi Jane?” dedi Bayan Doran neşeyle, ellerini kucağında kavuşturarak. Önünde bir tomar dergi duruyordu. *Martha Stewart Evlilik Sayısı*, *Gelinler*, *New York Magazine*’in evlenme eki ve hatta *Monique Lhuillier* kataloğu bile vardı.

Jane’in kafasında tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Birden görevli kadına dönüp kendisini kurtarması için yalvarmayı düşündü ama kadın çoktan arkasını dönüp gitmişti. Kaçış planı olmayınca Jane, Lynne’in karşısındaki ahşap sandalyeye çöküverdi.

Lynne güzelce manikür yapılmış parmaklarıyla beyaz giysili garsona işaret etti. “İkimize de Sezar salata ve dil balığı.” Bir anlığına durup Jane’in vücuduna baktı. “İzgara olsun, sosu yanında gelsin. Salatanın üstüne bir şey koymayın. Teşekkürler!”

Jane bir şey diyemeden garson gözden kayboldu. Jane’in ağzı hayretle açık kalmıştı. “Dil balığı seversin, değil mi canım?” Lynne’in sözleri de Malcolm’unkiler gibi koyu renkli ama daha akışkan daha yumuşaktı. “Burada çok güzel pişiriyorlar.”

“Severim, teşekkürler,” diye cevapladı Jane görev bilinciyle. Dergilere göz ucuyla bakınca, daha büyük dertlerle karşılaşacağını anlamıştı, dil balığı onların yanında solda sıfır kalırdı.

“Dün gece nasıl geçti tatlım?” Lynne, Jane’in verdiği cevabın üstünde durmadan konuşmayı sürdürdü. “Umarım rahat etmişsindir.”

“Çok rahat ettim,” diye cevapladı Jane dakikçe. “Bana evinizi açtığınız için size çok teşekkür ederim.”

“Malcolm, büyükannden bahsetti.” Lynne, Jane’in eline şefkatle dokundu. “Ne kadar üzücü bir durum! Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Toparlıyorum, teşekkür ederim.” Bayan Doran’ın elleri Jane’in parmaklarında geziniyordu. Lynne’in düşüncelerini okuyacağını sanarak kaskatı kesildi. Neyse ki, hiçbir şey işitmiyordu. Çok şükür. İçten içe büyülerini Fransa’da, ardında bırakmayı diliyordu. Belki de bu eskiden kalma bir Avrupa hikâyesiydi, kim bilir?

“Bugün işin var mı?” diye sordu Lynne kararlılıkla, Jane’in elini bırakarak. Pencerenin önünden dört Pomeranyalı köpeğiyle, pembe çizmeli bir kadın geçti. “Bu Topsy Donovan.” Lynne şüpheyi dışarı baktı. “İtalyan bir kontla evlendiğini söylemişti ama sağlam bir kaynaktan, adamın aslında Queens’te bir kuru temizlemecide çalıştığını öğrendik.”

“Ah.” Jane hayretle gözlerini kırptırdı. “Öğleden sonra işim var,” dedi biraz düşündükten sonra, konuyu dağıtmamak için. İnzivaya çekilmiş bir cadının torunu, bir kuru temizleyiciden daha üst bir sosyal statüde sayılmazdı herhâlde. “Burada hayatımı kurarken tökezleyeceğimi düşünmüştüm.” Kelimelerini dikkatlice seçiyordu. “Ama bu sabah Conrad ve Ortakları’ndan bir iş görüşmesi teklifi aldım. Küçük bir firma ama yeniliklere açık...” Jane huzursuzca sözünü yarıda kesti. Lynne’in gözleri

hortlak görmüş gibi kocaman açılmıştı. “A-affedersiniz,” diye kekeledi Jane. “Bir sorun mu var?”

“İş görüşmem mi var dedin?” Lynne’in boyalı dudakları şaşkınlıkla aralandı. “Neden bir işe girmek istiyorsun ki?”

Jane’in yüzü allak bullak oldu. Çalışma isteğinin Malcolm’un ailesini mutlu edeceğini düşünmüştü. Hatta Lynne’in çantasına tıktırdığı bir evlilik sözleşmesini çıkarıp masaya koyacağını bile düşünmüştü.

“Mimarlığı seviyorum,” dedi Jane yumuşakça, hafifçe öksürerek. “Mimar olmaktan memnunum,” dedi kararlıca. Böylesi daha iyiydi.

Garson zarif, porselen tabaklara konmuş Sezar salataları getirip masaya bırakana dek Lynne, Jane’e bakmayı sürdürdü. Lynne ona bakmadan manikürlü elini uzattı ve garson bir dilim limonu ustalıkla tabağa sıkıverdi. Lynne limon suyunu salatasıyla karıştırmaya başladı. Balığın kokusu Jane’in ruh hâlinin üstüne gelince içini bulandırmıştı.

“Jane, tatlım, sanıyorum bu ailenin ihtiyaç duyduğu zaman çalışma ve sadakat ihtiyacını tam olarak anlayamadın.” Lynne’in sesi hipnotize edecek kadar yumuşaktı. “Düğün mesela. Sadece o bile o kadar çok zamanını alacak ki. Üstelik bağışlar, sosyal etkinlikler, hayır işleri olacak... Malcolm’un sanata duyduğu ilgi bir yana onun esas işi, sorumluluğu ve önceliği bir Doran olmaktır. Sen de onun eşi olacağına göre, aynı şeyi senden de bekliyorum.”

Jane tabağındaki marulla oynarken *Doran olmak* sözleri kafasında çalkalanıp duruyordu. Henüz soyadını değiştirmeyi düşünmüyordu. Babasının soyadını bile bilmiyordu daha. Kimli-

ğinde ve pasaportunda Boyle diye geçiyordu ama büyükanne soyadıyla ilgili soruları yanıtlamaktan her zaman kaçınmıştı.

Jane bir dilim limonu alıp ısırdı. Ekşi tadı ağzına yayılırken büyükannesini düşündü. O yeni ailesiyle asla tanışamayacaktı. Belki de görseydi Lynne'in anaerkil aile yapısı hoşuna giderdi. Belki de bu kadar sınıfsal farktan ötürü kanlı bıçaklı olurlardı. İkinci olasılık ona daha yakın göründü, bu güçlü iki kadın karakterin beraber başı çekmesi olanaksızdı. İki cambaz bir ipte oynamazdı.

"Elbette, haklısınız," diye söze girdi Jane. "Ama..."

"Tatlım," dedi Lynne, karşısındakini ikna ettiğini sanarak. "Ve bu düğün, konumumuzdan ötürü, sezonun en çok konuşulan etkinliği olacak. Pek çok kız haziran gelini modasına uymak ister ama Tanrı bilir sen o vaziyette düğün yapmak istemezsin. O yüzden belki de mart..."

"Bayan Doran!" dedi Jane. O kadar şaşkındı ki kadının sözünü kesmeyi hiç umursamamıştı. "Hamile olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

Lynne omuz silkti. "Bana Lynne de tatlım. Oğlumu tanırıyorsa, şimdi değilsen bile, çok yakında hamile kalırsın." Şeftali rengi dudakları öyle bilgiççe kıvrıldı ki, Jane'in ağzı açık kaldı. Aklını başına toplayıp bir cevap vermek istedi ama bu kadar uygunsuz bir lafa verecek cevap bulamıyordu.

"Evet," dedi Lynne, Jane'in mücadele etmeyişiinden memnun görünüyordu. "Öyleyse mart başı diyoruz, zaten sekiz aydan önce hazırlıklar istediğimiz gibi olmaz. Evet." Önündeki dergilerden birini karıştırmaya başladı.

"Çiçeklerden bahsedelim."

“Calla...”

Ama Calla daha zambakları getirmeden, Lynne, Chrisobel Santos’un orkideleri ve *Twig & Vine*’ın Blake’le Laura’nın düğününde yaptırdığı güllerinden bahsetmeye başladı.

“... Kulağa abartılı gelebilir ama gece boyunca taçyaprakları yağdı ve inanılmaz sevimli görünüyordu...”

Jane iç bulantısına karşı bir anlığına gözlerini kapadı. Belki de hamileydi. Belki de müstakbel kayınvalidesine alerjisi vardı. Önceki gece tanıştığı sıcakkanlı ve anlayışlı Lynne nereye gitmişti?

Jane hayatının son altı yılını onu kontrol etmeye çalışan birinden kaçarak geçirdiğini unutmaya çalıştı. Zaten o sırada konu gelinliğe geldi.

“İnsanlar ilk önce *Vera Wang* diyor ama güzel vücutlular için zaten fark etmez.” Lynne dergileri Jane’in önüne itti. “Bunlara bir göz at. Bazı sayfalara işaret koydum. İstedğin zaman randevu alıp bakabiliriz.”

Manhattan Bride’ın ocak sayısı kabarık eteklerle, işlemeli keselerle doluydu. Jane dişlerinin arasında bir öfkenin kabardığını hissetti. Derin bir nefes aldı, diplomatik davranmaya çalıştı. “Bunlar çok güzel ama ben biraz daha... modern bir gelinlik düşünmüştüm.”

Söylediğini örneklemek için derginin sayfalarını karıştırdı ama bu modellerin hiçbirinin Marie Antoinette kostümünden farkı yoktu. Her gelinlikte en az yedi kat tül, dolgulu dekolte bölümü kurdeleler ve işlemeler vardı. “Biraz daha sade bir şeyler,” dedi Jane, sayfaları hızla çevirerek. “Belki düz ve dar bir elbise gibi.”

Lynne eliyle umursamaz bir hareket yaptı. “Tatlım, emin ol çok modern bir şey istemezsin, yoksa fotoğrafların çekildikten iki saat sonra sıradan bir resme dönüşür.” Dudakları biraz gevşedi. “Tüm bunları annenle paylaşamaman çok üzücü ama ben de her zaman bir kızım olsun istemiştım...”

Sözünü bitiremedi. Birkaç masa ötede kırmızı suratlı bir adam yapılan bir espriye katıla katıla gülüyordu. Başka bir masada kardeş gibi duran iki sarışın kız dedikodu yapıp birbirlerinin manikürlerine bakıyordu. Jane bir an Lynne’in ağlayacağını sandı.

Jane gözlerini kapatıp kızını kaybetmiş bir kadına içerlediği için kızdı kendine. Jane’in düğünü falan umursadığı yoktu, sadece evleneceği kişi önemliydi onun için. Önemsemediği birkaç şeyi de -gelinlik ve iş gibi- gizlice halledebilirdi. Gözlerini açıp masumca gülümsedi. “Lynne, bu kadar yardımsever davrandığın için öyle mutluyum ki. Olağanüstü bir zevkin var,” dedi. “Senin kılavuzluğundan yararlanacağım için çok mutluyum.”

Lynne’in gözleri ışıldadı. Jane sonraki sözlerini dikkatle seçti. “Bu planları yaparken bir yandan da çalışma fikri beni çok rahatlatır aslında. Tabii ki bu mesainin saatlerini temel görevlerimi engellemeyecek biçimde ayarlayabilirim. Düğünün detaylarıyla ilgilenmek öncelikli olmak kaydıyla, dışarıda biraz çalışmak da bana iyi gelebilir.” Gözlerini hiç kırpmadan Lynne’e baktı. Bu işe yarayabilirdi.

Lynne bir yandan yan masada dönen bir dedikoduyu dinliyordu ama yüzünde hiçbir ifade belirmemişti. Jane güçlerinden birinin de akıl kontrolü olduğunu umarak içinden şöyle dedi: *Karar ver bakalım. Hangisini istiyorsun?*

Lynne, Jane'den gözlerini ayırmadan çatalı ağzına götürdü. Bakışları o kadar yoğundu ki, Jane alnının boncuk boncuk terlediğini hissetti. Lynne'in gözbebekleri büyüdükçe mürekkep çıkaran bir mürekkepbalığı gibi görünüyordu. Lynne gözlerini kırpınca siyahlık yok oldu. Sanki hiç olmamış gibi. Jane alnını ovuşturdu. Kahrolası jet lag.

"Eğer yaparım diyorsan, tamam" dedi Lynne, anlayışlı bir anne gibi. "Ben senin mutluluğunu isterim."

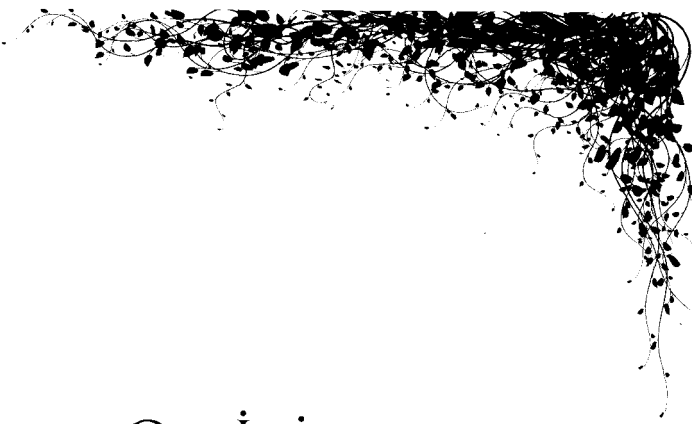
"Harika," dedi Jane, sesindeki sersemliğin fark edilmesini istemiyordu. "Şimdi gitmem gerek ama ikinci vakti buluşup bugün mekânlarını konuşabiliriz."

Lynne başını salladı. "Harika olur. Evde yemek firmalarının listesi de var. En kısa zamanda ona da bir bakalım."

"Bu gece ona da bakarız," diye söz verdi Jane. *Gördün mü? Gayet iyi anlaşıyoruz.* "Teşekkür ederim. Yemek için, yardımın için ve bu kadar anaç davrandığın için." Gülümsedi. "Bundan daha iyi bir aileye gelin gidemezdim."

Lynne şeftali rengi dudaklarıyla genişçe ve içtenlikle gülümsedi. "Biz de seni tanıdığımız için çok mutluyuz. Hadi git, geç kalma."

Bir daha söylemene gerek yok, diye düşündü Jane. Lynne'e bir öpücük atıp kalabalık sokağa yöneldi.

ON İKİ

BİR SAAT SONRA, JANE, CONRAD VE ORTAKLARI’NIN OFİSİNDEKİ siyah, pırıl pırıl, koltuklarda oturmuş bekliyordu. Ayak parmağı su toplamıştı ve canı yanıyordu. Caddeyi üç kere dolaşmış, süet botları her adımda ayaklarına daha da dar gelmeye başlamıştı. Nihayet üzerinde C&A yazan küçük, pirinç levhayı görmüş ve binayı tanımıştı.

“Evet.” Şirketin yöneticilerinden Pamela Bronsky, kalın çerçevelerinin ardındaki badem gözleriyle Jane’i baştan aşağı süzüyordu. Parlak, kahverengi saçlarına yaptığı topuz arı kovanı gibi tuhaf görünüyordu. Jane, Pamela’nın bunu tarz olsun diye yaptığını düşündü.

Jane iş görüşmesinin ciddiyetine uyum sağlamak için bluz ve kalem etek giymiş, inci küpeler takmıştı ama gereğinden fazla mı ciddi görünüyordu acaba? Pamela’nın hevesini kaçırmak için bir şeyler yaptığı ortadaydı çünkü karşısında oturan

telefondaki Jane’i işe almaya can atan o istekli kadın değildi. Sanki Jane, yeteneksiz ve donanımsız biriymiş de iş görüşmesine gitmiş gibi muamele görüyordu. Pamela elindeki bordo kalemle oynayıp duruyordu. “Bütün deneyimlerinizin yurtdışında olduğu yazıyor.”

“Evet,” dedi Jane, hafifçe doğrularak. “Beni işe alın!” diye çığlık atmak istemişti bir an. “Okuldan sonra Atelier Antoine firmasında stajerliğe başladım. Sonra asistanlığa ve tasarımcılığa terfi ettim. Burada da aynı terfi imkânlarını...”

“Evet anlıyorum. Ama şu an uluslararası bir projemiz yok.”

Duvardaki otomatik oda spreyi tıslayarak etrafa vanilyalı bir koku saçtı. Jane kafası karışık hâlde, arkasına yaslandı. *Biliyorum. Beni bu yüzden çağırmadın mı?* “Ben de size bu konuda yardımcı olmak için gelmiştim,” dedi Jane. *Bu işi uluslararası boyutta başlatıp geliştirmeyecek miydik?* Jane, Amerika ve Avrupa’nın kültürel farklılıkları hakkında bir şeyler gevelerken buldu kendini. Sohbet, küçük bir sosyoloji dersine dönmeye başlayınca, Pamela sıkıldığını açıkça belli etti ve Jane sözü toparlamak zorunda kaldı.

“Yani her iki tarafa da eli uzanan biri olması...”

“O siz misiniz?” diye sordu Pamela, gözlüklerini düzelterek.

Jane sakın kalmaya çalışarak *Elie Tahari* bluzunun kollarını düzeltti. “Efendim?”

“Gerçekten iki tarafa da eliniz uzanır mı?” Tık, tık, tık... Pamela kalemini sinir bozucu biçimde tıkırdatmaya devam ediyordu. “Fransa’da eğitim görmüşsünüz, tüm referanslarınız da orada. New York’a geledi henüz bir gün oldu. Burada nasıl referans oluşturmayı düşünüyorsunuz? Okulunuzun burada

denkliği olduğunu sanmıyorum, işe uygun olsanız bile -ki hiç sanmıyorum- bu işlem aylar sürer.”

Jane sıkıntıyla iç çekti. Şu an elinde bir referans yoktu ama bu işi başarıyla yapmasına engel olmazdı. Formaliteleri zamanla yerine getirebilirdi. Pamela’nın penceresinden şehir merkezine ve gökdelenlere baktı. Caddede siren sesleri ve lambalarıyla haykırarak bir ambulans geçiyordu. Bu sesi sadece filmlerde duymuştu, Fransa’da ambulansların sirenleri iki tondan oluşan farklı bir sestti. Bir an memleketine büyük bir özlem duydu ama şu an nostaljinin hiç sırası değildi.

Malcolm’la bir hayat istemişti ve yeri burasıydı. Düşündüğünden biraz daha fazla mücadele etmesi gerekecekti, hepsi bu.

Jane koltukta hafifçe doğrulup dengesini bulmaya çalıştı. “Konuşmalarımızdan anladığım kadarıyla...” Hafifçe duraksadı. “... Yurtdışındaki potansiyel müşterilerle bağlantı kuracak birini arıyordunuz.” Uzun bir sessizlik oldu.

... *hâlâ kafan almıyor mu? Müstakbel Bayan Doran...*

“Affedersiniz, o neydi?” diye sordu Jane. Pamela’ya Malcolm’dan kesinlikle bahsetmemişti. Doran isminin imtiyazı olmadan, kendi başına bir şeyler başarmak istiyordu. Niyeti, yardım almadan güvenilebileceği bir çevre oluşturmaktı.

Pamela manikürlü parmaklarını kâğıtların arasında gezdirdi. “Ne neydi? Bakın, üzgünüm ama aradığımız kişi siz değilsiniz. Nişanlısınız galiba. Biraz ara verin. Spa masajına gidin, düğün pastası seçin, nedimelerle ilgilenin.”

Pamela, Jane’in gözlerinde beliren öfkeyi umursamadan ona doğru eğildi. “Keşke ben de düğünümü planlarken böyle rahat

olsaydım. DJ tam bir kâbustu.” Kalemi parmaklarında döndürdü. “Gerçekten çok şanslısın, biliyor musun?”

Jane zoraki gülümseyip deri çantasının sapma yapıştı. Geçmişte yaptığı işler aklından bir bir geçiyordu, Madam Godinaux’un yenileme çalışması, Bastille’deki iş merkezinin dizaynı. Pamela, Jane’in portfolyosuyla ilgili hiçbir şey sormamıştı. “Ne kadar ince düşüncelisiniz,” diye hırladı Jane, dişlerini sıkarak.

Pamela, Jane’in öfkesini umursamadan, ondan kurtulmanın verdiği rahatlamayla başını sallayıp duruyordu. Kafasındaki arı kovarı gülünç biçimde öne arkaya hareket ediyordu.

Pamela deminki düşüncesinin duyulduğunu fark etmemişti çünkü fikrini dile getirmemişti. *Demek ki büyüler Avrupa’da kalmamış, buraya kadar gelmiş,* diye düşündü Jane sıkıntıyla ama zihnini kurcalayan daha büyük bir esrar vardı. Pamela evlilik konusunu nereden biliyordu ve bu saçma iş görüşmesinin tüm bunlarla ne ilgisi vardı? Jane bir an olan biteni sormayı düşündü ama Pamela yüzünü diğer tarafa çevirmişti. İşine bu kadar çabuk dönmesi bile şüphe uyandırıyordu. Ayağa kalkıp “O zaman bana iyi günler,” dedi Jane, kararlı bir tonla.

Pamela’nın ofisinden zoraki bir sakinlikle çıktı ama kapıyı o kadar sert kapatmıştı ki cam, çerçevenin içinde bir süre zangırdadı. Büyük ofisteki masaların yanından geçerken nefesini kontrol etmeye çalıştı. Sinirden kıpkırmızı kesilmişti. O sırada bir ampul büyük bir gürültüyle patladı, arka masalarda bir şeyler devrildi ve kulakları sağır eden bip sesleri yükseldi. Jane korkudan sıçradı.

Ürkek resepsiyonist, “Sakin olun her şey yolunda,” diyerek Jane’i teskin etmeye çalıştı ama kendisi de epey korkmuş görü-

nüyordu. Minyon tipine uygun cırtlak ve tiz bir sesi vardı. “İç hat çalışmalarından. Yine bozuldu galiba.” Kadın kaşlarını çatıp masanın üstündeki bazı düğmelere basmaya başladı. O sırada Pamela ellerini kulaklarına kapamış hâlde ofisinden çıktı. “Tanrım, Sally, şebekeyi tamir ettirdik sanıyordum.” O gergin anda Jane, resepsiyonist kadının bir cevap vereceğini -hatta özür dileyeceğini- sandı ama Pamela hızlıca ofisine dönüp kapıyı sertçe kapattı.

“Derhâl şu beceriksiz tamirciyi arayın, hemen gelsin, itiraz istemiyorum!” Pamela’nın sesi her yeri inletiyordu. Resepsiyonist itaatkârca telefona sarıldı. Jane, cadı olduğunu öğrendiğinden beri ilk kez güçlerinden memnundu. Gözlerini kapattı ve sıcak öfkenin onu ele geçirmesine izin verdi. Kendini iyi ve kontrolsüz hissettiği an merdiven boşluğuna yöneldi. Tam o sırada art arda iki tiz ve yüksek ses duyuldu. Bir şeyler daha kırılıp dökülüyor, iki kişi çılglık çılgına kaçışıyordu.

Hay aksi!

ON ÜÇ

JANE, PARK BULVARI'NDA ANİDEN ÇIKAN RÜZGÂRDAN KORUNmak için bej, yün montunun önünü ilikledi. Kötü geçen görüşmeden çıktığından beri yürüyordu. Bu kadar büyük öfke ve bedeninde dolaşan büyüyle metroya binmek trende arızalara yol açabilir, kan basıncını daha da yükseltebilirdi. Ona küçük çapta bir zafer kazandırdığını hissettiren şebeke arızasının etkisi Union Meydanı'nda yok olmuştu ve o andan beri bütün fiyaskoyu düşünmemek için kendini zorluyor, ayak sürüyerek yürüyordu.

New York'ta yürümenin bile Paris'ten farklı olduğunu çabuk anladı. Paris metrosunun girişine varana dek, şehrin üç köşeli sokaklarının büyüüne kapılıp mest olurdu. Burada ise kentin dümdüz caddeleri sonsuza uzuyor, bitimsizliğiyle insanı yoruyordu. Daha caddenin başlarında olduğunu fark edince şaşırdı, zaman geçmek bilmiyordu.

Neye üzüleceğini şaşırmıştı. Güçlerinin aniden, şiddetle ortaya çıkışına mı yoksa Lynne'in iş görüşmesini baltalamasına mı? Washington Square Park'ın kemerli kapısına vardığında düşünceleri yoğunlaşmıştı. *Ona görüşeceğim yerin adını niye verdim*, diye kızıyordu kendine. Lynne'in şirketi arayacağını nereden bilebilirdi?

Doranlar'ın güçlü ve etkili bir aile olduğunu biliyordu ama bir saat içinde onu bu işten ekarte edebilmek, Jane'in hayal edemediği bir fors demekti. Jane'e New York'ta yabancılık çekmeyeceği, kolayca uyum sağlayacağı söylenmişti. Şimdiyse her yere eli uzanan bir ailenin içine düşmüştü ve bu durum aleyhine işliyordu.

37. Caddeden geçerken hızlı bir taksi neredeyse ona çarpacaktı. Karşıda MetLife binası parılıyordu. Tüm bu olanlardan sonra, omuzlarına ağır bir yalnızlık duygusu çöreklenmişti. Eski ofis arkadaşlarının sohbetini, şakalarını, kız muhabbetlerini özlüyordu. Malcolm harika bir adamdı ama elbette geride bıraktığı hayattan kalan tüm boşlukları dolduramıyordu. Belli ki Malcolm'un annesi de yeni hayatında yapacağı seçimlere müdahale edecekti.

Her şeyden çok, büyükanneyi özlüyordu. Bu özlem onu şaşırtmıştı. Kendini hep zorlu bir geçmişi olan bir öksüz, yetim, kaçak gibi görürdü. Ama tüm sıkıntılara rağmen, Jane içten içe biliyordu ki, bir ihtiyacı olsa ya da kıyamet kopsa ve gidecek yeri kalmasa, sığınacağı bir limandı büyükanne. Hatta tek limandı. Belki kollarını açmış Jane'i beklemezdi ama elinde mutlaka bir fincan çay ve koca bir dilim meyveli kek olurdu. *Ve kucak dolusu sevgi*, diye düşündü Jane. Büyükannenin sert ve korumacı tav-

rının sebebini artık kolayca anlayabiliyordu ve bu fark ediş onu daha da üzüyordu.

Keşke bana söyleseydi.

Parmağındaki gümüş yüzüğü hafifçe çevirdi, eğimli kısmına dokundu. Büyükannenin mektubu kısa ve özdü. Jane'e cevap isteyen pek çok soru bırakmıştı. Onun gücü vardı ama bunu nasıl kullanacağını ya da kullanmayacağını bilmiyordu. Elbette büyükanne, Jane'in kimin düşüncelerini duyup duymayacağını ya da kızdığı anda ampullerin patlamasına nasıl engel olacağını bilirdi. *Keşke bana annemle babamdan da bahsetseydi.*

Jane, kazanın hikâyesini biliyordu. On aylıkken annesiyle babasının onu komşuya bırakıp yola çıktıkları bir gün Kuzey Carolina'nın dar bir dağ yolunda araba kaymış ve kaza olmuştu. Büyükannesinin mektubuna kadar annesiyle babasının neden Fransa'dan ayrıldığını bilmiyordu. Düşündükçe merakı artıyordu. Annesi nasıl bir kadındı? Jane'in babasıyla paten kayarken mi tanışmışlardı yoksa bu da cadılık numaralarından biri miydi? Babası, annesinin durumunu biliyor muydu ve kabullenmiş miydi? Annesi güçlerini kullanmış mıydı yoksa büyükannesi gibi saklamış mıydı? Annesi de Jane gibi sigorta kutularını patlatıyor muydu, yoksa hava durumunu mu değiştirebiliyordu? Başka neler vardı?

Jane'in topuğu kaldırımındaki bir çatlağa girdi ve az kalsın düşüyordu. Dengesini kaybederken aklındaki ses susmuyordu: *Fırtınalar koparabiliyor muydu? Babamla arabada tartışıyorlar mıydı? Bu sıradan bir kaza mıydı, yoksa başka bir şey miydi?* Ama bu soruları cevaplayabilecek herkes göçüp gitmişti.

45. Caddede burnuna yoğun bir koku gelince Jane çok acıktığını fark etti. *Izgara somon*, diye homurdandı içinden. Lynne'in tavırları karşısında ağzı bir karış açık kaldığı için yemeği çiğnemeye fırsat bulamamıştı zaten. Sokak tezgâhlarından birinin önünde durup konuşması anlaşılmayan bir adamdan aldığı sosisliyi iştahla mideye indirdi. O kadar nefisti ki, 51. Caddede bir tane daha almamak için kendini zor tuttu.

60. Caddeye vardığında enerjisi tükenmiş, ayaklarına karasular inmişti. Artık pes etmiş ve taksi çağırmak istemişti ama kalan kısacık mesafe için taksiyi işgal etmekten utanıyordu. Jane, Lynne'in böyle ufak bir şeyi mesele yapmayacağını düşündü. Hatta Lynne bu kadar az bir yol için bile ucube şoförünü çağırırdı. *Doran olmakla ilgili öğrenmem gereken çok şey var.*

Çantasını omzuna asıp 665 numaranın karanlık girişine doğru kararlıca yürüdü. Şifreyi hatırladığı için içten içe seviniyordu. Uyku mahmuru görünen Gunhter'ı gönülsüzce selamladı. Asansörün soğuk paneline başını dayayıp beklemeye başladı.

Neyse ki kapı açılınca şu an ona iyi gelecek tek kişiyle karşılaşmıştı: Dağınık ve çekici saçları, tatlı gülümseyişiyle Malcolm. Bej tişörtünün bisiklet yakası, köprücük kemiklerinden aşağı doğru kıskırtıcı bir üçgen çiziyordu. "Maraton koşmuş gibisin," dedi Malcolm.

"Biraz yürüdüm," dedi Jane. "West Fourth'tan ve topuklularla?" Malcolm'un gülüşü yüzüne yayıldı. "Biraz martini ve ev yapımı Creole yahnisine ne dersin?"

Jane, Malcolm'un koluna girdi ve beraber koridora yöneldiler. "Martini yerine Chardonnay şarabı verersen anlarız," dedi Jane iç çekerek. "Fransız şarabı, hatırladın değil mi? Yeri gelmiş-

ken...” Malcolm’a şüpheyle baktı. “Sen Creole değilsin. Ayrıca ne zamandır yemek pişiriyorsun?” Nişanlısının o gün katlettiği yumurtalar geldi aklına. Ayrıca Malcolm sadece lokantada ya da oda servisinden yemek yiyordu. “Ben yapmadım zaten,” diye itiraf etti. “Ama şahane bir aşçı tanıyorum. Sen mutfağa girdiğinde onun yaptığı leziz yemeklerin başında durup poz kesebilirim.”

Jane gülümsedi. “Hadi şu şefi ikna et de yemeği odamıza yollasın. Şu an sofraya oturma havasında değilim hiç.”

“Anlaştık.”

Yirmi dakika sonra, ateşin karşısındaki yumuşak koltuklara kendilerini bırakmışlardı. Kajun çorbasının baharatlı kokusu hâlâ duyuluyordu. Jane mutlulukla ayaklarını uzattı.

“İyi misin?” diye sordu Malcolm kaşlarını kaldırarak.

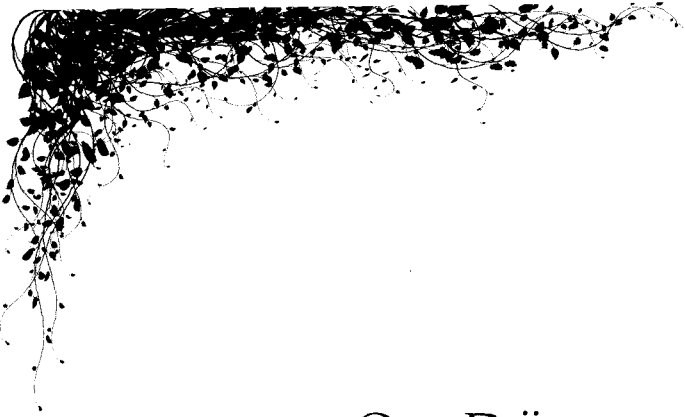
“İşte hayat bu,” dedi Jane. Bir an duraksadı. Karşıda yanan ateş odayı ısıtmış, şarabın ısısı vücuduna yayılmıştı. Cesaretini toplayıp söze girdi. “Sadece... huysuzluk etmek istemiyorum ama sanırım annenle yıldızımız barışmadı.” Sonra hikâyeyi anlattı: Öğle yemeği, korkunç gelinlikler, iş görüşmesi ve Jane’in duyduğu şüpheler. Hikâyeyi abartmadan ve dramatize etmeden her şeyi tarafsızca anlatmaya çalıştı. Sonra parmaklarını saçlarına dolayıp Malcolm’un cevabını beklemeye başladı.

Malcolm endişeli görünüyordu. *Lynne’le hemfikir olduğun için mi, yoksa sevgili annesini eleştirdiğin için mi,* diye düşündü Jane merakla. Her şeyi anlamış gibi görünse de, yuvarlak bir cevap verdi. “Çok kötü. Annem bazı şeylere çok meraklıdır ama bir süre sonra ayakları yere basar. Endişelenmene gerek yok. Karşına harika işler çıkacaktır. Sonra da düğünümüzü yapar ve sonuza dek mutlu yaşarız.”

“Kulağa hoş geliyor,” dedi Jane, kollarını ateşe karşı gererek. Pamuk sabahlığının altında çıplak bacakları göze çok hoş görünüyordu. Malcolm’u da tam oraya baktığı sırada yakaladı.

Malcolm, geniş, şeytani bir gülümsemeyle Jane’i kaldırıp kucığına aldı. “Hoşuna gidecek başka şeyler de biliyorum,” diye davetkârca fısıldadı kulağına.

Jane’i kucığına alıp işlemeli yatağa götürdü. Dudaklarını Jane’in boynunda gezdirirken, günün tüm sıkıntı ve stresi eriyip yok olmuştu. Malcolm’un her temasında Jane’in teni alev alıyordu. Ellerini Malcolm’un saçlarına götürüp tüm bedenini ateşe atmasına izin verdi.

ON DÖRT

“JANE!” DİYE SESLENDİ LYNNE, JANE’İN SABAH KEYFİNİ BOZGUNA uğratacak, tiz bir sesle. Mutfağı boş bulacağını sanıyordu ama Lynne her zamankinden şık -*Chanel* olmalı- ve heybetli hâlde mutfakta oturuyordu. “Geldiğimde bunu buldum.”

Lynne, Jane’e bej renji bir kart uzattı. Kartın tırnaklarının rengiyle uyumu tamdı. Modern Sanatlar Müzesi’nden Archibald Cartwright adlı birinden telefon geldiği yazılıydı. Mesaj yerine bir telefon numarası bırakılmıştı.

“Kim bu?” diye sordu Lynne, koyu gözleri merakla ışıltı-
yarak.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Jane, içtenlikle. Dünkü iş görüş-
mesi faciasından sonra, arayanı tanısa bile söylemezdi zaten.
Lynne ne kadar az bilirse o kadar iyiydi. “Arasam iyi olacak.”

“Önce Sofia sana bir şeyler hazırlasın, tatlım. Yumurtayı
nasıl sevdiğini biliyor mu? Çok hızlı öğrenen biri değildir de.”

Son cümleyi minyon hizmetçinin gözlerine bakarak söylemişti. Kızcağızın yüzüne büyük bir korku yayıldı.

Jane, korkudan beti benzi atmış kızı koruma arzusuna karşı koyamayıp “Dünkü yumurtalar harikaydı,” dedi. Lynne sıkılmış gibi gözlerini devirdi. Sofia dev, antika tezgâha doğru sevinçle yürürken Jane çantasından telefonunu çıkardı.

Archibald Cartwright (“Lütfen Archie de!) Modern Sanatlar Müzesi’nin insan kaynakları müdürüydü. Şaşılacak şey! Jane’in *yeni başlayan iş için biçilmiş kaftan* olduğunu söylüyordu. Yarı zamanlı bir işti ama bazı özel durumlarda biraz daha sorumluluk almak gerekebilirdi. “Özel etkinlik organizasyonuna ne dersiniz?”

“Organizasyon mu?” diye tekrarladı Jane, uyuşuk bir sesle. Bu adam Jane’in organizasyon için biçilmiş kaftan olduğunu da nereden çıkarmıştı? Neden kendisiyle ilgileniyordu? “Adımı nereden duydunuz?” Lynne bir akbaba gibi boynunu eğince Jane istemdişi bir hareketle telefonu eliyle kapadı.

“Ah, tatlım! Şehir çalkalanıyor. Ayrıca benim kaynaklarım...” Archie kıkırdadı.

Kaynaklar mı? Jane göz ucuyla Lynne’e baktı. Olamaz... Ama belki de Malcolm, Jane’in iş görüşmesiyle ilgili şüphelerine hak vermişti. Jane’in boğazına bir yumruk oturdu.

“Mesleğinizden farklı olduğunu biliyorum,” diye devam etti Archie neşeyle, “ama bu iş sayesinde şehrin mimari dehaları dâhil pek çok tanınan insana ulaşma şansınız olacak.”

“Bu gerçekten heyecan verici,” diye itiraf etti Jane. Ve Lynne’in son görüşmeyi baltaladığını varsayarsa (hatta bundan emindi) Archie’nin teklifinin çevre edinmek için iyi bir yol ola-

cağını düşündü. Evet, modern sanatlar müzesinin partilerini organize etmekle, çizim yeteneklerini konuşturup küratörleri etkilemek bambaşka şeylerdi ama birinin ötekine öneyak olmayacağını kim bilebilirdi? Duyduğu heyecan onu bile şaşırtmıştı. Partiler, sanatseverler, tüm bunlar düğün harici bir sebeple evden çıkmasını sağlayabilirdi. *Teşekkürler Malcolm. Unutma: Bunun karşılığında onun çok sevdiği topuklu ayakkabılarla bir striptiz yapabilirsin. Hak etti.*

“Pazartesi görüşelim mi? Gişede Archie’yi sorarsan seni yönlendirirler.”

“Harika. Görüşürüz.” Jane telefonu kapatıp Lynne’e döndü. Kadın konuşulanları duyabilmek için yerinden kalkmış, tezgâhın üstüne doğru sarkmıştı. Jane’in ani dönüşüyle tezgâhtaki bir vazoyla ilgileniyormuş gibi yaptı. Sözüm ona kulak misafiri olmuyordu. Jane gıcık olduğunu sezdirmemeye çalıştı.

Lynne’i merakıyla baş başa bırakmaya karar verdi. Özellikle de Pamela faciasını tekrarlamak istemediğinden. Ama Malcolm, Lynne’in bile hoşlanabileceği bir seçenek sunmuştu: Yarı zamanlı, düğün hazırlıkları için prova yapabileceği ve Doran olmanın imkânlarından faydalanabileceği bir iş.

Diğer yandan, Lynne bunu eninde sonunda öğrenecekti. Onu tamamen dışlamak yerine desteğini istemek daha iyiydi. “Modern Sanatlar Müzesi’nde yarı zamanlı bir organizasyon işi,” dedi kısaca, parmaklarıyla oynayarak.

Lynne’in şeftali rengi tebessümü geç geldi. “Ne kadar hoş, tatlım.”

Lynne, *ama* demeden önce, Jane, “Evet, çok hoş,” diye araya sıkıştırıverdi.

“Ama...”

Jane iç çekti.

“Ama bu kılıkla müzede çalışamazsın.” Lynne, Jane’in denizci desenli tuniğini ve kot pantolonunu süzerek burun kıvrırdı. “İnsanlar ne der sonra! Barneys’e gitmelisin. Sofia, Yuri’ye söyle kahvaltısı bitince Bayan Boyle’u alsın. Jane, tatlım, alışverişini bizim hesaba yazdır. Kızlara söyle, ne istiyorsan temin etsinler.” Sözüünü bitirdikten sonra, *Guerlain L’Heure Bleue* marka geceliğiyle salınarak mutfaktan çıktı. *Ağzından ne çıkacağı gerçekten belli olmuyor*, diye düşündü Jane.

Yuri, söylendiği gibi arabanın arka kapısında bekliyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı. Gömleği jilet gibi ütülüydü ve Jane vücudunun tamamen kaslı olduğunu görebiliyordu. Kel kafası ve ketum tavrıyla, sıradan bir aile şoföründen çok daha ürkütücü bir profil çiziyordu.

Koruma mı acaba, diye düşündü Jane, sessizce açılan kapıdan arabaya binerken. *Özel güvenlik mi? Bu kadar kasın açıklaması ne?*

“Barneys’e lütfen,” dedi ve araba yumuşakça yola koyuldu. Madison’dan 61. Cadde’ye kısa bir yoldu ama dikiz aynasına her baktığında Yuri’nin ondan gözlerini kaçırdığını fark ediyordu. *Elbette arkadaki trafiği kontrol edecek*, diye avuttu kendini. Buranın şoförleri de Fransızlar kadar kötüydü. Yine de aynaya tekrar baktı ve aynı manzarayla karşılaştı.

Kırmızı tenteli mağazaya varınca rahatlamıştı. Yuri’ye çabucak teşekkür edip arabadan hızla çıktı ve camdan kapıya yöneldi. Kutu kutu dizilmiş mücevherler göz kamaştırıyordu. Gerçi hiçbir Malcol’mun ona verdiği nişan yüzüğü kadar güzel de-

ğildi. İngiliz antik parçaların bulunduğu bölümü ve Balenciaga reyonunu geçip asansörle 7. kata çıktı.

Asansörden iner inmez onu karşılayan Madison adlı genç kadın, Jane'in alışveriş danışmanı olmaktan mutluluk duyacağını söyledi. Jane'den bir baş daha uzun ama büyük olasılıkla aynı kilodaydı. Bronz teni tatillerini tropik adalarda geçirdiğini ispatlıyordu. Kestane rengi saçları ve ateş kırmızı tırnakları, çekici görüntüsünü tamamlıyordu. Bu manzara karşısında daha iyi görünmek isteyen Jane, omuzlarını geriye atıp Madison'un peşinden dimdik yürümeye başladı.

"Bizde hesabınız var mı?" diye sordu Madison neşeyle. Jane'in vücuduna göz ucuyla bakıp reyondan seçtiği *Rag & Bone* marka elbiseyi çıkardı.

"Doranlar'ın hesabına yazılacak." Jane, Madison'un uzun bacaklarıyla attığı adımlara yetişeyim diye kendini paralıyordu. Kadın aniden durunca Jane ona neredeyse toslayacaktı.

"D ile değil mi?" Dost canlısı sesi biraz da yapmacıktı. "Akrabaları mısınız?"

"Öyle sayılır," dedi Jane, sol elini kaldırdı. *Harry Winston* yüzük vahşice parlıyordu. "Malcolm'un nişanlısıyım."

"Ah." Madison'un kırmızı dudakları hayretle kenetlendi ve kadın, Jane'in parmağındaki yüzüğe dokunup onu dikkatle inceledi. Bu şüpheli hâllerin anlamı neydi? Bu şehirde insanlar nişanlılık hikâyeleri uydurarak dolandırıcılık mı yapıyordu?

Madison'un şüpheci tavırları, Jane'in içinde kıvılcımların çıkmasına neden oluyordu. Ah, hayır. Jane bir adım geri attı. *Kontrollü ol, Jane. Sakin ol. Sibirli ışık gösterilerinin hiç sırası değil.*

Madison da bir adım geri çekildi ve kürdan gibi zayıf, röfleli bir kadını dürttü. Kadın, Madison'a gülümsedi. Köşedeki güvenlik görevlisi olan biteni gözlerini kısarak izliyordu.

"Affedersiniz, bir kontrol yapmak için sizi kısa süre bekleteceğim." Madison bu sözleri hızla söylemiş ve cevap bile almadan ortadan kaybolmuştu. Jane ağzı açık hâlde mağazanın ortasında kalakaldı.

"Lynne hesabı kullanabileceğimi söylemişti," diye mırıldandı kendi kendine. Bu bir eşek şakası mıydı? Yoksa onayı olmadan iş görüşmesi yapmasının intikamı mı? Bir anlık panikle, güvenlik görevlisinin gelip onu yakalayacağını sandı ama neyse ki adam dolaşmaya başlamıştı. Şimdilik.

"Jane?" Jane'in gergin bekleyişi çatallı bir sesle son buldu. Jane arkasını dönünce kucağı giysi dolu, bakır kızılı saçlı, otuzlarında bir kadınla karşılaştı. "Ben Lena. Madison'ın hatası için özür dilerim. Müdürle konuşacağım."

İskandinav tipli iki genç kız kasanın yanında gülüşürken bir cep telefonu çalıp duruyordu.

"Ha?" Jane hesapla ilgili açıklama yapmaya o kadar odaklıydı ki, kadının ne söylediğini tam olarak anlamadı.

Kadın, müşterisinin şaşkınlığına aldırış etmeden *Loomstate* reyonundan koton bir elbise seçti. Jane onu robot gibi takip ediyordu. Neler olup bittiğini anlamamıştı ama galiba şu an giysilere bakınma aşamasındaydılar. *Nanette*, *Lepore* ve *Splendid* bölümlerinden sonra özel alışveriş bölümüne yöneldiler.

"Burası sizin." Lena, Jane'in Paris'teki yatak odası büyüklüğünde, aydınlık bir odayı gösteriyordu. "Önce bunları deneyin." *The Roww* marka ceketini ve taytı Jane'e uzatırken, elleri onunki-

ne değdi. Jane'in kafasında şimşekler çaktı ve Lena'nın düşünce-lerini net biçimde duymaya başladı.

...Carlos çoluk çocuğu işe almaktan ne zaman vazgeçecek, bilmiyorum. Parti kızlarının ortamı iyidir ama kişisel meseleleri kapıdışarı edemiyorlar. Bu kızlar işle duygusallığı birbirinden ayıramıyor...

Jane şaşakaldı ve parmaklarıyla alnını ovmaya başladı.

"İyi misiniz?" diye sordu Lena. Endişeli görünüyordu.

Lena'nın, zihninde yankılanan sesi kesildi ve Jane yeniden kendiyle baş başa kaldı. Hafifçe öksürdü ve kendini toplayarak "Lena, Madison'a ne oldu?" diye sordu.

Lena üzgün görünüyordu ama dedikodu fırsatını da kaçırmadı. "Bunu size söylemem belki de doğru değil ama Madison nişanlınızla bu yaz üç dakikalığına çıktığını iddia ediyor. Gece kulübünde yapılan kısa bir sohbet onu nişanlı olduklarına ikna etmiş nedense. Sonra da gerçeği öğrenince... Düşünebiliyor musunuz? Onu içeride nefes nefese buldum." Jane'e tüy gibi yumuşacık bir *Vince* kazak uzattı. "Marc ceketin altına çok iyi gidecek bu. Bir de siyah sütyen getireyim. Hemen geliyorum."

Jane kazağı başından geçirip ceketini sırtına aldı. Kıyafetlerin uyumu rüya gibiydi ve Paris'te düşük bütçeyle uğraşıp yakalayamadığı şıklığı burada iki dakikada bulmuştu ama bunun tadını çıkaramıyordu. Aynada kendine baktı. Madison'ın göğüsleri onunkinden çok daha büyüktü. Saçları, dudakları bakımlıydı. Elbette Malcolm, Jane'le tanışmadan önce birileriyle beraber olmuştu. Ama kaç kişiyle? Ve hepsi de Madison'a mı benziyordu? Malcolm'ın Jane'den çok birlikteliği olduğu kesindi.

Boş ver, kıyaslama.

Ama Jane'inkiler Fransa'da kalmışken, Malcolm'un Barbie bebekleri mayın gibi New York'un her tarafına yayılmıştı. Of!

“Al Jane, bunları da dene.” Lena kucak dolusu giysiyi odaya bıraktı. Jane iç çekip kendini giysi deneme oyununa bıraktı.

ON BEŞ

“ŞAMPANYA?”

“Alırım, teşekkürler.” Lynne Doran huysuzca iç çekip garsona baktı. “Bu korkunç havada herkes bir kadeh ister sanırım.”

Alt tarafı otuz saniye dışarıda kalmışlardı. On beş saniyesi arabaya binerken, diğer on beş saniye La Grenouille’in kapısına yürürken. Günün kalan kısmı hep içeride geçmişti: Kütüphane, kapalı havuz, Ian McCarroll’un oyun odası, ve Malcolm’un babasının odası. Blake Holding kart oyunları için tüm otuzlu yaşlardaki adamları toplamıştı. Karısı Laura manikürcüyü eve çağırmıştı ve Ian’ın kızkardeşi Ariel de onların yanındaydı. Diğer çocuklar ise saklambacın vahşi bir türünü oynuyorlardı.

Ailenin üç kuşaktan üyeleri de buz gibi havada evden çıkmamak için elinden geleni yapıyordu ama Jane’in La Grenouille’deki *resmi* hoş geldin partisi ellerini kollarını bağlamıştı. Andrew McCarroll yarım saattir şef garsonla yemeklerin eve getirilmesi

için pazarlık ediyordu ama nihayet adamın mazeretlerine boyun eğmek zorunda kalmıştı. *Ambiyans, yiyecekler, üstelik sizden başka kimse de olmayacak.*

Telefonu açan Lynne olsaydı, şef garsonu kolayca ikna ederdi, diye düşündü Jane. Ama Lynne ve ikiz kuzenleri Belinda ile Cora, kendilerine sekizinci kattaki batı cepheli balkonda bir kızlar günü düzenlemiş ve rahatsız edilmek istememişlerdi.

Şimdi hepsi, yirmi küsur kişi, bu özel odaya doluşmuştu. Ian uzun, çiçekli masanın ucundan, “Jane Fransız yemeklerinden bıkmamış mıdır?” diye seslendi. *Brooks Brothers* marka açık mavi bir gömlek ve açık renk pantolon giymişti. “Memleketinde de bunlardan çok yemiştir.”

Jane, yediği Fransız yemeklerinin o kadar da iyi olmadığını söylemeye hazırlanırken, Malcolm onu bu dertten kurtardı. “Jane hepimize birden katlanmaya razı geldiğine göre, canının çektiğini yemeye hakkı var.” Ian’ın saçlarını okşayıp şampanya kadehinden bir yudum aldı. Jane da ona bakarak elindeki şampanyanın tadına baktı. Burnunun ucu köpüklere battı.

“Bu gerçekten çok hoş,” dedi Jane içtenlikle. İçerideki çiçek kokusu o kadar yoğundu ki insan bir anlığına kendini bahçede sanabilirdi. Oymalı Fransız pencereleri balkonlara davetkârca açılıyor, öte taraftaki kötü havayı unutturuyordu. Jane dört günde ikinci kez odak noktası olmaktan ötürü gergindi ama odanın hoş havası ve şampanya sinirlerini gevşetiyordu.

Lynne, Belinda’yla davetler hakkında sohbet ediyor, Ian, Malcolm’a hayalindeki futbol takımını anlatıyordu. Bir grup garson gözleme, ciğer ve hayvar dolu tabakları güzelce masaya yerleştiriyordu. Jane leziz kanepeleri görünce neşesi yerine geldi,

havyardan bir miktar alıp dilinde gezdirmeye başladı. Malcolm, masanın altından Jane'in dizini okşuyordu. Bay Doran ve Blake kadeh tokuştururken Ariel metalik renkli manikürüne hayran hayran bakıyordu.

"Eee, Jane," diye söze başladı Cora McCarroll, çatalını kararlca masaya bırakarak. "Haftaya işe başlayacağını duydum." İş kelimesini tıpkı kuzeni gibi şaşkınlık ve küçümseme karışımı bir ses tonuyla söylemişti. Belki de bu bir aile geleneği idi.

Uzun masadaki sessizlik sağır ediciydi. Bu tuhaf suskunluğu bozan tek şey çatal kaşıkların porselen tabaklara temas ederken çıkardığı sestti.

"Organizasyon işi," dedi Lynne, eliyle umursamaz bir hareket yaparak.

"Mimar değil miydin?" dedi Belinda Holding, beyaz saçlı kafasını Jane'e uzatarak.

"Öyleydim," diye cevap verdi Jane beceriksizce. "Yani, hâlâ öyleyim. Sadece..."

"Tanrım," diye iç çekti Laura, sahte bir üzüntüyle. Sarı buklelerini geriye attı. "İş mi? Yoksa hepimiz çalışacak mıyız artık?"

"Kimsenin böyle bir isteği yok, hayatım," dedi Blake suratını asarak. Jane bir ayağıyla diğerinin bileğini ovuyordu. Gerçi o anda ovduğu kendi bileği mi yoksa Malcolm'un ki mi, anlayamadı.

"Çok şükür." Laura önündeki gözlemeyi yemeye devam etti.

"Ariel, havyarınla oynamayı bırak, çok ayıp!" dedi Andrew.

Cora ve Belinda, sanki tuhaf, müzelik bir yaratığa bakıyormuş gibi, hayret dolu bakışlarla süzüyordu Jane'i. Jane, gerginliği anlaşılmazın diye kendini toplamaya çalıştı.

“Yani artık mimari yok mu?” diye devam etti Cora. Çelik gibi koyu gözleri boynundaki Mikimoto marka inci kolye gibi parlıyordu.

“Şimdilik sırası değil,” Jane kelimelerini dikkatle seçiyordu. “Ama bir gün yapmak isterim. Birilerinin evini tasarlamak...”

“Elbette,” diye sözünü kesti Belinda, elini kaldırarak. “Bir yetim olarak, böyle şeyleri seversin.”

Jane’in ağzı hayretle açık kaldı. Laura bir anda kalktı ve Jane’in omzuna dokundu. “Makyajımı tazeleyeceğim. Jane?”

“Müsaadenizle,” diye mırıldandı Jane. Ariel, Ian’ın gömleğine yanlışlıkla bir parça ciğer düşürdü ve çocuk ağzına koca bir parça et tıktırırken, çaktırmadan ciğer parçasını aldı.

Laura dar, ahşap merdivenleri işaret ederek “Bu taraftan,” diye fısıldadı.

Jane, masadan yeterince uzaklaşınca, “Teşekkür ederim,” diye cevap verdi, alçak bir sesle.

Laura *önemli değil* anlamında elini salladı. “Alışmak biraz zor değil mi?”

İki kadın topuklarını tıkırdatarak koridordan geçtiler. Büyük salondan girerken odada patlayan mavi ışıklar Jane’in neredeyse ödünü koparacaktı.

Jane bu rahatsızlığın kaynağını görebilmek için deli gibi bakınmaya başladı. Ama içerideki kimse bunu fark etmişe benzermiyordu. *Bir şeyler mi görüyorum?* Flaş, beraberinde tanıdık bir klik sesiyle tekrar patladı. Bu sefer Jane, glayöl dolu vazonun arkasına saklanmış sakallı bir adam gördü. Adamın elindeki kamerayı fark edince taşlar yerine oturdu.

“Laura,” diye fısıldadı. “Kim bu adam?”

“Kim bilir?” diye cevap verdi Laura, sonra dikkatini topladı. “Altıncı Sayfa’dan bir magazincidir. Onu boş ver ve gülümse. Onu birazdan dışarı çıkarırlar.” Jane’in koluna girip lavaboya girene kadar gülümsedi.

“Böyle şeyler hep olur mu?” diye sordu Jane. Mermer banyo da çiçeklerle kaplıydı. Lavabonun kenarına dizilmiş mis gibi sabun ve losyonların yanında, metal vazoda bir buket şakayık vardı. Duvardaki şamdanların mumları yanıyor, içeriyi aydınlatıyordu ama Jane’in yansıması solgundu.

Laura aynaya eğilip *Nars Dragon Girl* marka rujunu sürdü. “Sen esas kaynanamı zehirlemeye çalıştığım zaman kopan yaygarayı görecektin.”

Jane’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Sen... ne yaptığında?”

Laura gözlerini devirdi. “Bu magazin dergileri onca hikâye-yi nereden uydurur bilmem. Akli başında kimse bu palavralara inanmaz.”

Jane güldü.

“Ama sen,” diye devam etti Laura, *Jo Malone* parfümünü boynuna sıkarken. “Sen çok etkileyicisin. Malcolm şehrin gözdelelerinden ama Lynne gibi bir kayıvalide, gelin adaylarını düşündürür.”

Jane donakaldı ve kabinlerde kimse var mı diye çaktırmadan baktı. Laura iyi birine benziyordu ama Lynne’in istihbaratı kuvvetliydi. “Bizim aramız iyi gibi,” diye mırıldandı Jane.

Laura bir daha omuz silkti. “Sana iyi şanslar.” Şaka yapar gibi gülümseyip kapıya yöneldi. “İhtiyacın olacak.”

ON ALTI

PAZARTESİ GÜNÜ JANE, M3 OTOBÜSÜNÜN ARKA KAPISINDAN indi ve etrafına baktı. Dev “Modern Sanatlar Müzesi” levhalarının asıldığı büyük binayı görünce, *burası olmalı*, diye düşündü. Ocak ayının ayazında nefesi buhar oluyordu. Lynne, Jane’in işe otobüsle gitmek istediğini öğrenince afallamıştı. Neden arabayı ve özel şoförü kullanmıyordu sanki? Ama Jane’in Yuri’yle geçirdiği kısa zaman olumsuz karar vermesine yetmiş de artmıştı. Gözlerini kısmış hâlde ona bakan Lynne’e New York’u tüm yönleriyle tanımak istediğini, işe gidip gelmenin de buna dâhil olduğunu söylemişti. Neyse ki, Lynne o an tartışmaya girmemişti ama içten içe otobüste ter kokan, spor ayakkabılı tipler üzerine kahve dökünce Jane’in fikrini değiştirmesinin birkaç gün süreceğine inanıyordu. Ama Yuri’nin bakışlarını ve ifadesini düşününce Jane’in vazgeçmeye hiç niyeti yoktu.

Jane Modern Sanatlar Müzesi'nin camlı kapısından girince, yirmili yaşlardaki gençler ve turistlerle burun buruna geldi. *Mavi PS 290* marka tişörtlü ve yorgun görünümlü bir kadın ortaokul çocuklarını hizaya sokmaya çalışıyor, bilet için bekleyen birileri de kuyrukta bağırıp çağırıyordu.

Danışma masasındaki üniformalı adam Jane'i İnsan Kaynakları bölümüne yönlendirdi. Jane bu kargaşadan sıyrıldığı için memnundu. Archie Cartwright asansörün kapısında bekliyordu. Jane onun hayalindeki tipe tastamam uyduğunu görünce şaşırmıştı: Uzun, ince, karga burunlu ve kel kafasının az bir kısmında kahverengi saçları olan bir adam. *Belki de farkında olmadığım içgüdüsel bir yeteneğim vardır*, diye düşündü iyimserlikle. *Trafığı bir öfke kıvılcımıyla altüst etmek dışında belki faydalı ve yardımcı yeteneklerim de vardır*.

Archie ona geçen ayki *olağanüstü etkinliği* anlatırken Jane birden parmağındaki gümüş yüzükle oynadığını fark etti. Onun daha da iyisini yapması gerekecekti.

Jane, bir anlığına gücünün son somut kanıtı yüzükten de kurtulmayı düşündü ama ona bir bağlılık duyduğunu fark etti. Onu parmağına taktığından beri doğaüstü herhangi bir şeyle karşılaşmamıştı, yine de bu gümüş halka ona sihirli geliyordu, üstelik büyükannesiyile arasındaki tek bağıdı.

"Bir de geçen haftaki Dali sergisi vardı. Şahaneydi..." diye anlatmaya devam ediyordu Archie. Kırmızı kafalı Ichabod Crane'e benzerliği yetmezmiş gibi (Johnny Depp versiyonu değil, öykü karakteri) Archie dakikada bin kelime konuşuyor ve uzun bacaklarıyla koşturur gibi yürürken Jane'in hızına yetişmesini bekliyordu. Müzeyi çabucak gezdirdi. Jane her adımda yeni ofi-

sini daha da benimsiyor, kendini daha çok evde hissediyordu. Havadar odalar, gösterişsiz dekor ve estetik zevkine uygun sanatçıların eserlerini gördükçe ferahladı. Malcolm onu Archie'yle tanıştırdığı gün -ya da o günün gecesinde- turnayı gözünden vurmuştu.

Archie'nin hevesli tavırlarının sebebi belli olmuştu: İş için dört dörtlük birini bulmuştu. Yün ceketini neşeyle düzelterip Jane'in ilk görevinden (ısınma turları için) bahsetmeye başladı. İki hafta sonra Doranlar özel bir kokteyl düzenlemek istiyordu. Elbette içeriden birinin bu işle ilgilenmesi heyecan vericiydi, çünkü Doranlar çok özel bir aileydi. "Onların şahane etkinliklerinden birini organize etmek gerçekten onur verici. Ah..." Beşinci kattaki koridora gelince durdu ve üçüncü kapıyı açtı. "Ta daa! İşte yeni ofisin."

Kapıyı açtıktan sonra geçmiş etkinliklerle ilgili bir evrak yığını Jane'in kucağına bıraktı ve yerleşmesi için onu yalnız bıraktı. Ofis ferah, mobilyalar pürüzsüz ve moderndi. Geniş pencerenin altında bir *Lucite* masa duruyordu. Duvar boyunca ahşap raflar dizilmiş, araya birkaç metal dosya çekmecesi konmuştu. Masanın üstünde *Mac* bilgisayar ve en az on hatlı bir telefon vardı. *Belki bir gün buradan arayacak arkadaşlarım olur,* diye düşündü hevesle. O anda aklına Elodie ve Atelier Antoine'da çalıştıkları iki kişilik masa geldi. O akşam arkadaşına bir e-posta yazmaya karar verdi. Masasına oturdu. O sırada, sanki birileri isteğini duymuş gibi kapıda kızıl kıvırcık bukleli, cin yüzlü bir kız belirdi. Jane'i masada otururken görünce telaşlandı, ela gözleri irice açıldı. "Ah, bu ofisin kullanıldığını bilmiyordum!"

“Ben yeni başladım,” diye durumu açıkladı Jane. Çabucak ayağa kalkıp renkli elbisesinin eteğini düzeltti. Çerçevesiz duvarlar ve aksesuarsız raflar durumu anlatıyordu zaten. “Odada işiniz varsa çıkabilirim. Güvenliğe kayıt yaptırmam gerekiyor zaten.” Saçları dağılıp bozulmadan kimlik fotoğrafını çektiirmek istiyordu.

“Ah, hayır,” dedi kızıl saçlı, dudağını ısırarak. Bej bir kazak giymiş, altın renkli küpeler takmıştı. “Ben burada öğle yemeği-mi yiyordum,” diye itiraf etti. “Ama geçici olarak tabii.” Sanki biri onu arkadan itiyormuş gibi çıkmak için ayağını eşiğe attı.

“Bekle!” diye seslendi Jane. Kadın geri döndü, gözlerinde merak vardı. “İstersen yine burada yiyebilirsin. Henüz kimseyi tanımıyorum, dilersem yemeği beraber yeriz.” *Vay canına, tam bir ezik gibi görünmeden de arkadaşça olabiliyorum.*

Kızın koyu kahve gözleri parladı ve dudaklarının kenarı dostça kıvrıldı. “Çok nazıksın...” diye söze başlamıştı ki, duraksadı. “Bir saniye, sen organizasyon bölümüne yeni gelen elemansın, değil mi?”

Kızın sesindeki bir şey yüzünden Jane savunmaya geçti. Başını tereddütle salladı.

“Ah, Archie başlayacağını söylemişti.” Ses tonu renksizleşti ve yüzündeki gülümseyiş donakaldı.

“Teşekkürler,” diye cevap verdi Jane, yavaşça. Sorunun ne olduğunu anlamıyordu. Bu kızıl saçlı, bir sürü insanın çalıştığı bu koskoca müzede Jane’in işe girdiğini nereden biliyordu? Jane üç çocuklu, ekmeğe muhtaç ve köpeği ölmüş bir zavallının yerini mi almıştı? *Torpil nedir iyi bilirim*, diye homurdandı kendi kendine.

Zoraki gülümseyip kapıya yöneldi ve kıza elini uzattı. “Adım Jane Boyle.” Eli bir süre havada kaldı. Kızın avuçları nemliydi. Neyse ki bu sefer düşünceleri okunmuyordu. Jane kızın aklından çok da hoş şeyler geçmediğini hissediyordu.

“Maeve Montague. Hımmm, seninle tanışmak çok güzeldi ama çorbam soğumadan gideyim.” Maeve sol elindeki karton kutuyu işaret etti ve kapıdan çabucak çıktı. Jane onun hızlı, koşar adım ayak seslerini dinledi.

Jane sandalyeye ağır ağır çöktü ve üzerindeki hayal kırıklığından kurtulmaya çalıştı. Sırf aynı ofisteler diye Maeve’in onunla ahabalık etmesi gerekmiyordu elbette.

Archie’den aldığı raporları masaya yayıp içinden geçen yılın Otizm etkinliğine ait mekân planını aldı. Yazılanlardaki eksikleri tespit edip aynı hataların Doranlar’ın partisinde de yaşanmaması için etkinliğin gerçekleşeceği restoran ve yanındaki heykel müzesinin haritalarını çıkarıp notlar aldı.

Zaman su gibi akıp geçtikçe işten iyice hoşlanmaya başlıyordu. Gerçi muhtemelen Lynne’in henüz hiçbir şeye müdahale etmemiş olması da bunda etkiliydi ama korktuğu başına gelene dek yeteneklerini sergilemek, Jane’in hoşuna gidecekti. Muhtemel temaların üstünde çalıştı -sürrealizm, siyah-beyaz, ana renkler- ve başlangıç için bağışçılarla ünlülerden oluşan bir davetli listesi hazırladı.

Notlarını bir kenara bırakıp güvenlik bölümüne gitmek için ofisten çıktı. Çaresizce dönüp dolaştıktan sonra dördüncü katta kaybolduğunu fark etti. Ofis labirentlerinin arasında bir asansöre rastlamak umuduyla gezinirken, köşeyi döndü ve biriyle çarpıştı.

“Tanrım, çok özür dilerim,” dedi Jane mahcupca. Maeve kahveye bulanmış bir yığın kâğıdın arasında çöküp kalmıştı. Jane kahvenin ılık olmasını diledi. “Dalgınlıktan etrafımı görmüyorum bile,” dedi Jane, yerdeki kâğıtları toplamaya çalışarak. “İyi misin?”

Kız başını salladı. Sersemlemiş görünüyordu. Bej kazağında ki kahve lekesini çaresizce ovaladı. “Önemli değil. Benim hatam, özür dilerim.”

Jane ona hayretle baktı. “Özür mü? Deli misin sen? Sana bir kahve, kuru temizleme ve en az bir saatlik fotokopi borcum var. Hangisini önce istersin, söyle.”

Maeve inatla başını salladı ve Jane’in uzattığı eli görmezden gelerek güç bela ayağa kalktı. “Boş ver. İşine odaklan. Memnun etmen gereken müşteriler -ve aile fertlerin- var.” Sesinde öfke, bakışlarında korku vardı. Maeve koridorda uzaklaşıp giderken Jane olduğu yerde kalakalmıştı. Maeve’in bugünkü ikinci kaçıışı Jane’i bir kez daha bozguna uğratmıştı ama bu sefer sebebini az çok biliyordu.

Bunun altından da Doranlar çıkmıştı.

ON YEDİ

SoHo FIRINI, SÜSLÜ KURABİYELERİ, ANAHTARLIK, EV YA DA KÜÇÜK mücevher kutuları biçiminde pastalarıyla uzun ve dar bir dükkândı. Jane sıcak vanilya kokusuyla vücudundaki gerginliğin yok olduğunu hissetti.

Bu keyif uzun sürmeyecekti.

Elma yanaklı fırıncı neşeli bir sesle, “Bayan Doran!” diye seslendi. Lynne’in elini sıkabilmek için Jane’i neredeyse devirip geçecekti. Lynne kürklü eldivenli elini kaldırmaya tenezzül etmediği için fırıncı son anda bir daha düşündü. Jane duraksayan kadını son anda selamladı.

“Ben Hattie,” dedi kadın, terli saçlarını alnından çekerek. “Düğün için bizi seçmeniz büyük onur. Lütfen içeri gelin.”

Kimin düğünüydü bu, diye düşündü Jane, memnuniyetsizce. Şalını sertçe çözdü. Hattie, Jane’i pek de umursar görünmüyordu. Henüz öğlen bile olmamıştı ve bu üçüncü dü-

gün işiydi. Jane insanlar tarafından görmezden gelindiği için kırgındı. Önce çiçekçi, sonra davetiyeci, şimdi de Hattie onu umursamıyordu.

Görmezden gelinince ne kadar arkadaşsız olduğunu da anımsamıştı. Maeve Montague'un durmadan kendisinden kaçtığını biliyordu. Kızıl saçları her köşe başında görünüp kayboluyordu. Hatta bir keresinde, kızın ayak seslerini duyup kapıyı açmış ve kızıl saçlının hızla yolunu değiştirdiğini, ardından bıraktığı *Nina Ricci* parfümünün kokusundan anlamıştı. Durum gitgide gülünçleşiyordu.

Lynne eldivenlerini çıkarıp *Hermes* marka timsah derisi çantasının üstüne koyarken, "İki aydan az bir süremiz var," dedi, otoriter bir sesle. "Seni seçtik. Dekorunu konuşalım." Jane kaşlarını çatmıştı. *Pastaların tadına bakarız sanıyordum.* Hatta bunun için can atıyordu ama direnmenin faydası yoktu. Manhattan'ı gerçek bir düğün araştırması yapacak kadar bilmiyordu ve eğer Lynne, Hattie'nin pastalarını ya da çiçek fışkırtan soslu şelalerini istiyorsa, razı gelmekten başka şansı yoktu. Enerjisini, kâbusu olan korkunç, Sindirella gelinliğine karşı gelmek için saklıyordu. Hattie'yle *şahane* tiramusu ve eklerleri için anlaşırken biraz iyi niyet gösterirse, bu ilerde Jane'in işine yarayabilirdi.

Lynne ve Hattie krema ve şekerlemeler üzerine hararetle tartışırken Jane pencerenin yanındaki katalogları inceliyordu.

Omzunun üzerinden kalın ama kadınsı bir ses işitti. "İsterseniz yardımcı olabilirim." Jane ürktü ama belli etmedi. Arkasını dönünce bir çift kehribar gözün ona ilgiyle baktığını gördü. "Sizi korkutmak istemedim," dedi kadın siyah saçlarını omzuna atarak. Jane'in yaşıtı görünüyordu. Teni de gözleri gibi kehribar

rengiydi. “Adım Dee,” dedi. Göğsündeki kartta Diana yazıyordu. “Kataloglarla ilgili yardımcı olabilirim.”

“Tabii, sevinirim,” dedi Jane, “Teşekkürler.” *Seçtiğimin pek de anlamı olmayacak ya, neyse.*

Sanki son cümlesini yüksek sesle dile getirmiş gibi, Dee, Hattie ve Lynne’e baktı. Patronu Hattie’ye, gelini bu işin dışında bırakmanın sakıncasını söylemek ister bir hâli vardı. Jane başını umutsuzca iki yana salladı.

“Bu onun suçu değil,” diye fısıldadı Jane. “Öteki, Lynne.” Başıyla müstakbel kayınvalidesini işaret etti. Kataloglardan birini eline alıp yüksek sesle konuşmaya başladı. “Bunlar sadece düğün için mi yoksa başka etkinliklerde de kullanılabilir mi?” diye sordu, duyulacak biçimde. “Bir kokteyl düzenliyorum ve harika pastalar gördüm. Yine de geleneksel bir şeyler istemiyorum.” Göz ucuyla baktığında Lynne’in ürperdiğini gördü ve pis pis sırtıttı. Lynne, Jane’in aptalca detayları önemseddiğini düşündükçe, kendini müstakbel gelinine karşı zafer kazanmış sayıyordu ama bu çok gülünçtü. Dee, Jane’e başka bir katalog uzatarak “Belki buna da bakmak istersiniz,” dedi teşvik dolu bir sesle. Katalogun kapağında “Akşam Zarafeti” yazıyordu. “Burada pek çok çeşit var, hepsi özel organizasyonlar için.”

“Teşekkürler.” Jane sayfalarındaki renkli bonbonlara üstünkörü bakarak katalogu inceler görünüyordu. Jane, Lynne’in buyur-ganca “Kurdelelere dikkat edin” sözünü duyunca Dee’ye kuru kuru gülümsedi. “Ah, kolyen dolanmış,” dedi Jane, Dee’nin siyah gömleğinin üstünde sarkmış kolyeyi göstererek.

“Hay sıçayım,” diye fısıldadı Dee, kolyeyi gömleğinden içeri sokuşturarak. Jane eli havada kalakaldı, kendini tuhaf hissetmiş-

ti. “Ah, affedersiniz,” dedi Dee, yüzünü ekşiterek. “Bu kolyeyi isteyken saklıyorum. Beş köşeli yıldız. Wiccanlarla ilgili.” Kolyesini hızlıca çıkarıp tekrar gösterdi. Çemberin içinde beş köşeli yıldız figürü vardı. “Hedef kitlemizi korkutabilir.”

“Wiccan, cadılıkla mı ilgili?” Jane’in sesi yüksek çıkmıştı. En sevmediği iki konu -Lynne’le düğün planı ve büyü- bir pasta dükkânında kesişmişti. İşin içine bir de testereli katil girseydi, tam şamata olurdu. “Temel fikir bu.”

Jane, Dee’nin siyah buklelerine ve kehribar gözlerine baktı. Büyükanne mektubunda büyü dünyasının tehlikesi ve gizeminden bahsetmiş, Jane’in emniyeti için saklanması gerektiğini yazmıştı. Büyükannenin bir paranoyak olduğu da gerçektir tabii. Peki, bazı cadıların makyajını yapıp kolyesini takarak gayet sıradan varlıklarmış gibi ortalıkta dolaşması mümkün müydü? Ya da Jane özentilerle hakiki cadıları ayırabilir miydi?

“Hımmm, peki, büyü yapabilir misiniz?” *Aferin Jane. Akıllıca.*

Dee kıkırdadı. “Ben yapamam. Bizimkiler sadece Wicca inancına mensuptur, başka şeylerle uğraşmaz.”

Jane başını salladı. Hayal kırıklığı mı yaşadı, sevindi mi bilmiyordu. Müstakbel kaynanasının gözü önünde bir başka cadıyla sohbeti ilerletmek istemiyordu ama Dee’den içten içe hoşlanmıştı.

“Bu çiçek şekerlemeler yapış yapış oluyor,” diyordu Lynne bir yandan. Hattie de yağlı müşterisine kafa sallayıp duruyordu.

Dee gözlerini devirip elini kolyesine götürdü. “Gerekli ritüelleri yapıp iyice odaklanırsa büyü yapabilecek insanlar da var diyorlar.”

“Ah, sahi mi?” diye sordu Jane yavaşça, anlamazdan gelerek. Dışarıda parlak kırmızı montlu bir kız çocuğu annesine vitrindeki koyun biçiminde lolipopları işaret edip kadını dükkâna sürükledi. “Ama sana göre mümkün değil, öyle mi?”

“Hayır. Bence değil.” Dee, Lynne ve Hattie’yi göz ucuyla kontrol edip sohbetin duyulmadığından emin olunca konuşmaya devam etti. Dükkândaki diğer müşteriler de işitmesin diye daha alçak sesle konuşuyordu. “Büyü var, yok değil ve bazı insanlar bunu kullanma yeteneğiyle doğuyor. Ama bunu herkes yapamaz, ancak istisnai ve özel kişiler yapabilir.”

Jane, Dee’nin tüm sözlerini tane tane dinleyince büyükannesinin yazdıklarıyla birebir uyuştuğunu fark etti. Dee’ye kanı ısınmıştı. New York’ta tanıştığı ilk normal insanın Wiccan’a inanan bir fırıncı olması ne acayıptı.

“Ve tüm bunlar maneviyattan mantıklı bakış açıları da çıkarabiliyor,” diye devam etti Dee. “Çünkü Wiccan inancına sahip olanlara göre büyü doğal bir şey. Benim teorime göre belki de genetikdir. Bir saniye, o da nedir?” sözünü yarıda bıraktı. “Bu harika yüzüğü de nereden buldun?”

“Teşekkürler,” dedi Jane, parmaklarıyla oynayarak. Nişan yüzüğünün şöhreti kadınlar arasında çoktan duyulmuştu. “Bu yüzükle New York sokaklarında...” Jane sözünü yarıda kesti. Dee, Malcolm’un hediye ettiği dev elmas yüzüğe bakmıyordu, onun bahsettiği Celine Boyle’un aynanın arkasına gizlediği gümüş yüzüktü.

“Bunu nereden buldun?” Dee sorusunu tekrarladi. Sesinde sabırsızlık vardı.

Jane cevap vermek için ağzını açınca Lynne’in sesiyle durdu. “Bence bu iş görür,” diye seslendi. Bakışlarını Dee’ye dikmişti.

Dee'nin Jane'in yüzüğüne nasıl baktığını görmüş ve kaşlarını sertçe çatmıştı. Jane o an karnına korkunç bir bıçak saplandığını hissetti.

Biliyorlar, diye haykırdı Jane'in zihni, anlamsızca. İkisi de biliyor.

Lynne koyu gözlerini Jane'e çevirdi ve gülümsedi. "Gitme vakti tatlım. Seçtiklerimi sana arabada anlatırım." Kapıdan süzülürken fildişi rengi kaşmir paltosu pelerin gibi arkasından uçuştı. Lynne kibirle Yuri'ye seslendi. Jane'in kalp atışları normale dönmüştü. Dee'ye özür diler bir ifadeyle bakıp arabanın yolunu tuttu. Dışarı çıkınca son kez dükkâna baktı. Dee hâlâ parmağındaki yüzükten gözünü alamıyordu.

ON SEKİZ

ERTESİ GÜN MAEVE, JANE’İ ASANSÖRDE GÖRÜNCE MERDİVENLERE yöneldi. Jane’e gına gelmişti artık. Bu saçmalığın hiçbir anlamı yoktu. Ailesi kim olursa olsun, Jane hortlak muamelesi görecek bir şey yapmamıştı. O gün eve dönerken, pazartesi işe çok daha erken gelmeyi planlamıştı.

Çok daha erken maalesef 08:45’i bulmuştu. Korkunç (ama etkileyici) Yuri’yi devreye sokarak huzurunu feda etse de, trafikte yaptıkları dur kalklar yüzünden planı başarıya ulaşamamıştı. Yine de aceleyle ofise girmiş, Burberry desenli yün paltosunu masaya atmış, Maeve’yle (sözüm ona) karşılaşmak için dördüncü katın koridoruna koşmuştu.

M. MONTAGUE yazan kapıyı bulması bir dakikasını almıştı. Neyse ki ofis hâlâ boştu. Jane parmak uçlarında odaya girdi. Odası tıpkı Jane’inkine benziyordu. Sadece Jane’in manzarası daha ferahken, Maeve’in odası yan taraftaki devasa binaya ba-

kıyordu. *Bu fark da torpilden kaynaklanıyor*, diye düşündü Jane acı acı. Bir arkadaş için odasının manzarasını feda edebilirdi. Sadece Malcolm'u dünyalara değişmezdi.

Büyük boy karamel macchiato'yu ve Intermix'ten aldığı sıfır beden fildişi renk kazağı hazır etti. Dumanı tüten kahve bardağının üstüne bir not iliştiirdi: "Pazartesi günü için kusura bakma. O günden beri seni göremedim. Fotokopi konusunda ne yapabileceğimi lütfen bildir -J."

İşte, tamamdır. Odasına bıraktığı hediyelere şöyle bir bakıp sessizce dışarı çıktı. Bir an yazdığı son cümlede saçmaladığını düşünmüştü ve tedbir olarak cebine bir not daha koymuştu. Kahvesiyle mahvettiği kâğıtlar önemliydi ve bu konuya içtenlikle çözüm aramak barış planının önemli bir parçasıydı. Yazık ki bunu gerçekleştirmek de elektronik bir cihazı uzun süredir kullanım deneyimi gerektiriyordu.

Jane asansör kapılarının sesini duyunca harekete geçti ve kendini merdivenlere attı.

Her şey üst üste gelir ya, kâğıtlarını da bir yerlerde unutmuştu. Peşinden kovalayan varmış gibi merdivenlere koştu, ofisine nefes nefese, kıpkırmızı hâlde girdi. Kendini aptal gibi hissediyordu.

Sakin ol, Ajan Boyle.

Doranlar'ın partisi için yapılacaklar listesini çekmecesinde bulamayınca birkaç saati boş geçirdi.

Neyse ki potansiyel satıcılar tüm numuneleri -kokteyl çubuklarından, mumlara, Venedik maskelerine- yağdırmış, onlarla çeşitlemeler yapmıştı. Jane'in uğraşması gereken işlerden biri de buydu.

Öğleden sonra, kapıda tanıdık, kızıl saçlı, mahcup bir ifadeyle kapıda belirdi. Elinde -geçen haftakinden daha büyük- beyaz, kâğıt torba vardı. Maeve beyaz bayrağı çekmişti. “Mantar çorbası mı, düğün çorbası mı?” diye sordu dikkatle. Leziz sarımsak kokusu tüm odayı sarmıştı.

“Mantar olsun! Burası düğünsüz alan,” diye sırtıttı Jane. Maeve masanın ucundaki sandalyeye oturdu.

“Ciddi misin?” diye sordu merakla, ela gözleri dans ediyordu. “New York’taki tüm akranlarımızın dört yaşından beri Malcolm Doran’la evlenme hayali kurduğunu sanırdım.”

Jane plastik kaşık bulma umuduyla homurdanarak çantasını karıştırıyordu. “Zahmete gerek yok,” dedi ters ters. “Annesi her şeyi planlıyor zaten. Düğünde içilecek suyun markasına kadar. Tahmin edersin ki, *Acqua Panna*.”

Çorba bol kepçe ve bol malzemeliydi. Jane, Maeve’nin böyle beslenerek nasıl zayıf kaldığını merak etti. Üstündeki fakir kollu trikodan görünen bilekleri kraker gibi, incecikti. Ama en neşeli gülüşünün devamında bile şüphe ve dikkatle parlayan gözlerinde aynı naiflik yoktu.

“Dünyanın en gözde bekârına kolay kolay kavuşturumuyorlar, değil mi?”

Jane bu doğal ses tonunun ardında bir meydan okuma sezdi. Omuz silkip sakince cevap verdi. “O kadar aptal değilim, Malcolm’un gözde bir bekâr olduğunu anladım. Ama ben Fransa’da büyüdüm ve onunla tanışana dek Doranlar’ın adını hiç duymamıştım. Onlara kraliyet muamelesi yapıldığını nereden bilebilirdim?”

Maeve sandalyesinde doğruldu. Afallamıştı.

“Onları gerçekten tanımıyor muydun? Sen onlardan değil misin?..” Kafasının karıştığı belliydi ve devam etmeden durup dudağını ısırıldı. “Aileleriniz tanışık değil mi?”

Jane kaşlarını çatıp elindeki kürdanı ağzına götürdü. Maeve, Malcolm’un ailesinin iyice incelememiş bir kızla evlenmesi fikrine şaşakalmıştı. Önceden ayarlanmış evlilikler Manhattan sosyetesinin bir geleneği miydi? Eğer öyleyse, Jane avantajlı sayılırdı. Lynne küstah ve kontrolcüydü ama en azından Malcolm’a kiminle evleneceğini söylememişti. “Hiç tanışmıyorlar,” diye doğruladı Jane, omuz silkelerek. Malcolm’u kısa süredir tanımasına rağmen onu bir ömür boyu tanımış gibi hissettiğini de söyleyecekti ama bunun kulağa çok ergence geleceğini düşündü ve vazgeçti. Maeve ona yeni yeni ısınırken kızı ürkütmeye gerek yoktu.

“Ah.” Kızıl saçlı, plastik kaşığı çorbasına daldırıp minik köfteleri içine doldurdu. “Onları uzun süredir tanırız,” dedi dalgınca. “Belli bir döngüde evlilik geçmişleri vardır.”

Birdenbire Jane’in içine bir kurt düştü: Maeve’in Malcolm’a ilgisi mi olmuştu? Tanıdık biriyle evleneceğini düşünmüştü... Belki de onun gibi biriyle. “Umarım bu döngüde kimseyi hayal kırıklığına uğratmamışımdır,” dedi Jane dikkatle.

Neyse ki Maeve, Jane’in sözlerini üzerine hiç alınmamıştı. “Eminim uğratmışsındır,” dedi umursamazca, “buradaki her sosyal kelebek o evin kapısından girmek ister.” Ortamı yumuşatmak istercesine omuz silkti. “Bak, bana düşmez ama o aileye dikkat et. Senin gölgen olmaları hoş olmaz. Senin gölgede saklanmaları da.” Gülümsedi ama gözlerinde hâlâ ciddi bir ifade vardı.

Jane, “Ah, o kadar da kötü değiller,” diye ağzından kaçırdı. Lynne’i kimseye şikâyet etmemişti ve şimdi Maeve’e yakındığı için üzerine bir suçluluk hissi çökmüştü. Ayrıca Maeve’in onlar deyip durması işin içine Malcolm’u da kattığını hissettiriyordu. Bu adil değildi. Tüm hatalarına rağmen Lynne de sinsilikle suçlanmayı hak etmiyordu. Belli ki Maeve, Barneys’deki satış görevlisi kızlarla çok zaman geçirmişti. *Malcolm’u yakından tanısa onun da fikri değişir. Kimse ondan daha nazik ve asil olamaz.*

Jane çorbasından bir kaşık daha alıp Maeve’in müzeyle ilgili anlattıklarını dinledi. Maeve ona güvenlik görevlisinden tur rehberine kadar herkesin Leonardo Da Vinci’nin yeniden dünyaya geldiğine inandığını söyledi. “Emin ol Dan Brown’ı dava etmek istiyor,” dedi Maeve heyecanla.

Maeve güvenlik görevlisinin Vitruvius Adamı’nı andırdığını söyleyince Jane kahkahalarla güldü. Çorbasından içini ısıtan bir kaşık daha aldı. New York’taki ilk arkadaşını bulmuştu.

ON DOKUZ

DORANLAR'IN PARTİSİNİN EN İYİ KISMI LYNNE'E DÜĞÜN HARİCİNDE konuşacak bir konu sunmasıydı. Renk, tema, desen gibi saçma sapan konular dâhil her şey, hediye paketleri bile Lynne'i akşama kadar meşgul ediyordu. Jane o gün ocak soğuğuna al-dırış etmeden müzeye giden uzun yolu yürüdü. Soğuk rüzgâr siyah *Theory* pantolonunu uçuşturuyordu.

Ofise geldiğinde yüzüne kan yürümüş, saçları dağılmıştı. Telefon görüşmeleri yapmak için masasına oturdu: Çantalar için *Kate Spade*, içini doldurmak için *Kiehl's*, *Ralph Lauren Home*, *Stolichnaya*, *Anna Sui*, *Teuscher*, *Blumarine*, ve *Argento Vivo*. Özel iyilikler istemek Jane'i her zaman rahatsız ederdi ama "Bay ve Bayan Doran" sözünü duyan herkes çılgınca, mutlu bir sesle "Dükkân sizin!" deyince işler kolaylaşıyordu. Aslında bu ara-malar bir katering firmasına dert anlatmaktan daha zevkliydi. Lynne'in talimatlarını takip etmek zorunda kalan yemekçilerin

işi çok daha zordu. Lynne, son zamanlarda Endonezya mutfağındaki et soteye kafayı takmıştı ve yerliler gibi yemeğe *Satay* diyordu.

Öğleden sonra zaman uçup gitmişti (fotokopi, faks işleriyle uğraşmamıştı) ve müzeden çıkınca havanın iyice soğuğa kestiğini fark etti. Bu soğukta otobüse binmekten başka çaresi yoktu. Normalde şansı yaver gitmezdi ama bu sefer M3 çabucak ve boş gelmişti. Üstelik otobüsün tüm lambaları yanıyordu ve hiç deli yolcu yoktu. Bir de insanlar bu şehre sert diyordu. Jane kendi kendine gülümsedi.

Eve geldiğinde, Doranlar'ın kasvetli girişi, üzerindeki olumlu havayı biraz söndürdü (Gunther'in neşeli horultusuna rağmen). Asansörü geçip merdivenleri kullanmaya karar verdi. Altıncı katın ahşap kapısının kodu asansörle aynıydı, üstelik bu kapı mutfağa da açılıyordu. Jane tezgâhtan bir elma alıp koridora yöneldi. Malcolm'un evde olup olmadığını merak ediyordu.

Jane ailesinin bunca varlığına karşın Malcolm'un çalışma hırsını takdir ediyordu. Ama son zamanlarda çalışma temposu kontrolden çıkmıştı. Hafta sonundan beri bir dizi açık artırma için Kaliforniya'ya gidip geliyordu. Yataktaki baharatlı şampanya kokusu onun tüm gece yatağa uğramadığını anlatıyordu Jane'e. Karşılıklı oturuyorlar, aile yemeklerinde görüşüyorlardı. Ama baş başa kaldıkları zamanları özliyordu artık. Özellikle de tutkulu anlarını. Artık onu ne kadar özlediğini anlatan, detaylı ve canlı bir mektup yazmayı planlıyordu.

Malcolm'un yokluğuna o kadar odaklanmıştı ki, koridordan gelen sesin ona ait olduğuna inanamamıştı. Ama bir kez

daha, bu sefer daha yüksek tonla işitince emin oldu. Bir yandan volta atıyor, bir yandan da konuşuyor, hatta bağırıyordu. İkinci bir ses daha duyuldu, Lynne'in sesi olduğu kesindi. Jane her nedense ürpermişti. İkisinin tartıştığı belliydi ama Jane söylenenleri çıkaramıyordu.

Sesler yükselip kayboluyordu. Jane kulak misafiri gibi görünmek istemediğinden (bir yandan da duyma şansını kaçırmak istemiyordu), koridordaki banyoya girip kapıyı kapattı. İçerisi soğuk ve karanlıktı, hafif bir çamaşır suyu kokusu da duyuluyordu. Jane'in dengesi bozulmuş, biraz da midesi bulanmıştı ama kapının altından sızar diye ışığı yakmadı. O sırada bir kapı açıldı ve konuşmalar net biçimde duyulmaya başladı.

"... söylediğin her şeyi yaptım," dedi Malcolm sinirle. Ayak sesleri gitgide yaklaşıyordu. "Bana güvenmeyi ne zaman öğreneceksin?"

"Olayları anlamaya başladığın zaman," diye cevap verdi Lynne soğukça. "Eğer hâlâ sana en ufak bir şeyi hatırlatıp her adımda elini tutmam gerekiyorsa, sen bu kadar duygusal olmayı bırakıp büyüene dek aynısını yapacağım." Son sözlerini büyük bir tiksintiyle söylüyordu.

"Fark etmiyorsun sanırım," diye bağırdı Malcolm. "Ama benim duygusallığım, senin en büyük servetin."

"Benim değil, bizim," diye düzeltti annesi. Sesleri o kadar yakındı ki, galiba banyo kapısının önündeydiler. Jane nefesini tuttu. "Biz bir aileyiz, Malcolm. Yaptığın şeyleri onayladıkça, daha da uygunsuz davranıyorsun. Gerçek aileni unutmanın hiçbir bahanesi yok. Ailen biziz. O... o kız değil."

Jane'in kalbi yerinden çıkacaktı. Onun için mi tartışıyorlardı?

"O kız dediğin benim nişanlım, anne," diye düzeltti Malcolm, uyarıcı bir ses tonuyla. "Yanlış hatırlamıyorsam sen de bu işe sevinmiştin." Jane dudağını ısırıyor. Lynne neden bu kadar kızgındı? Geçen hafta her anı Lynne'le geçirmişti. Onun planlarına uymuştu. Sadece gelinliği istememişti. Ama Lynne henüz bunu bilmiyordu ki! Sesler yeniden alçaldı ve Jane iyice duyabilmek için kulağını kapıya yasladı.

"Sakın konuyu değiştirme, Malcolm," dedi Lynne dişlerinin arasından. *Biraz daha yüksek sesle, lütfen.*

Ama sonra bir kapı daha gıcırtyla açıldı ve büyük bir gürültüyle kapandı. Malcolm'un cevabı da duyulmaz oldu. Jane kapıya sırtını yasladı, sessizliği bozan nefesinin sesiydi. İçi bulandı ve başı dönmeye başladı. Düğün dernek işleri, aile yemekleri ve mutfak kavgaları kafasında dönmeye başladı. *"O kız," denemek ne yaptım ben?*

Banyonun ışıkları birden yandı. Jane korku ve panikle hareket edince bacağına lavaboya çarptı. *Düğüme yanlışlıkla bastım galiba, sorun yok,* diye kendini iknaya çalıştı ama öyle değildi. Nefesi iyice ağırlaşmıştı ve vücudunda elektriğin yükseldiğini hissediyordu. Işıklar kırışıkmaya başladı ve kör edici bir flaşla patladı. Banyo yeniden karanlığa gömüldü.

Ve o anda Jane'in kalbi tamamen durdu. Koridordaki lamba da yanıp sönmeye başladı. Lamba sanki dışarıda fırtına varmış gibi kırışıyordu. Vahşi gücü, damarlarında coşuyor, beyninde kıvılcımlar çaktırıyordu. Bedeninde gök gürültüsü dinmiyordu. Evin bir yerinde bir kapı gürültüyle açıldı. Lynne'in buyurgan

ve öfkeli bağırırları duyuluyordu. Sert ayak sesleri Jane'in saklandığı yerin kapısından geçip gitti.

"... sanki ben elektrikçiyim! Neyse, onu kızdırmayayım, yoksa eve ekmek götüremem..."

Jane, Sofia'nın düşüncelerini duyabiliyordu. Gözlerini sıcak yaşlar bürüdü.

Lynne'in de zihninden bir şeyler geçiyordu mutlaka. İnsan böyle bir özellikle nasıl mutlu olabilirdi?

Sakin ol. Her şey yolunda. Malcolm ve ben... Jane'in sağında duran oymalı, ağır lambanın ampulu ateş gibi parlayıp söndü. Göz açıp kapatıncaya dek tam başının üstünde duran lambaya da aynısı oldu.

Dudaklarından hafif bir inilti yükseldi ve banyodan çıkıp deli gibi koşmaya başladı.

Arkasından bir dizi flaş ve karanlık onu izliyordu. "Dur," diye fısıldadı. "Lütfen dur."

Koridordan geçerken oturma odasındaki televizyonun yüksek sesle çalıştığını görünce daha da hızlı koşmaya başladı. O panikle kendi odasının kapısını geçtiğini fark edip geri döndü. Kapıyı açıp kendini odaya attı. Acele ve heyecandan halının püskülleri ayağına dolandı, neredeyse düşüyordu. Kapıyı kapattı, ayakkabılarını çıkardı ve yatağın altın yaldızlı örtüsünün altına girdi.

Yatağa girdikten sonra için için ağlamaya başladı. Sesi duyulmasın diye yüzünü yastığa bastırıyordu. Odanın dışında bağırışlar, koşturmalar, kapıların çarpma sesleri duyuluyordu.

Yatağın başındaki lamba patlamıştı ama Jane işlemeli örtünün altında istemsizce çağırdığı büyülerin etkisini görmüyor-

du artık. Orada güvendeydi. Nihayet nefesi yavaşladı ve kordordaki kargaşa duyulmaz oldu. Malcolm bütün gece odaya gelmedi.

YİRMİ

JANE ERTESİ SABAHA ARTIK GÖZÜNÜN ALIŞTIĞI BOŞ YATAĞINDA uyandı. Kollarını açarak gerindi ve önceki gece yanaklarından süzülen tuzlu gözyaşı lekelerini elinin tersiyle sildi.

Baş ucunda kırık beyaz kâğıda yazılmış bir not buldu. El yazısı Malcolm'undu: "Sevgili J, Moskova'da şahane bir antikanın peşine gidiyorum. Birkaç güne kalmaz dönerim. Seni şimdiden özledim. Sevgiler. M."

"Yine sen kazandın, Lynne," diye homurdandı Jane, uyku sersemliğiyle. Hafifçe öksürüp sesini düzeltmeye çalıştı ama geceki ağlama nöbeti bedenindeki tüm suyu çekmişti.

Malcolm'un annesinin olumsuz tavrının sebebini hâlâ çözemiyordu ama sorunun ayyuka çıktığı besbelliydi. Yeni günde o korkunç tartışmanın üzerindeki sır perdesinin aralanmasını diledi. Ama gün ışığı odaya dolup da Jane'in aklı başına geldikçe, zihnindekiler gitgide daha karmaşık hâle geliyordu. Lynne

düğün için büyük heyecan duyuyor, Jane'i çok sever görünüyor-
du. O hâlde bu aileye sadakat tartışması ve *o kız* ifadesinin an-
lamı neydi? Yatakta doğrulup bağdaş kurarak "Belki de benden
bahsetmiyordun," diye kendini ikna etmeye çalıştı. Bu ihtimal
kulağa daha iyi geliyordu ve hazır kanında güçlü bir büyü dolaş-
mazken, aklındaki olasılığı bir adım öteye götürdü. "O zaman
Malcolm'un bir nişanlısı daha var. Ahhh! Ya da Malcolm çok
kişilikli ve bunlardan biri kendini başkasıyla nişanlı sanıyor ve
Lynne de ondan kurtulmak istiyor." Banyoya girdi ve aynada
dağınık saçlarına ve dağılmış makyajına baktı. "Ve aile bu üzü-
cü sırrı yıllardır saklamaya çalıştı," diye devam etti ve kollarını
abartılı bir biçimde açarak. "Ama Malcolm, üniversitedeki fır-
tınalı döneminde, kendi kişiliklerinden oluşan dört kişilik bir
rock grubu kurunca her şey ortaya çıktı." Aynadaki yansımasına
zoraki gülümsedi. Malcolm ve Lynne arasında geçen her neyse,
şaka bile kaldırmayan bir durumdu. Belli ki bunu konuşmaları
gerekmişti. En azından Malcolm içini dökme ihtiyacı duymuş-
tu. Lynne'in hâlâ büyük bir aile sırrı vardı.

İki yüzlü.

Bu düşünceyle duraksadı. Kendisinin de bir sırrı vardı ama
bunu kendi bile adamakıllı bilmiyordu. Son birkaç haftasını
bunu baskılamaya çalışarak geçirmişti -gerçi bunun çok da fay-
dası olmamıştı- ve neyi sakladığının çok da farkında değildi.

O bir cadıydı çünkü annesi de öyleydi. Ve dışarıda bir yer-
lerde henüz tanımadığı kimi insanlar da cadıydı. Peki... Cadı
ne demekti? Sadece zaman zaman kontrolden çıkan güçlere
sahip bir varlık mıydı? Dahası da var mıydı? Hikâyelerde cadı-
lara dair olağanüstü şeyler anlatılsa da bunların içinde çok çir-

kin şeyler de vardı. Ona miras kalan her neyse büyükannesine çok da faydası dokunmadığı ortadaydı. Kadıncağz ömrünü bir kenarda saklanarak tüketmek zorunda kalmıştı. Ama belki de bunun sebebi cadılıkla değil, bizzat büyükannesiyile ilgiliydi, bilemiyordu.

“Pekâlâ,” dedi siyah rimeli kirpiklerine sürerken. “Sanırım daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Ve hazır çok kişilikli nişanlım burada yokken bu fırsatı değerlendirebilirim.”

Klavyenin yumuşak tuşlarına dokunurken düşündü. Bilgisayar yeni, büyü ise eski bir şeydi. Ayrıca bilgisayarların tüm işlemleri kaydedebilen geniş bir hafızaları vardı.

New York’a geldiğinden beri theknot.com dışında hiçbir sayfayı ziyaret etmemişti. Diğer yandan kütüphanelerde orijinal ve eski kaynaklar bulabilirdi. Ve New York’ta fazlasıyla kütüphane vardı.

İki saat sonra, New York Halk Kütüphanesi’nde bir sandalyede oturuyordu. Doğaüstü büyü kitapları bölümüne yakın bir noktada pozisyon almıştı. Kubbeli tavan ve bal rengi ahşap ortama uygundu ama Jane kendini biraz da aptal gibi hissediyordu.

Görevli genç kafatası figürlü bir yüzük takıyordu. Jane’in yanına gelip hangi bölümle ilgilendiğini sordu. Jane alçak sesle “Cadılık,” diye cevap verince genç gülmeye başladı. Jane hayatında hiç bu kadar aptal hissetmemişti kendini. Ama neyse ki çocuk gülmesinin sebebini açıkladı. Cadılık konusunun çok geniş olduğunu, dönem ya da mekân bilgisiyle aramayı daraltması gerektiğini söyledi. Jane aradığını, “Tarihsel mitolojide cadılık,” diye düzeltince genç ona birkaç yazar

önerdi ve isterse kaynakları fotokopi çekebileceğini söyledi. Ama Jane'in evde bu konuya dair bir parça kâğıt bile bırakmaya niyeti yoktu.

Jane, kütüphanenin zengin kaynaklarını inceledikçe cadılar onu daha çok korkutmaya başladı. Hikâyeler ve tanımlar onun kıt bilgisiyle uyuşmayacak kadar karışıktı. Artık rastgele okumaya başlamıştı. Ataları şeytanla anlaşma mı yapmıştı? Ya da doğaüstü güçleri harekete geçirme yetenekleri mi bulunuyordu? Bu bir lanet miydi? Yoksa Tanrı'nın bir lütfu mu? Dönüşüm müydü? Hiçbiri birbirine uymuyordu.

Jane kitapların arasına gömülmüş, çaresizlikle sayfaları inceliyordu. *Bir planım olmalı*, diye düşündü üzüntüyle. Hâlbuki istediği bilgileri kolayca elde edebileceğini ummuştı: Kitapların arasından en doğru olanı bulacaktı. Kemik çerçeveli gözlüklerini bile takmıştı. Okudukları arasından bir paragraf onu kendine çekecekti, hatta başına her şeyi anlatan bir kitap düşecekti. İsteddiği bilgileri alıp her şeyi anlayana dek hiçbir sıkıcı ya da alakasız konuyla karşılaşmayacak, işini bitirip kalkıp gidecekti.

Kimbilir filmlerin montajsız, uzun hâlleri ne sıkıcıdır, diye düşündü bir an.

“Tenefüs zamanı,” dedi kendi kendine. Bunu fısıltıyla söylediğini sanıyordu ama karşısında oturan beyaz saçlı, mavi kazaklı kadın kulağındaki turuncu tıkaçları çıkarıp ona dik dik baktı. “Affedersiniz,” diye özür dileyip tuvaleti bulmak için yerinden kalktı.

On adım yürüdükten sonra ayağını alçak raflardaki kitaplardan birine çarptı. Tökezleyip düştü ve dirseğini ahşap panele çarptı. Kulağı tıkaçlı kadın gürültüye iyice kızmış olacak ki ki-

taplarını toplayıp masayı sessizce terk etti. Jane başına gelenler yüzünden sinirlenmiş, düştüğü yerde küfürü basmıştı. Bıkkınca ve çocukça yere çöktü. Ayak bileklerini ve dirseklerini ovmaya başladı. Ama faydası yoktu. Başını çevirip düşmesine sebep olan kitaba baktı.

İlk önce bu kitabın alttaki raflara sığmadığını düşünüp onu üst raflara yerleştirmedikleri için görevlilere küfür etti. Ama sonra kitabın çok büyük olmadığını, ona son bakan kişi tarafından iyi yerleştirilmediği ve bu yüzden raftan taşıp ayağına takıldığını anladı. Kitabı eline alıp sayfaları çevirmeye başladı.

Yıldızları solmuş harflerde şöyle yazıyordu: CADILAR VE BÜYÜLERİN GERÇEK TARİHİ, ROSSIE GODDARD

Jane'in aklından deminki hayali geçti ve gülümsedi. Dirseğinin ağrısı dinmiş, korkusu geçmişti. Kitabı kucağında açıp çöküp kaldığı yerde okumaya başladı. Hemen yan raflarda koleksiyonun devamına rastladı. Gerçek tarih dışında, on yedinci yüzyılın kadın yazarları ve cadı avları sırasında New York'un yüksek sosyetesinin -bazılarında Rosalie Goddard'ın ailesine ait metinler yer alıyordu- durumu ve Amerikadaki akıl hastalıkları ve psikolojinin tarihçesi ile ilgili kitaplar da vardı.

Rosalie Goddard yirmi bölümlük heyecan verici bir kitap yazmıştı. Büyüyle ilgili iddialı şeyler söylüyordu. Cadılığın ırsi olduğunda ısrarcıydı ama bu kalıtımın sadece kadınlarda bulunduğunu anlatıyordu. Cadılar, sıradan insanların yapabildiklerinin yanı sıra inanılmaz yeteneklere sahipti.

Jane doğru yoldaydı ve biraz daha karışık ve zor konulara girmeye karar verdi. Yedi büyücü kız kardeş ve çocuklarıyla, cadı ailelerinin arasındaki karmaşık savaşlar ve büyü'nün bir

insandan diğere anlaşılmaz transferiyle ilgili bölümleri inceledi.

Her cadı kendi büyüüyle doğar, diye okudu Jane şevkle. *Ama bunun çeşitliliği kişiden kişiye değişir.* Rosalie bu çeşitliliğin astrolojiyle ilgisi olabileceğini yazmıştı ama Jane yıldız haritasında kaybolmuş, yazarın bu savını takip edememişti. *Eğer cadı daha çok büyü istiyorsa -ki hepsi ister- bunu ya miras yoluyla ya da çalarak elde eder. Büyü insandan insana gümüşle geçer* -Jane parmağındaki gümüş yüzüğe baktı- *ama bu işlem karmaşıktır.* Haklar, istekler ve cadıların son nefesiyle ilgili anlamadığı pek çok şey yazıyordu.

Kitabın arkasında yayıncının bir notu vardı. Rosalie'nin ailesi önce kitabın çıkmasını engellemek istemiş, sonra bir kurgu olarak yayınlamaya çalışmıştı. Başaramayınca, dertlerinin kitapla değil, yazarla olduğu meydana çıkmıştı. Rosalie'yi gemiyle Avrupadaki bir akıl hastanesine göndermişlerdi, bir daha da kimse ondan haber alamamıştı.

Jane kitaptan başını kaldırdığında ahşap zemine vuran güneşin çoktan yer değiştirdiğini fark etti. Kütüphane sabaha göre çok daha kalabalıktı. Bal rengi masaları dolduran yaşlı insanlara, öğrencilere ve ailelere bakarak şimdiye geri dönmeye çalıştı. Göz açıp kapayınca dek her şey değişmişti sanki.

Zihni ona bir şey gördüm, dedi ama üzerinde durup düşünene kadar aklındaki kıvılcım sönüp gitti. Sonra güneş odanın karşısındaki birinin kel kafasına vurunca, gördüğü kişi Jane'in tüylerini ürpertti. Adamı profilden görse de kim olduğundan emindi. Kütüphanede sinsi sinsi dolaşan adam, Lynne'in iri yarı, sessiz şoförü Yuri'den başkası değildi. Burada bulunmasının pek

çok sebebi olabilirdi. Bunun bir tesadüf olmadığını düşünmek için de pek çok sebep olabilirdi. O sırada kapıya yönelen Yuri arkasını döndü. Zifiri siyah gözlerini kısarak Jane'e baktı. Bir saniye sonra, ortadan kayboldu.

YİRMİ BİR

MALCOLM'UN GEZİSİ BİR HAFTADAN UZUN SÜRMÜŞTÜ VE PAZAR-tesi günü geldiğinde Jane tedirgin ve biraz da öfkeliydi. Tüm hayatını ne için geride bırakmıştı? Kaybolan bir nişanlı için mi? Ama öfkelenidikçe yalnızlaşıyordu. Malcolm'un yokluğu acı vericiydi.

Malcolm'un akşam döneceğini bildiren aptal mesajın kendine özel olmadığını ve tüm aile fertlerine gönderildiğini fark etti. Olsun, Jane iki durum için de romantizmden çok daha fazlasını hissediyordu. Yeni keşfettiği organizasyon yeteneklerini o gece kullanmaya karar verdi. Beraber çıkacakları romantik bir akşam yemeği ve gül yapraklarıyla kaplı bir yatak odası hazırlatacaktı. Tek ihtiyacı Malcolm'un gelmesiydi.

Malcolm'un kendisinden önce odaya gelen bavulunu taşıyan hizmetli onun babasıyla salonda sohbet ettiğini söyledi Jane'e. *Elbette ailesi onu özlemiştir*, diye düşündü Jane, küskünlüğünü

gizlemeye çalışarak. Hizmetli, gül yapraklarıyla bezeli yatağa göz ucuyla baktı. Jane, “Teşekkürler,” diye yüksek sesle tekrarlayınca adam mesajı aldı ve odayı terk etti.

“Pekâlâ,” dedi Jane kendi kendine, boş odada. “Şimdi gidip ona neden nişanlandığınızı hatırlatmam gerekecek.”

Maalesef salona girdiğinde (Malcolm’un daha önce görmediği ama mutlaka beğeneceği dar, beyaz bir elbise giymişti), Malcolm pek de iyi görünmüyordu. Deri koltuğa çökmüştü. Elinde kristal bir kadeh tutuyor ve ateşi izliyor, kara kara düşünüyordu. Jane cilveyle ona yaklaştı. “Sevgilim, seni çok özledim,” dedi neşeyle. Malcolm onu kısaca süzüp başını çevirdi. “Akşam yemeği için aklında bir şey var mı bilmiyorum ama işteki kızlar 79. Cadde’deki Fransız mutfağını önerdi. Düşündüm de nostaljik olur.”

“Aslında,” diye araya girdi Malcolm, “yemek için planım var. Eski arkadaşlarımla, erkekler gecesi. Ama başka zaman mutlaka yaparız. Söz.” Gözleriyle babasını aradı, o da bir kenarda tembelce viski içiyordu.

“Hımmm... Pekâlâ,” diye kekeledi Jane. Karnına bıçak saplanmış gibi hissediyordu. Yaptığı organizasyon, gece makyajı ve *Aubade*’in seksi sütyeni, hepsi boşa gitmişti. “Ben bir Sofia’ya bakayım,” deyip dramatik hareketlerle odadan çıktı ama poz kesmesi yersizdi çünkü onu izleyen kimse yoktu.

Jane yatak odasının kapısını kapatırken kalbi unufak olmuştu. Erkekler gecesi de ne demektir? Henüz erkek arkadaşlarıyla tanışmamıştı bile. Beş günlük ayrılıktan sonra Jane’e merhaba bile demeden koşacak kadar önemli mi olmuşlardı birdenbire? Yaktığı mumları söndürürken üzüntüsü öfkeye dönüştü. Ayna-

da makyajlı yüzüne baktı. “Planı var demek? Ben de plan yapabilirim,” dedi aynadaki yansımasına. Telefonunu alıp Maeve’i aradı. Karşı tarafın açmasını beklerken odada volta atıyordu. Ayakkabıların topukları tıkırdayıp duruyordu.

“Ben de çıkacağım ama kardeşimden bakşa kimse yok,” dedi hattın ucundaki cıvıl cıvıl ses. “Gelsene! 14. Batı Caddesi’nde Vento. Yirmi dakikaya buluşalım.”

“Anlaştık.” Jane gülümseyerek telefonu süet çantaya bıraktı. *Bu gece ihtiyacım olan kişi kesinlikle Maeve.*

Buluşma fikri Jane’e o kadar cazip gelmişti ki, hiçbir elektrik sistemini bozmadan metroya binmeyi başarmıştı. Sadece metrodan çıkarken asansörde bir kısa devre oldu. Belki bunun sebebi Malcolm’a duyduğu öfke olabilirdi.

Şans, dedi kendi kendine. İçindeki küfür eden sesleri duymazdan geliyordu.

Metrodan çıktıktan sonra New York’un akşam ayazında şirin mekâna kısa bir yürüyüş yaptı. Maeve’nin kızıl saçlarını kolayca tanıdı ve yanındaki geniş, ahşap sandalyeye bıraktı kendini. “Kafam bozukken yürüyen bir baş belası olurum, seni şimdiden uyarayım.”

“Uzun sürmez, sana yardım ederim.” Maeve buklelerini sallayarak karışık, tuhaf bir kadeh kokteyli Jane’in önüne koydu ve garsondan bir kadeh daha istedi. Şaraba alışkın olan Jane, ilk yudumu almadan duraksadı: Aromalar değişikti ama genel tadı tanıdık geliyordu. Tam o sırada masanın diğer ucunda oturan ve onu sırtarak izleyen adamı fark etti.

“Sen kardeşsin sanırım,” dedi Jane, beceriksizce. Uzun boylu ve zayıftı. Koyu bakır saçları ve dans eden yeşil gözleri vardı.

“Ben Jane,” dedi Jane alçak bir sesle. İyi izlenim bırakmak için hafifçe gülümsedi.

“Harris.” Adam başını salladı.

Jane içkisini fondip yaptı.

“Kötü bir gündü sanırım,” dedi adam nazikçe, boş kadehe bakarak.

“Kötü hafif kalır.”

“İşte bu yüzden tanrı mantarlı pizzayı yarattı,” dedi Maeve, menüyü Jane’in eline tutuşturarak. “Ve içkiyi.”

Garson kadın, Harris’in arkasında belirdi ve masaya iki kadeh kokteyl ve bir fıçı bira bıraktı. “Tam zamanında,” diyerek gülümsedi Maeve. Yemek şahane bir girişle başlamıştı.

Finansal danışman Harris ablasının enteresan tipini ve değişik mizah anlayışını almıştı. İkisini kafa kafaya verip gülerken izleyen Jane ailevi bağları düşündü ve boğazı düğümlendi. Jane de Malcolm da tek çocuktı ve kendilerine benzeyen bir kardeşleri yoktu.

Çocuklarımızın olacak, diye ant içti, sessizce. Lavanta kokulu kokteylin içimi yumuşaktı ama etkisini hissedebiliyordu. O ana dek çocuk meselesini hiç düşünmemişti ama haftalardır Lynne’in imaları ve biraz da sert likör sayesinde bilinçaltı su yüzüne çıkmıştı. Gerçi dereyi görmeden paçayı sıvamak yersizdi. Çünkü Malcolm fiziksel ve duygusal anlamda ona hayli uzaktı.

Boş ver, dedi kendi kendine. Garsona işaret edip bir içki daha istedi. Maeve Modern Sanatlar Müzesi’ndeki Archie’nin taklidini yapıyor, kardeşi Harris’i gülmekten kırıp geçiriyordu. *Gencim ve arkadaşarımla Manhattan’da eğleniyorum. Hoppa nişanlımla*

eve gidince uğraşırım. İki kardeşe tatlı yesinler diye ısrar ettikten sonra Jane konuyu değiştirdi. “Yemekten sonra nereye gideceğiz?” Neredeyse bir aydır Manhattan’da yaşıyordu ama mağazinci korkusundan bir gece kulübüne bile gitmemişti. Dört kokteylin verdiği sarhoşlukla kendine koyduğu kısıtlamalar fizik kanunlarına aykırı gibi görünüyordu artık.

“Ah!” diye cıvıladı Maeve mutlulukla, açık kahve gözleri dans ediyordu. “Meatpacking Bölgesi’ne çok yakınız. Harris sizin sığılmanızı düşünme.”

“Bu eğlenceyi asla kaçırmam.” Harris, Jane’e bakarak güldü. Ses tonu canlı, bakışları yoğun. Jane yanaklarının kızardığını hissetti ve restoranın loş ışığında mahcubiyetinin fark edilmesini diledi. Hesabı ödeyip restorandan çıktılar. Harris’in serin ve güven veren eli Jane’in omzuna hafifçe dokunuyordu. Dokunuşunda yoğun bir elektrik vardı ve Jane karanlıkta ambulans sireni gibi kıpkırmızı parlamaktan korkuyordu. *Biraz flörtten ne çıkar,* diyerek konuyu geçiştirdi. Soğuk havada ellerini ısıtmak için avuçlarına üflüyordu. Seksi bir adamın ona ilgi göstermesi güzeldi, özellikle de kendi seksi adamı bunu yapmazken. *Belki de sarhoşum diye bana öyle geliyor,* dedi kendi kendine ama istemsizce Harris’e baktığında, bakışlarının yoğun bir ilgiyle karşılık bulduğunu görüyordu. Sonunda bu durumu umursamamaya karar verdi.

Kulüp sıcak ve karanlıktı. Jane, Montague kardeşlerle içeri girmeden mekânın adını unutmuştu bile. Kapıdaki adamlar Jane’i iyice bir süzdükten sonra üçünü içeri aldı. Kırmızı süet kaplı masalardan birindeki suratsız müşteriler kalkınca, görevli oraya oturmalarını işaret etti. Üçlü masaya yerleştikten sonra

görevli adam eğilerek selam verdi ve işine döndü. Jane, Maeve'e sorgulayan gözlerle baktı. "Ben bir şey mi kaçırdım?"

"Magazin sayfalarını okumuyorsun ama okumalısın," diye cevap verdi Maeve, garsona işaret ederek. "Tatlım sen basbayağı ünlüsün."

"Ne zor bir hayat," diye yorum yaptı Harris. İfadesi normaldi ama ses tonundaki bir şey Jane'i sinir etti.

"Evet, çünkü her genç kızın hayali dünyanın en antika evinde nişanlısının kontrol manyağı ailesiyle yaşamak ve sırf onun soyadını alacak diye deli muamelesi görmektir." Masaya bırakılan koyu renkli içkiye can simidi gibi sarıldı.

Harris bu sözler karşısında şaşkındı. "Belki bu şekilde değil evet ama on yıldır bu şehirde yaşayan çoğu kızın hayali bu. Eski sevgililerim bana hep anlatıyordu," diye ekledi, pis pis sırıtarak.

"Ama o başka bir şey!" Jane ağlamaklı olmuş, kıpkırmızı ke-silmişti. Madison vakasını unutmak üzereydi ama o pırıl pırıl saçlar ve iri göğüsler gözünün önünde belirivermişti. "Buraya ayak basar basmaz Malcolm'un eski sevgilisiyle karşılaştım. El-bette benden önce birileriyle çıkmıştır ama bu şehirde sekiz mil-yon insan var. Karşılaşma ihtimalim ne kadar olabilir ki?"

Harris'in yeşil gözleri ışıldadı. "Buna gerçekten cevap verme-mi ister misin?"

"Harris!" Maeve kardeşini azarladı. "Jane, sen ona bakma. Ama bir rahip arıyorsan yanlış adrestesin, onu da bil."

Jane kaşlarını çatıp içkisinden bir yudum aldı. Başını kaldırdığında, Maeve'i yine muziplik yaparken gördü. Harris, Jane'in kadehini doldurdu.

“Cennette sorun mu var?” diye sordu iki kardeş aynı anda. Jane içkisindeki zeytini gümüş kürdana batırdı. Başı hafiften dönmeye başlamıştı. Etraftaki insanlar, duvardaki Dali tabloları durmadan dönüyordu. “Hayır,” dedi surat asarak. Malcolm’un bir geçmişi vardı. Manhattan’daki güzel kadınların yarısıyla çıkmış olabilirdi, kimbilir. Acaba Jane’le nişanlandığına pişman mıydı? Bu lanetli eve dönünce eski günlerini mi özlemişti? Bu yüzden mi uzak davranıyordu? Şimdiden Jane’den sıkılmış mıydı?

Jane, kadehini masaya sertçe koydu, içkinin bir kısmı sağa sola sıçradı. Birdenbire müziğin sesi kulağında büyümüş, dans edenler Jane’in üstüne gelmişti. Karşıdaki mavi elbiseli bir kız kaçamak bakışlarla Jane’i gözlüyordu. Acaba o da Malcolm’la çıkmış mıydı? “Sizce bekâr hayatını özlemiş midir?” diye sordu Jane, çaresizce.

“Umarım özlememiştir,” diye mırıldandı Harris. “Doranlar’ın o azmanı üstüne salmalarını hiç istemem. Neydi onun adı Mae?”

“Boris,” dedi Maeve. “Sergei miydi yoksa?”

“Yuri,” dedi Jane.

“Evet o.”

Jane başını iki yana sallayınca her şey ona ağır çekimde göründü. “Şoför o.” *Ve kütüphane köşelerinde insanları takip eden bir adam,* diye ekledi içinden.

“Sadece üç beş yapışkan adamın söylediği bir şey değil bu,” diye homurdandı Harris, kaslı, uzun kolunu sandalyenin arkasına yaslayarak.

“Bunlar dedikodu,” diye ekledi Maeve çabucak. “Sadece dedikodu, hepsi bu. Malcolm’un eski...”

“Takıldıkları,” diye ekledi Harris.

“... sessizce ortadan kaybolsaydı, şoför müdahale etmek zorunda kalmazdı.”

“Kadınların ödünü patlatmış,” diye düzeltti Harris. “Ve bunlar dedikodu değil. Tamara DeWitt ve Madison Avery’nin bizzat başına gelmiş.”

Jane biraz önce kendini kıskançlığa boğan görüntülerin üzerine bu ismi duyunca doğruldu. Madison Avery, Barney’steki Madison muydu? Parmağındaki gümüş yüzüğü çevirdi. *Biri üzerime o azmanı salarsa, ben de cazgırlık yaparım. Bir dakika, birisi o devden beni korkutmasını mı istedi? Lynne ve Malcolm, Malcolm seyahate çıkmadan önce ne hakkında tartışıyordu?*

Müzik değişti ve birkaç yaz önce Fransa’da çok popüler olmuş bir şarkı çalmaya başladı. Jane aklının iplerini salmıştı, hiçbir şeyi umursamıyordu artık. Harris’in elini tutup dans pistine yürüdü. Salındıkça mini elbisesinin vücut kıvrımlarının içindeki hareketlerini hissediyordu. “Dans edelim,” dedi nefes nefese ve Harris’in bedenini kendininkine bastırdı. Restorandan çıkarken hissettiği elektriği yine fark ediyordu. Sadece şu an, tüm bedeni ona çok yakındı. Bu seferki kıvılcımdan çok hızla atan bir nabız gibiydi.

Dürüst olmak gerekirse, Malcolm’a dokunduğu anlara yakın bir hisse kapılmıştı. *Belki de Harris’ten değil, libidosundan kaynaklanan bir şey,* diye düşündü kibirle. Bu elbette bir randevu değildi ama flört ediyordu ve Harris de buna daha büyük bir istekle cevap veriyordu. Dans ettiler, gülüp eğlendiler ve içtiller, Harris, Jane’in alnındaki saçları çekti, Jane de onun gömleğinin yakasındaki iplikleri temizledi. Sanki yıllardır bu kadar

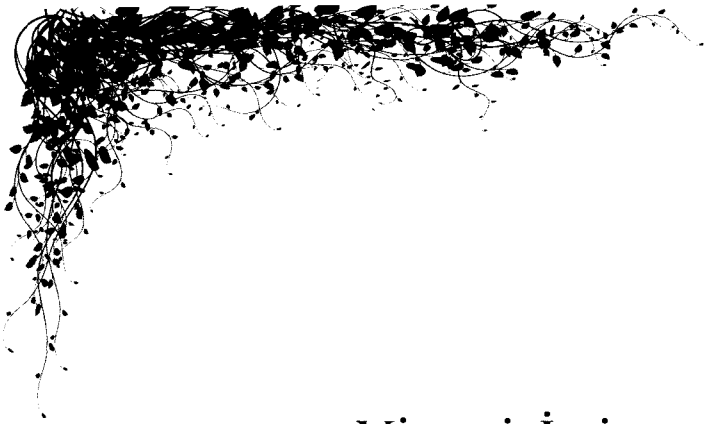
çekici hissetmemiş, arzulanmamıştı. Özellikle de Malcolm bir haftadan fazla süredir ona uzakken. Neden ona bu kadar uzak olduğunu sordu kendine. O sırada ben neredeydim? Şimdi ne yapıyorum?

Hafif bir mırıltıyla özür dileyerek Harris'ten uzaklaştı. Yeşil çizgili gömleği terli vücuduna yapışan Harris çok çekici görünüyordu. Jane lafların ağzında yuvarlandığını fark edince yüzünü ekşitti. *Black Russian'ın içinde ne varmış, birine sormam lazım.*

Maeve'i dürtüp -o da dans edecek siyah saçlı bir borsacıyı kolayca bulmuştu- kapıyı işaret etti. El sallayıp Maeve ve kardeşine kocaman bir öpücük yolladı. Birkaç dakika içinde eve giden takside sessizce oturuyordu.

Malcolm kendine gelecek, dedi içinden, evlerin taş duvarlarının yanından hızla geçerken. *Onu kendine getireceğim. Ben onun bana layık gördüğünden daha iyisine layığım, Malcolm da bunu anlayacak kadar akıllı.* Gözkapakları ağırlaştı ama o sırada taksi sert bir fren yapınca, devasa taş konağı görene dek gözlerini kapatmamaya karar verdi. Ev artık ona daha karanlık, büyük ve sinsi görünüyordu. Eve yaklaşırken New York'un en sıradan sarı taksisinde bile yüksek pencerelerden birilerinin onu izlediğini düşünüyordu.

"Sağda ineyim," dedi şoföre.

YİRMİ İKİ

JANE KARANLIK SALONA PARMAK UÇLARINDA GİRDİ. BİR ŞEYLERE çarpıp gürültü etmek istemiyordu. Ayağındaki süet botlar tuğ-
la gibi ağırlaşmış, dengesini bozuyor, Jane'i sakarlaştırıyordu.
Botlardan değil, diye itiraf etti bir eliyle kapı kolunu tutarken.
Ah! Dengesini sağlamak için elini bir yere attı ve parmaklarının
altında tuhaf olukları hissetti. Meşhur aile ağacı.

Parmakları önce Malcolm'un sonra Annette'in isimleri üze-
rinde gezindi.

Kısaca durdu ve Annette'in doğum yılına dokundu. Yaşasay-
dı Jane gibi yirmi dört yaşında olacaktı.

Bu gece evde tuhaf bir sessizlik vardı. Normalde Park Bul-
varı'ndan vızır vızır geçen taksiler, sesleriyle çift katlı camı bile
titretirdi. Jane, Annette'i düşündü. Yaşasaydı bu ortamdan hoş-
lanır mıydı? Onunla arkadaş olur muydu? Ona sır verip dertle-
şecek kadar yakınlaşırlar mıydı?

Jane elini duvara yaslayarak yürümeye devam etti. İlk gece gördüğü bir parçayı elinin altında hissetti. Sersemleyerek geri çekildi, doğru düşünemeyecek kadar sarhoştı.

Dar, doğu işi halının püskülleri eline gelince koridorun dö-nüşleri ona tanıdık geldi. Odasına vardığında el yordamıyla kapı kolunu aradı ama eli boşa gidiyordu.

Bir anda kapının ardına kadar açık olduğunu fark etti. Mal-colm eve gelmemiş miydi? Saat gecenin üçüydü. Tamam, bura-nın kuralları farklıydı ama bu saate kadar erkekler gecesi de ne demek oluyordu?

Gözleri sokak lambasından gelip ağır perdeden içeri sızan ışı-ğa ilişti. O anda yanıldığını anladı. Yatakta uzanmış biri vardı. Yoksa hayal mi görüyordu?

“Malcolm?”

Yataktaki adam doğruldu ve ona baktı. Jane içinin korkuy-la kasıldığını hissetti ve bunun alkolle ilgisi yoktu. Boyu posu ve geniş omuzları Malcolm’a benziyordu ama adam kesinlikle o değildi. Saçları Malcolm’unkinden koyuydu ve beden çatıları benzese de, Malcolm kaslıydı bu adamsa yuvarlak bedenli ve şişmandı. Jane bir şey daha söyleyemeden adam yataktan kalkıp kapıya yöneldi. Tombul elleri Jane’e uzandı.

“Uzak dur benden,” diye çığlık attı Jane. Kaçmaya çalıştı ama başaramadı. “İmdat!”

Birkaç adım atmıştı ki adam onu kolundan sertçe yakaladı. Jane az kalsın düşüyordu. Yeniden çığlık atıp adamdan kurtul-maya çalıştı ama eli beton gibi ağırdı. Jane’i acımasızca itekliyor-du. Bağırıp çağırmak yardım istemek için nefes aldı ama adam o kadar iğrenç kokuyordu ki Jane nefessiz kaldı. Mümkün oldu-

ğunca geri çekilip kendini toplamaya çalıştı. Adam kolunu öyle sert sıkıyordu ki canı yanmaya başlamıştı.

Kısacık bir an nefes alabilince aklına bir plan geldi. Sağa doğru hareket edip adamın yüzünü hizalayacak, boştaki sol eliyle adama bir yumruk sallamaya çalışacaktı.

Kaçırdım, dedi içinden. İlk yumruğu boşa sallamıştı. Adamsa öfkeyle yumruğunu sıkarak Jane'i duvara sertçe itti. Kötü kokuyu umursamayıp yeniden ağzını açtı. Tam o sırada koridorda bir kilit sesi duyuldu ve ışık yandı.

"Charles!" diye bağırды birisi. Jane'in kolunu kavrayan el gevşedi.

Bağırışlar yükseldi ve Jane omzundaki güçlü elleri hissetti. Jane onu kurtarmaya gelen ellerin önemini geç de olsa anladı çünkü terden sıırıslıklam olmuştu ama o eller sağ kolunda beliren morluğa yaklaşınca ürktü. *Açık tenli olmanın dezavantajı*, diye düşündü. *Her şey belli oluyor*. Başını kaldırdığında mutluktan ağlayacaktı.

Orada başını eğmiş, koyu renk gözleriyle Jane'i süzen Malcolm'du. Üzerinde deri ceketi vardı. Sevgili ve ilgili nişanlısı Malcolm.

"Canını yaktı mı?" diye sordu. Sesi dışarıdan duyulmayacak kadar alçak, ortamı inletecek kadar güçlüydü.

Jane başını sessizce iki yana salladı ve Malcolm'un omzunun üstünden odaya baktı. Yabancı, gözden kaybolmuştu. Lynne arkasında iki korkmuş hizmetçiye koridorda esip gür-lüyordu.

"Ben iyiyim, ama nasıl... Kim?" Kaşlarını çatdı. Ne soracağını bile bilmiyordu. "Merak ediyorum," dedi sertçe.

Malcolm başını salladı ve odanın kapısını kapattı. Jane ışıklar ve duvardaki şamdanlar yanana dek nefesini tuttu. Aldığı nefes ciğerlerini yakarken odada yalnız kaldıklarından emin olmak için etrafa iyice bakındı. Malcolm ceketini çıkarıp kalabalık koltuklardan birine çöktü ve Jane'e de oturmasını işaret etti. "Çok özür dilerim," diye söze başladı. Sesinde içtenlik vardı ama Jane kımıldamıyordu. Onu affetmeden önce neden özür dilediğini anlamak istiyordu.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu talepkârca.

Koltuğun kumaşıyla oynamaya başladı. Lambadan vuran ışık sarı buklelerinin üzerinde geziniyordu. Gözlerinin etrafında koyu halkalar belirmişti ve ağzı hafifçe aralıktı. "Sana ailem hakkında anlatmam gereken çok şey var. Sen sır tutmayı iyi biliyorsun... Ve sanırım bu artık bir alışkanlık oldu."

Jane omzunu ovalayıp devam etmesini bekledi.

"Benim bir kız kardeşim vardı, Annette. Altı yaşındayken boğuldu." Pantolonunu düzeltti. Göz teması olmadan anlatmak daha kolay geliyor olacaktı ki, Jane'in yüzüne bakmıyordu. "Çok kötü bir olaydı tabii ve annem yıkıldı. Hayatımda böyle bir şeye şahit olmamıştım. Dibe vurmuştu," diye itiraf etti. "Sonra bu durumu düzeltmeye kalkıştı."

"Düzeltemek mi?" diye tekrarladı Jane. "Bir çocuğun ölümünü nasıl düzeltebilirsin?"

Malcolm iç çekti. "Başka bir çocuk sahibi olmak istedi. Bir kızı daha olacağından emindi. Onu Annette'in yerine koyacaktı ve her şey tekrar yoluna girecekti." Dudakları kıvrıldı. "Onun ailesinin kızlara düşkünlüğünü görmem lazımdı. Her şey bir yana, bu uzun süreli geleneğin nadir temsilcisi bir kız çocuğunu kay-

betmişlerdi. Ve annem bu durumu telafi edeceğine inanıyordu.” Kaşlarını çattı. Odadaki ısıtıcı öfkeli bir yılan gibi tıslıyordu.

“Ama artık yaşı geçmişti. Annie’yi karnında taşıması bile riskliydi zaten. Bizimkiler bu konuda çok tartıştı. İlk doktor bunun tehlikeli olduğundan bahsedince annem pek çok doktora göründü. Onun bir masa örtüsü istediğindeki hâlini gördün. Bir bebek istediği zamankini düşünsene.” Malcolm’un koyu renk gözleri ışıldadı. Jane başını sallayarak Lynne’in bebek portreleri arasında kaybolurken ve jinekoloğundan mavi gözlü, gamzeli bir kız çocuğu isterkenki hâlini gözünde canlandırdı. “Ve bildiğini okudu. Ama onun bile kontrol edemeyeceği şeyler vardı.”

Koridorda bir bağırış daha duyuldu ve bir kapı sertçe kapandı. Jane yerinden kıımılamadı.

“Ben çocuktum -medikal malzemeler gözümün önündeydi- ama bir şeyler deniyor, hamile kalmaya çalışıyor sanıyordum. Kız çocuğu için son denemelerini yaptığını düşünüyordum.” Başını kaldırdı. Gözleri Jane’in isimlendiremediği bir hisle yanıyordu. “Ama bu bir kız değildi. Mükemmel hiç değildi.”

“Charles,” diye iç çekti Jane, ışıklar yandığında koridordan gelen bağırışı hatırladı. Malcolm’un yanındaki koltuğa oturdu. Malcolm çaresizce başını salladı. “Bir şeylerin ters gittiği ortadaydı. Bence çoğu insanın başına gelen türden bir durumdu ama o aldığı ilaçlar ya da o yaştaki hamilelik ısrarından, her neyse, kendini sorumlu hissetmeye başladı.”

Evet öyle, diye düşündü Jane, karamsarca. Ama evladını kaybetmiş, yas tutan bir anneyi yargılamak zordu ve Jane böyle düşündüğü için içten içe kendine kızdı.

Malcolm yerinde huzursuzca kımıldandı. “Babam onu akıl hastanesine kapatmak istedi ama annem bu durumu kimsenin bilmesini istemiyordu. İnsanlarla bu konuda yüzleşmeyi reddetti. Annem hamileliği boyunca yataktan çıkmadı, biz de onu burada tuttuk ve bu bir aile sırrı oluverdi.”

Jane hayretler içinde dinliyordu. Bu sefer düşüncesini saklamadı. “Yani kimsenin varlığından haberi yok mu?”

Malcolm acı acı güldü. “Saklamak zor değildi. Annie öldükten sonra insanlar annemin yerini bile sormadı. İnzivaya çekilmek için iyi bir gerekçesi vardı ve bir yıl sonra yas döneminden çıktığını ve kaldığı yerden devam edeceğini açıkladı. Artık çatı katında yaşayan ve kimsenin bilmediği bir erkek kardeşim vardı.”

Jane’in boğazında bir yumruk düğümlendi. Charles ona saldırdığında yaşadığı korkunun yerini genç Malcolm’a duyduğu acıma hissi almıştı. Onca sene ölmüş kız kardeşinin yasını ve erkek kardeşinin korkunç sırrını saklamak zorunda kalmıştı.

“Kimseye söylemem,” diye fısıldadı Jane.

Malcolm ona sanki hayatında ilk kez görmüş gibi baktı. Sonra gözlerini kırıpıştırarak cevap verdi. “Biliyorum. Seninle tanıştığım dönemde onu kapalı kapılar ardında gizlemeye o kadar alışmıştım ki, bana öyle biri hiç varolmamış gibi geliyordu. Annem ona göz kulak olacağına söz vermişti. Eğer sana bir şey olsaydı...” Başını ellerinin arasına aldı.

Jane koltuktan kalkıp Malcolm’un kucığına oturdu. “Hiçbir şey olmadı,” diye mırıldandı, saçlarını okşayarak. Malcolm’un duygularını sorguladığı için şimdi kendini suçlu hissediyordu.

Bir an için kulüpte dans ettikleri sırada burnuna gelen Harris'in parfümünü duyumsadı. Suçluluk duygusu ikiye katlandı.

“Her şey yoluna girecek,” diye fısıldadı Malcolm'un kulağına. “Söz veriyorum.”

YİRMİ ÜÇ

JANE KÂBUS DOLU GEÇEN GECEDEN SONRA BOŞ BİR YATAĞA UYANDI. Malcolm'un tarafını eliyle yokladı ama yatak soğuktu. Dün gece ona duyduğu şefkat uçup gitmiş, yerini damarlarında zonklayan bir öfke seline bırakmıştı.

Dün gece bana once şey anlattı. Hatta neredeyse canımdan oluyordum. Şimdi gene nereye kayboldu? Yataktan çıkıp duşa girmek için banyoya yöneldi. Bütün gün o canavarın annesiyle düğün organizasyonu yapıp akşam da partiye hazırlanmalıyım.

Tüm bunları korkunç bir baş ağrısı eşliğinde yapması gerekecekti ama hata tamamen kendisindeydi. Biraz da Maeve de. Jane, Lynne ve Malcolm'un arasındaki esrarengiz tartışmadan sonra müstakbel kaynanasının düğün hazırlıklarını daha ağır-
dan alacağını sanmıştı ama kadın her şeye tam gaz devam ediyordu. Kafası karman çorman, canı sıkkın ve yorgun düşmüş Jane'i de peşinden sürüklüyordu.

Doranlar'ın kokteyl partisinin sabahında bile Jane düğün hazırlıkları yüzünden Modern Sanatlar Müzesi'ndeki işlerine odaklanamıyordu. Son dakika işlerini mazeret göstererek kaytarmaya çalışınca Lynne gözlerini kısarak ona pis pis bakmıştı.

“Son dakikaya kalan işler mi var?” diye cevap vermişti Lynne, Jane'in artık alıştığı nazik ama iğneleyici ses tonuyla. “Neyi son güne bıraktın ki?”

Jane yetersiz görünmek ve sabahı Lynne'le geçirmek arasında kalınca, iki tane aspirin yutup ikinci seçeneği tercih etmek zorunda kalmıştı.

İlk sırada gelinlik alışverişi vardı. (Lynne “*Monique Lhuillier*,” demiş, sonra Jane'in kalçalarına göz ucuyla bakıp “Belki de *Marchesa*,” diye eklemişti.) Jane'in en çok heveslendiği kısım da buydu. Ama on dakika içinde hevesinin kursağında kalacağını anlamıştı.

“Bel kısmını beğendim,” diye araya girdi Jane. “Kolların kesimi de güzel.” Ama satış görevlisi kız hiç cevap vermeden ortadan kaybolunca Jane derin bir iç çekti. En önemseddiği ve uğruna mücadele edeceği tek şey gelinlikti. Hiçbir şey hayalindeki gibi ilerlemediği için zaten moralsizdi. Yemek şirketi, orkestra ve fotoğrafçının arasında bir yerlerde dayanma gücünü yitirmişti. Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Kendini nasıl savunacağını hatırlaması gerekiyordu. Buna mecburdu. “Lynne, sanırım zevklerimiz farklı. Bir de şu modele...”

Lynne, “Harika!” diye şakıyarak Jane'in sözünü kesti. Bu iş bu kadar kolay mıydı? Ama Jane, satış görevlisi Andie'nin elinde zar zor tuttuğu gelinliğe bakınca, söylediklerinden daha da emin

oldu. Kız, Carrie Bradshaw'un dizide giydiğinin iki katı büyük-lüğünde bir gelinliğin altında neredeyse ezilecekti.

"Hayır," dedi Jane, istemsizce.

"Saçmalama," Lynne yılan gibi tısladı. "Denemeden bile-mezsın."

Ah, tabii, çok da umurunda. Bu kadar inatçı ve kurnaz olup da nazik görünmeyi nasıl beceriyordu bu kadın? Sinir bozucu olmasa bu oyunculuğuyla ödül bile alabilirdi.

"Jane, tatlım, şu yüzükle oynama huyundan da vazgeçme-lisin," dedi Lynne, yay gibi alınmış kaşlarını çatarak. Jane el-lerini arkasına sakladı. Yaptığı hareketin farkında bile değildi. Satış görevlisi kıza bakışlarıyla yaşadığı çaresizliği anlatmaya çalışıyordu ama Andie burnunun dibindeki sorundan habersiz görünüyordu.

"Numune sizin bedeninize göre değil ama iğnelerle ayar-layınca üzerinizde nasıl durduğunu görebilirsiniz hanıme-fendi," dedi Andie monoton bir sesle. Jane'le konuşmadığını düşünmek için bir sebep yoktu ama Jane'le konuşmadığı or-tadaydı.

"Çok iyi olur, tatlım," diye sırtıttı Lynne. Jane'i perdeli bö-lüme yönlendirdi. Jane ikisini birden sarsıp "Gelin benim, geri zekâlılar!" diye bağırmamak için kendini zor tutuyordu. İçeri geçtiler ve kız kat kat etekli dev elbiseyi Jane'e giydirmeye baş-ladı.

Jane gelinliği iyi kötü giydikten sonra saçmasapan iğneleme faslını beklemeye başladı. Ama kız fikrini değiştirmiş görünüyordu. "Aslında bunun arkasında korsesi var," -elbette var!- "bel-ki gevşekçe bağlarsam... işte oldu."

Jane derin bir oh çekti. “Gevşek lafı buraya iyi oldu,” dedi sırıtarak.

“Ahhh,” dedi kız robot gibi, Jane’in iç çekişini işitmemişti. “Anneniz buna bayılacak.”

“Kayınvalidem,” diye düzeltti Jane sertçe. “Müstakbel.” *Tabii önümüzdeki ay şerrinden kendimi dağa taş vurmazsam. Ya da Malcolm yoğun iş programından kiliseye gelecek zaman bulabilirse.* Aynadaki görüntüsüne baktı. Beyaz tenli Rönesans kadınlarına benziyordu.

Kabarık kollar hâlâ moda mıydı?

Onu Lynne’den ayıran perdeyi sıkı sıkıya çekerek sesini alçattı. “Katalogunuza bakarken bu güzel elbiseyi gördüm. Denemeyi çok isterim. Beğendiğim birkaç model daha var.” Model numaralarının yazdığı kâğıdı çıkardı ama Andie hiç oralı değildi.

“Bunların hiçbirisi Bayan Doran’ın istediği resmiyette değil,” diye vızırdadı. Nasıl bir insandı bu Andie? “Klasik bir modelde daha rahat edersiniz.” Hiç beklemeden perdeyi açtı ve Lynne gördüğü manzara karşısında mest oldu. “Doğru yoldayız!” diyerek neşeyle güldü. “Ama daha beyaz bir model istiyorum. Bu çok soluk,” dedi kaşlarını çatarak. “Tek renk olsun. Ayrıca inciden de vazgeçtim. Göğüs kısmına Fransız güpürü istiyorum.”

“Size katılıyorum,” dedi Andie nefes nefese. Lynne’in sesini duyunca robottan insana dönmüştü. Odadan çıktı ve Jane’i Disney prensesi tarzı kâbus gibi bir gelinlikle kısılmış hâlde orada bıraktı.

Bu kadar yeter. Jane aynanın karşısında doğruldu. Kabarık etek onu olduğundan heybetli gösteriyordu. “Konuşmamız gerek,” dedi otoriter bir sesle.

Lynne'in hayretle kalkan kaşları alnının sınırını geçecekti ama Jane'e devam etmesini işaret etti.

"Zevkini ve görgünü takdir ediyorum," dedi Jane sertçe. "Ve çoğunlukla tavsiyelerinden yararlandığım için mutluyum. Ama gelinlik bir kadın için özel ve önemlidir ve ben bu kararı aceleyle getirmek istemiyorum." Herhâlde, *defol git başımdan, cadaloz karı*, demekten daha iyiydi bu?

Lynne gözlerini kırıştırdı. Bu yeni ve karışık bilgiyi hazmetmeye çalışıyordu. Jane bir anlığına Lynne'in şeftali rengi dudığında bir nutuk belirdiğini sandı. Kanarya sarısı *Ralph Lauren* eteğinin pilesini sıktı ve bıraktı. Sonra birdenbire, "Elbette. Önemli olan senin mutluluğun," dedi. Sözleri öyle sıcaktı ki, Jane bir an yanlış duyduğunu düşündü.

Andie kumaş katoloğuyla beraber geri geldi. Lynne ona yavaşça döndü ve. "Sanırım gelinim senden ilk gösterdiğin kısa kollu gelinliği istiyor."

"Ah." Andie duraksadı. Lynne'e tuhafça baktıktan sonra konuşmaya devam etti. "Elbette." Katalogları beceriksizce bıraktı, ışık hızıyla odadan çıktı ve Jane'in beğendiği gelinlikle geri döndü. Kafası karışmışa benziyordu.

Jane gelinliği başından geçirirken zafer kazanmışçasına gü-lümsedi. Nihayet bir şey de onun istediği gibi olmuştu.

YİRMİ DÖRT

O AKŞAM ARCHIE SON DAVETLİLERİ KARŞILAMAYA GİTMEDEN Jane'in kulağına eğildi ve "İnsanlar havaya girdi ve seninki çok mutlu görünüyor!" dedi heyecanla. Üç dakikada bir Lynne'e bakıp durduğunu düşününce Jane için *seninki*'nin kim olduğunu anlamak zor değildi.

Jane salona bakıp gülümsedi. Modern Sanatlar'ın restoranı alelade bir yer olmaktan çıkmış, Doranlar'ın kokteyline ev sahipliği yapan şık bir mekâna dönüşmüştü. Jane etrafa baktıkça başarısıyla gurur duyuyordu. Tüm salon için siyah temayı seçmiş, aydınlatma için duvar şamdanlarındaki ve siyah deri koltukların altına yerleştirilmiş zemin ışıklandırmasını kullanmıştı. Bu karanlık tema yerden tavana uzanan pencerelerden görünen bahçedeki ışıklı heykellerle zıtlık oluşturuyordu. Jane salonu seyircilerin alanı, bahçeyi ise sahne olarak tasarlamıştı. İyice aydınlatılmış tek nokta, giyinip kuşanmış konukların -özellikle de

Bay Doran'ın- beğenisini toplayan şatafatlı ve zengin bar bölümüydü.

“Bu şahane. Üstelik daha ilk denemen!” Maeve, Manhattan kokteylindeki çubukla oynuyordu. Jane geçen gece likör dünyasına yaptığı sert dalışı anımsayıp kehribar rengi içkiye şüpheyle baktı. On sekiz saat geçmişti ama ağzında hâlâ kumlu bir tat vardı.

Jane gülümsedi ve elindeki kadehten bir yudum aldı. Chardonnay şimdilik daha emniyetliydi. Maalesef bu tedbirin çok da işe yaradığı söylenemezdi. Garson, “Alsas şarapları bu geceki spesiyalımız,” dedikten sonra, bir saat içinde Saint-Croix şarapları gelip gitmeye başladı. Jane çocukluğunun geçtiği yerin o kadar yağış alıp almadığını düşündü.

Jane'in parti gülümsemesi büyükannesini anımsayınca dudaklarının kıyısında kalakalmıştı. Karşıdan uzun adımlarla gelen Harris Montague olduğunu görünce yüzü büsbütün düştü. Maeve'ye çaresizlik içinde “Hey, bundan deneyebilir miyim?” diye sorduktan sonra yanıt bile beklemeden kokteyli tepesine dikiverdi. Jane için tuhaf biçimde yakıcı bir durumdu ama Harris'in dans eden yeşil gözlerine ürkmeden bakabilecek kadar da sağlamdı. Harris ablasını çabucak öperken Jane sesinde gereğinden fazla bir merakla, “Merhaba,” diye cıvıladı. Harris bir an duraksadı, sonra Jane'i de öptü. *Arkadaşça bir öpücüktü*, diye avuttu kendini Jane. *Tamamen kardeşçe*. Yanaklarına yürüyen ateşi soğutmak için kadehi tepesine dikti. *Bu hızla devam edersem gece yarısı barın tepesinde dans ederim herhâlde*, diye sövdü içinden ama heyecandan bedenine yayılan sıcak -ki artık vücudunun alt kısımlarına da doğru hızla ilerliyordu- bazı şeyleri

engelleyemeyeceğini ona anlatıyordu. Bozuntuya vermeden salona göz atmak istedi ama bir iki kişiye bakar bakmaz endişeye durdu. Lynne'in kuzeni Belinda -yoksa yeşil giyen Cora mıydı?- karanlık bir köşeden gözünü dikmiş Jane'e bakıyordu. Bir sorun mu vardı? Parti daha yeni başlamıştı. Jane istemsizce ona yöneldi ama kadın Jane'i yürürken görünce başını çevirdi. Belinda gibi kabaydı ama büyük olasılıkla Cora'ydı. Jane kaşlarını çattı. Hangi ikizse artık, Lynne'in beyaz saçlı kuzeni, Jane'in ilgisi istemiyordu. Jane bedenindeki sıcaklık hiç düşmeden, biraz da mecburiyetten Montaguelara döndü.

Harris, Jane'in tuhaf hâlini görmezden gelerek sordu. "Sen öncü kuvvet olarak mı geldin, yoksa ailen de teşrif etti mi?"

"Hem de üç kuşak birden." Maeve kaşlarını çatarak elindeki kadehe baktı. "Malcolm hariç," dedi Jane. Bu durumla hissi- ni tanımlayamıyordu. Malcolm esrarengiz kardeşinden bahsettikten sonra pek fazla ortalıkta görünmemişti. Jane en azından bu akşamki organizasyona destek için geleceğini ummuştu ama içinden başka bir ses bunu aslında çok da beklemediğini söylüyordu ona. Ama -hele ki Harris'in capcanlı gözleri ona kilitlenmişken- tüm bunları bir kenara koyup parti şakalarına nasıl verecekti kendini?

"Ah, demek buradasın tatlım," diye şakıdı tanıdık bir ses. Lynne gölgeden çıkıp Jane'in koluna yapıştı. Donuk şeftali gülümseyişi Montague'ları tamamen dışlıyordu.

Daha parlak bir tema kullanmalıydım, diye sızlandı Jane içinden. *Hatta kapılara canlı tasmalar asmalıydım.* Lynne kemikli elleriyle Jane'in kolunu sıktı. "Hadi tatlım, burada öylece duramazsın. Tanışman gereken insanlar var."

Jane partide konuşmak istediği iki insana omuz üstünden çaresizce baktı ama onların da elinden bir şey gelmiyordu. Jane onları suçlayamazdı. Gülümseyerek insanların elini sıkıp Lynne'in dikkati dağılına kadar konuklarla havadan sudan konuştu. Sonra hevesle arkadaşlarının yanına döndü, kızıl bukleler karanlıkta parılıyordu.

Harris, Maeve'yle önceki geceki borsacıyla ilgili alay ediyordu (adamın Finansal Bölgede bir çatı katı vardı, bir de ayak fetişistiydi). Jane salona bir daha bakındı. Kennedy'nin akrabalarından biriyle sohbet eden belediye başkanının karısına gülümsedi. Yüz kişi toplanmış, kokteyller hakkında konuşuyorlardı. Jane bunların hiçbirisiyle yüz yüze tanışmamıştı, bunlardan bazılarının ünü Fransa'yı da aşıyordu. Fotoğraflarda gördüğü insanları salondaki yüzlerle, duyduğu isimleri aklındakilerle karşılaştırıyordu.

Bakınırken, kalabalıkta Malcolm'un sarı buklelerini fark etti. Nihayet. Onu görene dek geleceğine dair umudunu ya da gelmeyeceğine dair umutsuzluğunu anlayamamıştı. Ama onu salonda görünce dizlerinin bağı çözöldü, yanma gitmek arzusuyla yanıp tutuştu... Mümkünse yalnız. İstemsizce ona yöneldi ama o anda annesiyle konuştuğunu fark etti. İkisi de bu sohbetten memnun görünmüyordu. Lynne'in korkunç, alev alev bakışları Jane'e yönelmişti. Jane, müstakbel kayınvalidesinin her zamanki bakışlarını önemsemeyip ters tarafa yürüdü.

Tanrım, bir sigara içmem gerek. Soğuk hava, geçici de olsa biraz kırılmıştı. Paris geceleri New York'a göre biraz daha ılımandı ama Jane heykel bahçesinde beş dakikalığına durabilirdi. Maeve ve Harris'ten izin isteyip çıkışa yöneldi.

Göz ucuyla bakınca Belinda Helding'in de onunla aynı yöne yürüdüğünü fark etti. Tıpkı ikiz kardeşinin yaptığı gibi, o da Jane'le göz göze gelmemek için başını sertçe çevirdi ama Jane onun bakışlarını bir saniyelğine de olsa yakalamıştı. Hatta Jane'i izlediği bile söylenebilirdi. O sırada fısıltıların içinden Malcolm'un sesi yükseldi.

"Bana ne gördüğümü anlatma!" diye bağırdı. Salondaki bütün başlar ona çevrildi. Malcolm annesine bakıyor ama Belinda Helding'i işaret ediyordu. Belinda olduğu yerde kalakaldı ve salonun diğer ucundaki ikiz kardeşine baktı. Cora McCarroll da aynı şekilde, donakalmıştı.

Lynne serinkanlılıkla oğlunun yumruğunda sıkılmış martini kadehini elinden aldı. "Sanırım yeterince içtin Malcolm," dedi alçak sesle. Ama sözleri odanın ölüm sessizliğinde çılgılık gibiydi.

Malcolm şaşkınlıkla etrafa baktı ve herkesin gözünün üstünde olduğunu fark etti. Jane ikizlerden birinin hâlâ kendisini izlediğinden emindi ve yüzünde istemsizce boş bir ifade belirdi.

Lynne aldığı kadehi korkmuş, zavallı garsonun tepsisine bıraktığı anda adamcağız toz oldu. "Yuri dışarıda bekliyor. Bizi almaya gelecek. Arayıp kahve getirmesini söyleyeceğim." Sözleri anaçtı ama ifadesi ruhsuz, otoriter bir robot gibiydi.

Malcolm yavaşça döndü ve tek bir söz daha etmeden partiyi terk etti. Fısıltı ve konuşmalar yeniden yükseldi. Jane pek çok kişinin kendisine baktığını hissediyordu artık. Böyle magazin-sel bir olaydan sonra çok doğaldı. Malcolm'un ardından gidip iyi olup olmadığına bakmak istedi -üstelik ona bazı soruları da vardı- ama bu sahneyi daha da dramatik hâle getirmekten korktu. Ve Malcolm onunla konuşur mu, yoksa başından mı

savar, bilmiyordu. Bu gerçekle yüzleşmek ister mi, onu da bilmiyordu.

Jane tereddütle beklerken Maeve onun yanında belirdi. Kahverengi gözlerinde sert bir ifade vardı. “Seni izliyorlardı,” diye mırıldandı, sesi öyle alçaktı ki Jane bile onu zar zor duyuyordu. “Sana güvenmiyorlar. Malcolm çok öfkeliydi.”

Jane bir an için arkadaşını kovmayı düşündü. şu an bir özetten çok mantıklı bir açıklamaya ihtiyaı vardı. Gördüğü esrarengiz olaylar ona yetmiş de artmıştı bile, fazlası onu yormuştu. Korktuğu başına geliyor, Jane yalpalıyordu ve arkadaşına duyduğu öfkeyi yansıtarak enerjisini harcamamaya karar verdi.

Gözleri doldu ama ağlamamak için yüzünü ekşitti. Akmış rimeller gecenin tuzu biberi olsun istemiyordu. “Hayatımda kendimi hiç bu kadar yabancı hissetmemiştim,” diye fısıldadı. “Benden ne istiyorlar anlamıyorum.”

Maeve ona uzun uzun baktı. “Sahiden de hiçbir şeyden haberin yok,” dedi afallayarak. Jane başını iki yana salladı, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Maeve dudağını ısırđı ve gözleri ani bir kararlılıkla parladı. Konuşmak için ağzını aacakken araya başka bir ses girdi.

“Jane!” Maeve ses karşısında ürktü. Jane arkasını dönünce karşısında dikilen Lynne’le burun buruna geldi. Lynne  fkeyle Maeve’e bakıyor ama Jane’le konuşuyordu, gözlerini Maeve’den bir saniye bile ayırmadı. Kızcağız solgun ve şaşkın görünüyordu.

Jane, Maeve’i tutup sarsmak istedi. “Neyden haberim yok? Neyi bilmiyorum?” Ama Lynne, Jane’i sertçe kolundan tutunca

onun da müstakbel kayınvalidesiyle kalabalığa karışmaktan başka çaresi kalmadı.

YİRMİ BEŞ

JANE, LYNNE'İN GÖZETİMİ ALTINDA, DİŞLERİNİ SIKARAK BEN Jameson (senatör adayı), Sandy Kovanski (*Times*'ın yemek eleştirmeni) ve karısı Bethany'le (New York'un köklü ailelerinden birinin üyesi) sohbet ediyordu. *Esquire* dergisinden Samuel Robero, şirket bilgilerini dışarı sızdıranların ceza almasını gerektirecek yasal düzenlemelerin yapılmasını anlatıp duruyordu. Jane, etrafa bakınırken, bahçede Maeve'i gördüğünü sandı. Ama Lynne yanında durup Jane'i o sohbetten bu sohbe sürüklerken kapı sonsuz uzaklıkta görünüyordu.

Lynne'in en başta da belirttiği gibi Doran olmak çok yorucuydu. Sabah tükenmiş hâlde kalkacak ve öğleden sonraki enerjisi sadece Hayvanları Koruma Vakfı Yemeği için catering firmalarına telefon etmeye yetecekti. Jane bunu şimdiden biliyordu. Lynne'den ne kadar rahatsız olursa olsun, onun hayranlık uyandıran bir kadın olduğunu kendine kabul ettirmeye çalışıyordu.

Anaerkil rolünü ciddiye alıyor, insanlarla yersizce sosyalleşirken onu izliyordu.

Nihayet, Kathleen Houck (eczaneler zincirinin varisi) neşeyle hibrid araba modellerinden söz ederken, Jane sessizce küçük çemberden sıyrılmayı başardı. *Acaba nihayet başardığıma inanmış mıydı?* Ama Jane'in salonda dolaşıp sohbeti sürdürmeye hiç de niyeti yoktu. İçinden yirmiye kadar sayıp kendini azat etti. Maeve'yle bir süredir konuşamamıştı.

Jane'in zihninde New York'a geldiği üç haftadan beri o kadar çok soru birikmişti ki, tam olarak neler duyacağını kestiremiyordu. O gece ve Doranlar'ın esrarı bir yapbozun parçası gibiydi ve Jane, Maeve'in resmi tamamlayacağına inanıyordu.

Bahçeye çıktığında kalabalığın içinde kıvılcıktan bir iz göremedi. Salona geri dönecekken Harris'i fark etti. *Ona sorabilirim,* diye düşündü ve Harris'e yöneldi. O sırada Maeve'in yavaşça çıkışa yürüdüğünü gördü. *Bir açıklama yapmadı, şimdi de veda etmeden gidiyor mu?* Jane içerlemişti. Kaşlarını çatmıştı. Maeve zümrüt yeşili kokteyl elbisesiyle narin ve kırılğan görünüyordu. Ne var ki, peri kızı Maeve, kimseye selam vermemiş, vestiyerci genci bile es geçmişti. Ocak gecesi saat on bire geliyordu, hava sertti ve Maeve üzerindeki incecik elbiseyle soğuktan donabilirdi.

"Maeve, bekle!" Jane aceleyle kapıya koşarken, bir konukla çarpıştı ve bir bardak kola üstüne boca oldu. Duyduğu bağırışa aldırmadan yoluna devam etti. Kapıyla girişin arasındaki yol boş ve karanlıktı ama Jane dışarı çıkar çıkmaz Maeve'i gördü. Kaldirımda bir fener gibi parlıyor, sokak lambaları soluk teninde

geziniyordu. Maeve soğuktan etkilenmiyordu, kollarını iki yana bırakmış, salına salına yürüyordu. Sarhoş muydu?

Jane o anda bir kadın daha gördü. Uzun boylu, kahverengi payetli elbiseli kadın, sokak lambasının altında duruyordu. Bu Lynne'di. Soğukta beklemek için mi partiden ayrılmıştı? Jane'in kafası karıştı ve tereddütle beklemeye başladı. Garip bir manzara vardı: Kokteyl elbiseli iki kadın, gece yarısı ıssız bir caddede idi. Tam olarak ıssız da denemezdi aslında. Köşede yeşil ışık yanıyor ve arabalar konvoy hâlinde caddeden geçiyordu. Jane, Maeve'in bir taksi çevirmesini beklerken, vücudundaki tüm tüylerin ürpertiğini ve bedenine minik minik elektrik şokları verildiğini hissediyordu. Vücudu ona bir sinyal veriyordu. Bakışlarını Maeve ve Lynne'e odakladı. Lynne'in dudaklarının kımlıdığını görebiliyordu. Ne söylediğini duymuyordu ama Maeve'e bakışları kin ve nefret doluydu. Gözleri karanlıkta, siyah ve dipsizdi. Ve Jane bedeninde bir elektrik dalgalanması daha hissettiği anda, Maeve, kolları iki yanda, kendini akan trafiğe bıraktı.

"Maeve, dur!" diye bağırdı Jane. Nihayet donakaldığı yerden fırlamıştı. "Maeve!"

Ama arkadaşı caddenin ortasına doğru yürümeye devam ediyordu. Parlak, siyah ökçelerinin tıkırtısı trafiğin gürültüsünde kaybolmuştu.

"Dur!" diye seslendi Jane, yeniden.

Maeve yolun ortasında durdu. Karanlıkta ısıldıyor, narin görünüyordu ama taksi şoförü onu fark etmemişti. Maeve yükselen çığlıklar ve bağırışların arasında bir kâğıt mendil gibi salındı, arabanın kaputuna çarptıktan sonra korkunç bir pat sesiyle yere serildi. Fren ve korna sesleri art arda yükseliyordu. Çok geçti

artık. Jane'in kafası durdu ve düşünceleri birbirine karıştı. Çok ama çok geçti artık. Kadınlar çılgık atıyor, erkekler böğürüyordu. Partideki kalabalık caddeye saçıldı. Harris, Jane'in yanından geçip yerde yatan ablasına koştu. Jane sersemlemiş hâlde Harris'in peşinden gitti. Şoför, iki tonluk araba kızcağızın üstüne kendi başına çıkmış, kendisi olayın sadece şahidiymiş gibi taksinin yanında dikilmiş lak lak ediyordu.

“Çok şükür, nefes alıyor,” diye bağırdı Harris, elinde cep telefonu. Ambulansı ararken başında dikilen Jane'i gördü ve “Bir doktor çağır,” dedi ve hattın ucundaki kişiye yerini tarif etmeye başladı.

Jane sendeleyerek bulunduğu noktadan müzenin önünde birikmiş şaşkın konuklara baktı. Özenle hazırladığı davetli listesini aklından geçirmeye başladı.

Dr. Headly-Kim, Dr. Tamez ve Dr. Wilson vardı, ama onun doktorluğu siyasi bir unvan olabilirdi.

“Doktor lazım!” Jane var gücüyle bağırdı ve tıknaz bir adamın sokak lambasının altında parlayan kelinin görünce rahatladı. Adam ceketini çıkardı ve çabucak Montague kardeşlerin yanına geldi.

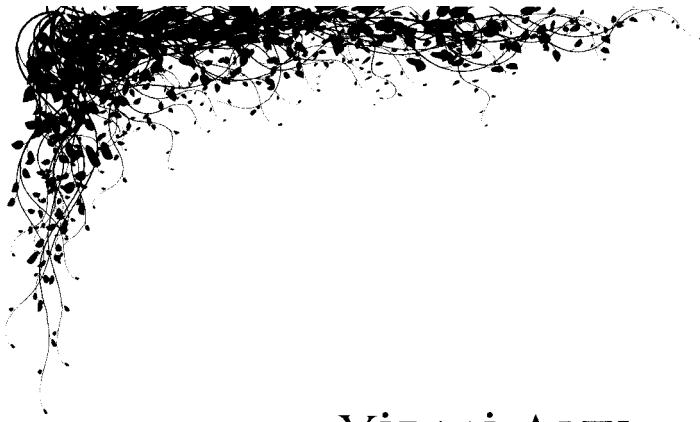
Maeve hareketsizce yatıyordu ve bu manzara Jane'in aklına kazadan hemen öncesini getirdi.

Lynne.

Siren sesleri gitgide yaklaşırken rüzgâr çıplak omuzlarına vurup geçiyordu. Uzun boylu kadını kalabalıkta göremedi. Kaza geçiren arkadaşına koşarken de Lynne'i gördüğünü hatırlamıyordu. Sanki kadın buhar olup uçmuştu. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi?

Jane'in gümüş yüzüğü titreşmeye ve damarları basınçla zonklamaya başladı. Maeve'in partide kendisine ne söyleyeceğini biliyordu artık.

Ve Lynne bunu engellemek için Maeve'i öldürmeyi göze almıştı.

YİRMİ ALTI

GÖREVLİLER MAEVE'İ AMBULANSA TAŞIRKEN JANE, MALCOLM'U arıyordu. Öfkeliydi. “Neredesin?”

“Plazanın karşısında, parktayım,” diye cevap verdi Malcolm. Boş ve tiz sesinde bir mağlubiyet vardı.

“Orada kal,” diye emretti Jane. Sonra ambulansa binen Harris’in elini tuttu. Karanlığa karışıp kaybolmadan, “Hemen arkanızdan geliyorum,” diye söz verdi. Harris’in yüzünde, *ablamdan uzak dur*, der gibi bir ifade vardı. Harris de Maeve’in bildiklerinin farkındaydı ve Jane’le arkadaşlığının ablasını neredeyse ölüme götüreceğini biliyordu. Ama bir şey söylemedi ve başını sallamakla yetindi. Görevliler ambulansın kapılarını kapattı.

Jane montunu kaptığı gibi merdivenlere koştu ve parka yöneldi. Montague kardeşlerin yanında olup Maeve’in elini tutmak ve her şey yoluna girecek demek istiyordu. Ama öncelikle,

en baştan beri gerçeği bilen kişiden olan biteni öğrenmesi gerekiyordu.

Malcolm parkın girişinde bekliyordu. Üzerine vuran sokak lambasının altında hayalet gibi solgun görünüyordu. Jane onu görünce bedenindeki büyüünün elektriğini yeniden hissetti. Jane ona doğru yürürken Malcolm konuşmaya başladı ama Jane elini kaldırıp onu susturdu. “Anlat,” diye emretti, sesi çelik gibi sertti. Sözlerinde gezinen büyüünün farkındaydı ve derin derin nefes alıp veren Malcolm da bunu duyumsuyordu. “Her şeyi bilmek istiyorum.”

Malcolm bir an duraksadı. “Burada olmaz,” diyerek caddeye baktı. Öne geçip ağaçlar ve banklarla baş başa ıssız yola varana dek sessizce yürüdü. Sonra durdu ve Jane’e oturması için işaret etti.

“Annem bir cadı,” dedi basitçe. O anda Jane yakınlarda bir sokak lambasının kıvılcımlar saçarak patladığını fark etti.

“Bu kadar mı?” diye kükredi Jane. Malcolm’un dudaklarının kenarında gülümser gibi, hafif bir kıvrım oldu. Kendini toplayıp Jane’e döndü ve yarı karanlıkta yüzünü ciddiyle inceledi. “şaşırmadın,” dedi ve elini tutmak için uzandı. Elleri ılıktı ama Celine Boyle’dan miras kalan yüzüğe dokunmamaya özen gösteriyordu.

“Hayır, şaşırmadım.” Sesi ruhsuz ve donuktu. Taşlar yavaş yavaş yerine oturuyordu. Her şey net ve berraktı. Lynne bir cadıydı. Malcolm, Jane’in de cadı olduğunu biliyordu. Parmağındaki yüzüğü tanıımıştı. Büyüökannesi öldükten sonra Malcolm’un ellerini tutuşunu hatırladı. Biliyordu ama hiçbir şey söylememişti. Peki, Jane’in ailevi durumunu bildiği hâlde kendinkini neden

saklamıştı? Neden ortak yönleri olduğu hâlde kendi kimliğini gizlemişti? Acaba... Jane başını büyük bir gayretle kaldırdı.

“Benim durumumu ne zamandır biliyorsun?”

İki sincap çalılarda oynuyor, meşe ağacının çıplak dalları rüzgârda salınıyordu. Malcolm, her zamanki gibi Jane’in ses tonundaki ciddiyeti fark ederek iç çekti. “Onun büyüğü -seninki de- genetik. Genellikle erkeklere değil kız çocuklarına geçiyor. Yani senin bir kızın olursa büyüyle doğacak ve o da aynı geni kızına verebilecek.” Jane’e sıkıntıyla baktı. “Bu, benim kızım için de geçerli olabilir. Tabii eğer...” Huzursuzca kımıldandı, söze nasıl devam edeceğini bilmiyordu.

Jane önce Rosalie Goddard’ı, sonra Doranlar’ın Malcolm’la kötü bir bitiş yapan, kız çocuklarıyla dolu soyağacını, erkek kuzenlerini ve zavallı Annette’i düşündü. Lynne genetik mirası sürdürmek için ölmüş kızının yerine yenisini doğurmaya çalışmış, biyolojik saatine kafa tutmuştu. Hatta her şeyi göze almıştı. Jane, Charles’ın beynindeki sorun her neyse, bunun ilaçlarla değil yanlış büyüyle ilgili olduğundan emindi artık. Malcolm’un söylemeye çalıştığı şeye odaklandı. *Onun çocuklarında büyü olmazdı... ama benimkilerde olurdu.* “Eğer çocuklarını ben doğursam,” diye tamamladı Malcolm’un sözünü. Boğazı düğüm düğüm olmuştu.

Çaresizce omuz silkip gözlerini devirdi. “Bazen kıvılcım bir ya da iki kuşak sonra, uygun kişiler bir araya geldiğinde gerçekleşebiliyor. Mesela Maeve...”

“Maeve mi?” diye sordu Jane sertçe. Harris’in ambulanstaki yüzünü hatırlayıp ürperdi. Malcolm, Jane’in üşüdüğünü sanıp kaşmir montunu onun omuzlarına koydu -şu durumda bile ku-

sursuz bir centilmendi. Jane buna itiraz etmedi. Hem içeriden hem dışarıdan üşüyordu. Malcolm'un da belli belirsiz ürperdiğini fark etti.

"Maeve'in babası da benim gibi," diye açıkladı Malcolm. Kızcağızın bir hastane odasında can çektiğinden habersiz görünüyordu. Lynne'le yaşadığı garip tartışmadan sonrasını kaçırmıştı. "Maeve'in büyükannesi cadıydı ama babası ve annesi değildi. Çocuklar da olmadı. Benim de olmayacak, eğer..." Dudağını ısırdı ve Jane zihninden cümleyi tamamladı. *Eğer bir cadıyla evlenmezsen.*

"Yine de kanlarında var," diye devam etti Malcolm sakince. "Yani asla bilemezsin." Ellerini üfleyerek ısıtmaya çalıştı. "İşe yarayabilirdi. Ama..."

"Ama Lynne işini sağlama almak istedi," diye bitirdi Jane, durgunca. Lynne bu kadar önemli bir işi şansa bırakmak istemez, belkiye razı gelmezdi. Ne de olsa, onun devam ettirmesi gereken bir misyonu vardı. Jane'in kalbi çığınca çarpmaya başladi. Elektrik, damarlarında zonkluyordu. Bir lamba daha yanıp sönerek patladı.

Boğazı o kadar gerilmişti ki, sıradaki soruyu zar zor sorabildi. "Neden Paris'teki müzayedeye katıldın?"

Malcolm yüzünü ellerinin arasına aldı. "Çünkü annem oraya geleceğini biliyordu." Sesi boğuldu. "Madam Godinaux aile dostumuzdur." Jane şakaklarını ovdu. Elini güç bela kaldırıbiliyordu. Sanki gümüş yüzük parmağında yüz kilo ağırlığındaydı. Madam Godinaux'un onu aradığı gece Elodie'yle evinin küçük terasında oturduğunu hatırladı. Notre Dame'ı seyrederek Jane'in yeni kariyer adımına kadeh kaldırmışlardı.

“Neden ben, Malcolm? Başka cadılar da vardı.” Baştan çıkar-mak zorunda olmadığın cadılar. Malcolm yeniden iç çekti. Ay ışığının altında eteğindeki taşları dökerken o heybetli görüntü-sünden eser kalmamıştı.

“Annem senin hiçbir şey bilmediğini söylüyordu. Bilgi sahibi biriyle daha zor olurdu, kavga bile çıkabilirdi. Büyü genlerle ge-çebilir ama çalınabilir de. Aileler bunun için kavga edebiliyor.” Yüzünü buruşturdu. “Hatta kavga demek hafif kalır. Hayatları-nın büyük kısmını saklanarak ya da büyü için savaşarak geçirir-ler. Ama Celine sırrını o kadar iyi saklamıştı ki, annem seni her şeyden habersizce aileye sokabileceğini düşündü.”

Bu kadar basit. Jane, Lynne’in seks hayatlarına densizce bur-nunu soktuğunu üzülererek hatırladı. Elbette en kısa zamanda bir kız çocuğu sahibi olmak Doranlar’ın işine gelecekti. Sonra da ne olup bittiğini anlamadan “kaza sonucu” bir uçurumun tepesinden düşecektim.

“Dahası da var,” diye itiraf etti Malcolm. “Ailenle ilgili bir şeyler söylemişti. İsimlerin çocuğunu bilmiyordum ama annem onların güçlü olduğunu söylemişti. Onlarda pek çok aileye göre daha fazla güç ve büyü vardı. Belki bizden bile fazla. Senin ai-lende kırılmaz bir kız çocuğu kuşağı var ve bu nadir görülen bir şey.”

“Yani en uygun damızlık adayı bendim,” dedi Jane acı acı. Sonra aklına bir şey daha geldi. “Ya senden hoşlanmasaydım?” Gözlerini kıstı. Aşk büyüsü diye bir şey var mıydı? Lynne on-ları birleştirmek için bir şeyler mi yapmıştı yoksa? Bunları dü-şünürken yüzü karıncalanıyordu. Yavaşça bankın diğer ucuna kaydı.

“Büyü büyüü çeker,” dedi Malcolm, güven dolu bir sesle. “Belki kullanamıyorum ama kanımda dolaşıyor. Annem bunun seni çekeceğini söylemişti. Ama mesele sadece kan değil, bu bir kimya uyuşması. Cazibe.” Yüzünü yavaşça Jane’e çevirdi, gözleri yalvarıyordu. “Bizim yaşadığımız gerçek, Jane. Gerçek aşkı taklit edemezsin.” Jane’in çenesi gerilmişti.

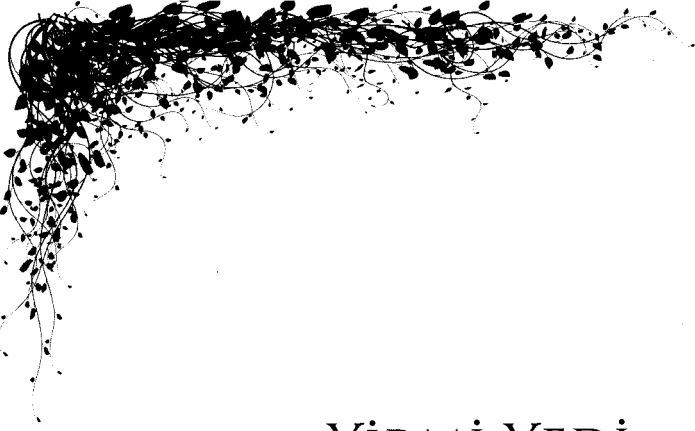
“Annem buna doğal seleksiyon diyor,” diye devam etti. Jane’in buz gibi bakışları karşısında konuşurken zorlanıyordu. “İki büyülü ebeveynin kız çocukları bir ebeveyne göre daha güçlüdür. Bazı aileler kuzenleri evlendiriyor ve daha güçlü cadılar doğuyor. Ara sıra Romeo-Juliet hikâyeleri de oluyor, bir de...”

“Bir de biz varız,” diye fısıldadı Jane. Havanın durumundan bağımsız bir üşüme geldi içine. “Ve sen buna izin verdin. Buna alet oldun! Ben senin sapık annenin damızlığı mıyım? Hepiniz ruh hastasısınız!” Sesi boş yolda yankılanıyordu. Malcolm ona doğru uzandı ama Jane’e dokunan elini yanmış gibi geri çekti. “Dokunma bana. Yeterince yaptın bunu!”

“Jane ben...”

“Dur tahmin edeyim. Tuzığa düşürüldün. Kandırıldın. Aldatıldın. Seni bu işe büyüyle zorladılar, değil mi? Harika,” dedi Jane dişlerinin arasından. Malcolm’un montunu yere attı ve nişan yüzüğünü parmağından söküp çıkardı. “Artık ne hissettiğimi biliyorsun.” Yüzüğü Malcolm’un suratına fırlattı. *Umarım pırlantası güzel yüzünde bir iz bırakacak kadar büyüktür.* Ve körü körüne koşmaya başladı. “Jane!” diye seslendi Malcolm.

Ama Jane ardından duyduğu bir dizi sese aldırış etmeden koşmaya devam etti.

YİRMİ YEDİ

JANE, 77. SOKAK'TAKİ LENOX HILL HASTANESİ'NE KADAR YÜRÜdü. Aklındaki sesleri dinlememek için ayak seslerine odaklanmıştı. Eli hâlâ boş yüzük parmağına gidiyor, yalnızca büyükannesinden kalan gümüş yüzük onu kayıp ve ihanet hissinden bir nebze uzak tutuyordu.

Malcolm'u düşünecek gücü yoktu. Son iki ayda olanlara odaklanırsa bu sahte ilişkinin ağırlığı altında unufak olmaktan korkuyordu. Ve buna sebep olabilecek pek çok gerçek vardı.

Lynne'in çok kötü bir cadı olması gibi mesela. O öfkелendiğı zaman Jane gibi sokak lambalarını patlatmıyor, birilerinin canına kast ediyordu. Güç eşitsizliği belirgindi. Lynne lamba patlatma aşamasını çoktan geçmişti. Jane ise sadece bir aydır gücünün farkındaydı ve bundan kurtulmayı beklemişti.

Acı acı güldü. Yeni ailesiyle sorun yaşamamak ve mutluluğuna gölge düşürmemek için normal bir insan gibi davranmaya

ve gücünü gizlemeye çalışmıştı. Hâlbuki, yeni ailesini gücüne borçluydu. Modern prensle yaşadığı peri masallarındaki aşk tamamen bir kurgudan ibaretti. Doğu Yakası'ndaki kötü bir cadının iplerini tuttuğu bir kukladan başka bir şey değildi. Malcolm ona, "Büyü miras bırakılabilir ama çalınabilir de," demişti. Büyükannesi ölmeden altı yıl önce ona güçlerini miras bırakmıştı. Jane bu çalınma olasılığının ölümcül olduğundan, hatta Rosalie Goddard'ın bahsettiği son nefesin de bununla ilgisi bulunduğundan şüphe ediyordu. Ve hatta Jane'in gümüş yüzüğü taktığı günlerde ortaya çıkan kontrolsüz ve ani büyüler bir göstergeyse, onda çalınacak büyük bir güç var demekti. Güce susamış cadıların hedefi hâline geleceğinin farkına bile varamamıştı. Artık eve dönme şansı yoktu ama nereye gideceğini, kime güveneceğini bilmiyordu. Büyükannesi ona hiçbir ipucu bırakmamıştı.

Jane hastaneye ulaştı ve acil servisin aydınlık bekleme odasına girdi. Harris'in üzgün ve soluk yüzünü hemen tanıdı. Jane'i görünce hiddetle bağırdı. "Git buradan!"

Jane bir adım attı ve elini şefkatle omzuna koydu. Harris geri çekilmeye çalışırken her an ağlayacak bir hâli vardı.

"Her şeyi yeni öğrendim," diye fısıldadı Jane. Harris kaskatı kesilmişti. "Amaçlarını öğrendim. Hepsıyla işim bitti."

Harris'in gözleri tıpkı ablasınıninkiler gibi büyüdü. Jane'e doğru bir adım attığı sırada beyaz önlüklü, yaşlı bir adam çıkageldi.

"Bay Montague," diye söze başladı adam, ince bir sesle. "Abanız iyileşecek. Onu şimdilik tedbir amacıyla yoğun bakımda tutuyoruz ama hayati fonksiyonlarında bir sorun yok. Birkaç gün içinde taburcu olabilir."

Jane derin bir oh çekti ve Harris ona sıkıca sarılıp başını göğsüne bastırdı. “Birkaç saat sonra onu görebilirsiniz ama epey yarası var. Fazla heyecanlanmamalı. O yüzden ziyaretinizi kısa tutup dinlenmesine izin verin,” diye tamamladı doktor sözlerini.

“Merak etmeyin,” diye cevap verdi Harris, Jane’in başının üzerinden. “Teşekkür ederiz.”

“İyileşecek,” dedi Jane hayretle. Güzel haberi algılamaya çalışıyordu.

“Çok şükür,” dedi Harris. Jane’i bırakıp bekleme odasındaki sandalyelerden birine çöktü. Jane de onun yanındaki sandalyeye bıraktı kendini. Bir süre duvardaki saatin tıkırtısı eşliğinde konuşmadan oturdular.

“Üşümüştündür,” dedi Harris bir süre sonra. Jane ani konuşma karşısında ürperdi. Ayaklarına baktı. Parmakları neredeyse morarmıştı. Gecenin partiyle başladığına inanamıyordu.

“İyiyim,” diye cevap verdi. Doğru söylüyordu. Zaten şu anda herhangi bir fiziksel rahatsızlığı umursamaktan çok uzaktı.

“Saçmalama, ısınman gerek. Gidip bir kahve içelim. Hadi.”

Jane itiraz etmeden Harris’i takip etti. İlk kez bir Amerikan hastanesinde bulunuyordu ve küçükken kolunu kırdığında büyükannesinin onu götürdüğü klinikten çok daha steril bir yerd.

Birbirine benzeyen koridorlarda dönüp birkaç hol geçtikten sonra kafeteryaya girdiler. İçerisi patates püresi ve yanık sos kokuyordu. Floresan lambanın ışığı kısılmıştı ve içerideki tek kişi onlara ılık kahve servis eden şişman kasiyerdi.

Harris sote bir masaya oturdu ve alçak sesle Malcolm’un söylediklerine benzer şeyler anlattı. “Bunlar resmen şebeke gibi. Bir

çeşit komite.” Parmağıyla tahta masadaki bir yarıkla oynuyordu. “Hepimiz aynı okullara, aynı partilere gittik. Her aile diğerini tanır -hatta gücü diri tutmak için çocuklar evlendirilir- ama hiç-birimiz ötekine güvenmeyiz.”

Jane uyuşukça başını sallayıp kahvesinden bir yudum aldı. Tadı çamur gibiydi.

“Cadı özellikleri taşıyan seçkin bekâr kız sayısı son kuşakta epeyce azalınca,” diye devam etti Harris, “bu tuhaf bağların önemi gitgide arttı. Maeve ve ben bir kuşak boyunca büyüden arınmamıza rağmen, Maeve kendi soyunun gücünü canlandırmak isteyen teyzeler ve büyükannelerden altı evlenme teklifi aldı.”

Jane, büyükannesinin mektubunu düşünerek “Bunları ne zamandır biliyorsun?” diye sordu. Tüm hayatını torununu korumaya adanmıştı ve Jane şimdi New York’ta cirit atan bir cadılar sosyetesinin arasına düşmüştü. Büyükannesinin ne kadar haklı olduğunu bu gece anlamıştı.

“On yaşındayken annem beni karşısına alıp anlattı,” diye mırıldandı Harris, göz ucuyla kasiyere bakarak. İçeride yükselen hafif horultuya bakılırsa yaşlı adam uyuyakalmıştı. “İleride bazı annelerin kızlarını kucağıma iteceğini bilmemi istiyordu herhâlde. Dikkatli olmalıydık, çünkü her şey bir oyundan ibaretti.”

Jane geçmişine çabucak göz atıp “Bilmediğim çok şey var,” dedi. “Gücümün kapasitesini ya da kontrol sınırını bilmiyorum. Lynne’le aynı gezegende bile sayılmam.”

“Ben büyü yapamam,” dedi Harris, ellerini saçlarında gezdirerek. “Maeve de hiç öğrenmek istemedi. Tüm bunları teh-

likeli buluyordu. Ama büyükannem büyü yapıyordu ve bana da bir şeyler anlatmıştı. Bazı işe yarar bilgilerim var. Yardımcı olabilirim.” Birdenbire utanarak gözlerini devirdi. “Tabii eğer istersen.”

Jane’in yüzü kızardı. Evet yardım istiyordu. Malcolm’un ona söylediklerini düşündü, büyü büyüü çekiyordu. Harris’in etrafındayken çakan kıvılcımların, yaşadığı çekimin sebebini şimdi anlıyordu. Lanet olsun. Doğaüstü güçler olmadan birilerini çekici bulamayacak mıydı?

Malcolm.

Aniden ürperdi. Harris’in açıkyürekliliği, berrak ve dürüst yeşil gözleri Malcolm’un onu aldatmasını daha da korkunç gösteriyordu. Bir insan nasıl bu kadar iki yüzlü olabilirdi? Bunca yalanı ardı ardına nasıl söyleyebilirdi? Ve bunu sadece sözleriyle değil, mimikleri, gülüşü ve dokunuşlarıyla da yapmıştı.

Üstelik Malcolm’un ihaneti o gece yaşanan felaketlerin en büyük sebebiydi. Maeve, esas onun yüzünden bir hastane odasında ölümle pençeleşiyordu.

“Teşekkürler ama gerek yok.”

“Bak.” Öne doğru uzanıp Jane’in bileklerini tuttu. “Aklından geçenleri biliyorum. Ama bunu yalnız yapamam.”

Jane’in gözleri yaşla doldu. “Maeve benim yüzümden burada.” Harris inatla başını iki yana salladı. “Hayır, Lynne yüzünden. Bize hep düşmandı o. Gazetelere çıkmayacağını bilse ikimizden birini gözünü bile kırpmadan bir otobüsün altına itiverirdi.”

“Bu beni rahatlatmalı mı şimdi?” Dudağının kenarı acı acı kıvrıldı. Harris de burukça gülümsedi.

“Ciddiyim.” Jane’e biraz daha yaklaştı, gözbebekleri oynuyordu. “Mae Rio’da Malcolm ve Blake’le karşılaştığımız bahar tatilinden söz etti mi sana?” Sonra çıplaklar plajı, reşit olmamış üç manken ve kaçak papağan satan bir taksi şoförünün geçtiği bir hikâye anlattı. Jane birkaç dakika sonra gevşemişti.

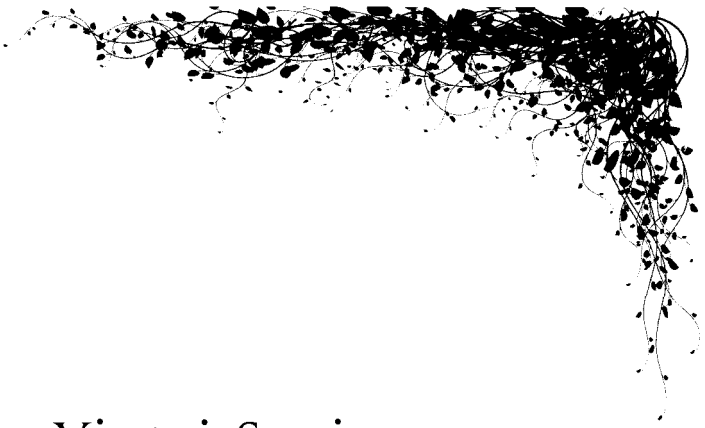
“Jane,” diye mırıldandı yumuşak bir sesle. Ellerini okşuyordu. “Bu olayın bir geçmişi var,” diye devam etti. “Sen üzerine geldin ama bil ki kuşaklardır mücadele ediyoruz. Kuzenim Mary Blake’i kopya çekiyor diye okuldan attırdı. Lynne’in teyzesi -ikizlerin annesi- büyükbabam daha on yaşındayken onu zehirlemeye çalışmış. Hep tehlikeyle burun buruna ve kimseye güvenmeden yaşadık, buna alışkınız. Mae seninle ilk tanıştığında numara yaptığını düşünmüş ama sonra seninle bağ kurup nasıl ilerleyeceğini görmek istemiş. Tehlikenin yaklaştığını biliyordu, düşündüğü sebeple olmasa da, biliyordu.”

Jane dudağını sertçe ısırıp ve kanın demir tadını hissetti. “Sana yardım edebilirim ve inan ki benim de yardıma ihtiyacım var.” Sandalyesini Jane’e yaklaştırıp elini onun omzuna attı. Jane başını Harris’in omzuna yasladı, bitkin ve tükenmişti.

Harris mantıklı konuşmuştu. Tek başına baş etmek zordu muhakkak. Ama Harris gerçekçi miydi?

“Burada kal,” diye fısıldadı Harris kulağına. Jane’in karnında kelebekler uçuşmuştu. *Büyü büyüyü çağırır,* diye düşündü sertçe. Doğrudu ve Harris’in elini omzundan çekti. “Burada kalmam güvenli olmaz,” dedi kararlılıkla. “Haberleşiriz.” Birkaç saniye Harris’e dokunup ayağa kalktı. Kafeteryadan çıkarırken Harris şaşkın ve meraklı görünüyordu. Yardım teklifi ne kadar cazip olursa olsun düşünmeliydi. Montague kardeşlerin

başını yeterince belaya sokmuştu. Kendini kamufle etmeli ve sıfırdan bir hayat inşa etmeliydi. Bunu derhâl yapmalıydı. Ve tek başına...

YİRMİ SEKİZ

HASTANENİN BÜYÜK, DÖNER KAPISINDAN SOKAĞA ÇIKARKEN montunu giydi. O sırada neredeyse ambulans yoluna park etmiş bir parlak kırmızı *Porsche*'nin yanından geçti. Pencere açıldı ve Malcolm şoför koltuğunda belirdi. Sesi böğürtü gibiydi. “Lütfen arabaya bin.”

Jane ise kararlılıkla geri durdu ve yoluna devam etti. “Benden uzak dur!” diye emretti, ardına bile bakmadan. Kolsuz elbisesinin içinde omuzlarının gerildiğini hissediyordu. Korku muydu bu hissettiği?

“Jane...”

Malcolm’un umutsuz, yalvaran sesi Jane’i duraksattı ve istemedişi da olsa dönüp onun yüzüne baktı. Karanlık ve yabani gözleri vahşice parlıyor, sıkığı çene kasları derisinin altından seçilebiliyordu. Jane nişanlısının aldatma konusundaki maharetini, yaşadıkları sayesinde biliyor olsa da, şu anki hâli ona sami-

mi geliyordu. Zihni henüz bir karara varmadan bedeni gerekli hamleyi yaptı. Jane yolcu kapısını açtı ve arabaya bindi. Krem rengi deri koltuğuna yerleşip bekledi. Şu an hem gidecek yeri yoktu hem de ne yapacağını bilmiyordu. Malcolm Jane'in fikri değişmeden aceleyle arabayı çalıştırdı. Birkaç saniye sonra hastane binası çok gerilerde kalmıştı.

Düz tuğla binaların cepheleri, belli belirsiz ve bulanık görünüyordu. Trafik lambalarına varmışlardı. Işıktaki beklerken arabadaki sessizlik çok acıydı. Malcolm tekrar durmamak için Lexington Caddesi'ndeki sürekli lambalara uyacak hızda gitmeye başladı.

"Beni nereye götürüyorsun?"

Jane konuşur konuşmaz, Malcolm dar bir sokağa girdi ve arabayı kenara çekti. Yüzü buruk, karanlık gözleri alev alevdi. "Parkta sözlerimi bitirmeme izin vermedin." Sesi neredeyse bir homurtu gibiydi. "Jane, sana âşığım."

Jane gözlerini devirdi. İlk başta bu numarayı yutmuştu ama bunu tekrar denemesi gerçekten saçmaydı. "Malcolm, çok yorgunum. Gerçekten önemli bir şey mi var, yoksa bunlar oyalama taktikleri mi?"

Ama büyük oyunculuğunun hakkını vermek lazımdı. Adam, Jane'in buz gibi ses tonu karşısında gözünü bile kırpmıyordu. Üstüne üstlük, yüzünde daha samimi çizgiler belirdi. "Biliyorum, yalancı pisliğin tekiyim. Ama bunu telafi etmek istiyorum. Sözlerimde samimiyim, inan bana. Sana umutsuzca âşığım ve başına kötü bir şey gelmesine izin veremem."

"Gidişime engel olmak istiyorsun yani?" diye sordu Jane, şüpheyle.

“Jane, ceketini alıp öylece kaçamazsın.” Başını iki yana salladı. Alnına düşen altın perçemlerini öfkeyle geri çekti. “Annem seni eninde sonunda yakalar. Sonrasını düşünmek bile istemiyorum.”

Mantıklı konuşuyordu. Elindeki minik, boncuklu çantanın içindekileri kafasında hesap etti. Givenchy Maharani gül kurusu ruj, üç çengelli iğne, saç lastiği, 20 dolarlık bir fatura ve metro kartı. Çantaya sığmaz diye pasaportunu yanına almadığından, üzerinde bir kimlik bile yoktu. Çok akıllıca!

Kalmak büyük ölçüde aklına yattığı hâlde, Malcolm’un sözlerine hâlâ ikna olmamıştı. Sert bir sesle, “Seni dinliyorum,” dedi. Malcolm, “Kal,” dedi ve kaşlarını çatı. “Kal ve hiçbir şey değişmemiş gibi davran.”

“Ama işler değişti,” derken Jane’in boğazı düğüm düğüm oldu. O gece yaşananları nasıl unutabilirdi? Jane kuşkuyla gözlerini kıstı. “Çözüm Lynne’in tuhaf planını uygulamaya devam etmek mi yani? Her şeyi unutup hayatımı mı sürdüreyim? Gerçekten çok mantıklı. Yoksa bu da kurbanı elinizden kaçırmamak için annenle yaptığın bir son dakika planı mı?”

Malcolm bir an bu soruyu düşündü. Uzunca bir süre duraksadıktan sonra, “Sen hiç benim düşüncelerimi duyabildin mi?” diye sordu Jane’e. “Bunu deneyebilirdin.”

Jane dürüstçe başını iki yana salladı. “Senin hiçbir düşünceni duymadım.”

Malcolm düşünceli görünüyordu. “Şaşırmadım. Büyünün de bir güvenliği var. Gerçek cadıların düşüncelerini okumak çok güçtür ve bende de cadı kanı var. Bunu kırman uzun zaman alacaktır.”

Jane, Doranlar'ın evindeki yatıştırıcı sessizliği düşündü. Büyüyle ilgili bilmediği bir şey daha ortaya çıkmıştı. Ona kalan mirası bir kenara atıp üzerine düşünmediği için büyük pişmanlık duyuyordu. Zihinsel bariyerleri aşmaya çalışsaydı evdekilerden biraz olsun şüphelenebilirdi. "Yani annen düşüncelerini okuyabilir, öyle mi?"

"Neden bu kadar uzak kaldım dersin? Annem seni aklımdan atamadığımı fark ettikçe her şey tepetaklak olacaktı. Harika görünüyorsun, biliyor musun? Özellikle de bu gece."

Malcolm, Jane'in elbisesine dik dik bakıyordu. Jane kızardı ve bu iltifata bir anlığına yenik düşüp kızardığı için kızdı kendine. Ona bu kadar yakınken soğuk tavırlar takınmak çok zordu. Karşısındaki sosyopat bir yalancı da olsa, nihayetinde Malcolm'du.

"Ama annem senin zihnine giremiyordu," diye devam etti Malcolm. "Ve bu durumdan nefret ediyordu. Senin bendeki yansımanı görünce de..." Yüzü sertleşti ve direksiyonu sıkıca kavradı. Jane, Lynne'in neler bildiğini merak etti. "O yüzden bu gece gideceğim."

Jane ilk başta çığlık atmak istedi. Yaşattığı her türlü ihanetin hesabını sormak, onu bunca yükke bırakıp gidişinin öfkesini haykırmak istedi. Ama tehlike, öfkeden üstün geldi. Annesine karşı korunmak için Malcolm'la birlik olmalıydı. Bir taksi boş sokaktan süratle geçti.

"Nereye gidiyorsun?" Jane'in sesi o kadar sakindi ki, buna kendi bile şaşıtı.

"Bilmesen daha iyi."

"Ne kadarlığına?"

“Bir süreliğine. Uçuşları ayarlamak, ev almak ve para transferi için planlama yapmam lazım. Sen buradan ayrıldığında doğru düzgün bir hayata başlamanı istiyorum.”

“Ne kadarlığına?” diye tekrarladı Jane.

“Senin emniyetini garantileyecek kadar.”

Sesi son derece emin ve güven vericiydi. Jane’in daha iyi bir planı ya da kaynakları yoktu. Ayrıca, içgüdüleri -onun o lanetli, salak içgüdüleri- hâlâ Malcolm’a güvenmesini söylüyordu

“Bir ay sonra New York’tan ayrılmak için çok iyi bir bahane-miz olacak. Birlikte ve kimseye hesap vermeden.”

“Balayı.” Jane derin bir nefes aldı. Belize’e gideceklerdi. “Hâlâ düğün istiyor musun?”

Sokağın loş ışığında yüzünü pek seçemiyordu ama Malcom’un sesindeki boğukluk, mahcubiyetini ele veriyordu. “Jane seni seviyorum,” diye bu kez daha beceriksizce tekrarladı. “O kadar ki, buradan gittikten sonra beni istemezsen, seni rahat bırakacağım. Ama sana yalan da söyleyemem. Bedeli ne olursa olsun ömrümü seninle geçirmek istiyorum.” O sırada aralarında bir şey parıldadı ve Jane bunun nişan yüzüğü olduğunu fark etti. “Bu gece birkaç saatliğine de olsa seni kaybetmek, tam anlamıyla bir işkenceydi.”

Jane yüzüğü aldı ve parmakları arasında merakla çevirmeye başladı. Parkta ona fırlattığı yüzük buydu ama şu an onu eline almış ilgiyle inceliyordu.

Yüzükte bir değişiklik yok, diye düşündü. Bizde ve ilişkimizde de yok.

Bu sefer, o ve Malcolm gerçek birer ortaktı. İkisi annesine karşı birleşmişti Ve Jane onsuz Lynne’le mücadele edemezdi.

Jane, Malcolm'un karanlık gözlerine baktı ve yüzüğü parmağına taktı. "Söz vermiyorum, yine de deneyebiliriz."

Malcolm başını salladı ve arabanın anahtarlarına yöneldi. Parmakları titriyordu. Jane birdenbire uzandı ve anahtarları aldı. "Bekle," diye ısrar etti. *Böyle soğuk ve resmi biçimde ayrılmayız*, diye düşündü. *Her şeye yeniden başlamalıyız*, diye geçirdi aklından, emniyet kemeri çözerken. *Yeni vaatlerde bulunmalıyız çünkü birbirimizden başka kimsemiz yok.*

Jane bacağına vitesin üstünden atıp Malcolm'un vücuduna yasladı. Malcolm hem şaşkın hem de arzuluydu. Jane ona derin bir öpücük verdi ve ağzındaki tanıdık şampanya tadını yeniden hissetti. Gözlerini kapatıp koltuk yatırma düğmesini el yordamıyla buldu. "Adamakıllı vedalaşalım," dedi Malcolm'a. Etkileşimleri bir elektrik akımı gibiydi. Kanındaki büyüünün de etkisiyle, daha Malcolm harekete geçmeden göğüsleri sertleşmiş ve bacak arası ıslanmıştı. Malcolm'un kucağına oturdu ve pantolonunun üzerinden onun kabarmış erkekliğini hissedip iştahla gülümsedi: Malcolm görünüşünden çok daha istekliydi.

Malcolm sıcak ellerini kokteyl elbisesinin eteklerinin altına soktu. Büyü, Jane'in derisinin altında yanıyor, milyonlarca miknatis varmış gibi Malcolm'u kendine çekiyordu. Jane, Malcolm'un kucağında gidip geliyor, Malcolm sertçe Jane'in kalçasını sıkıyordu. İkisi aynı anda boşalırken sokak lambalarından saçılan kıvılcımlar arabanın tepesinde parıldadı. Bir veda ve yeni bir başlangıç, bir aradaydı.

YİRMİ DOKUZ

“... ŞAKAYIK DAHA İYİ OLUR SANKİ...” LYNNE SÖZLERİNİ VURGulamak için porselen tabağa çatalıyla hafifçe vurdu ve narin çay fincanına uzandı. Mutfak yumurta, kek ve hindi pastırması kokuyordu. Sofia mermer tezgâhı sildi ve ocağa su koydu. İşin garibi (ve ne yazık ki) mutfağı en az Jane kadar seven Lynne son yirmi dakikadır duraklamadan düğün planlarından bahsediyordu. Jane onun bu rahat tavırları karşısında şaşıracağını sanmıştı ama müthiş bir bezginlik ve çaresizlik içinde onu dinliyordu. Sofia mutfaktan çıkmadan Jane’e dumanı üstünde bir kupa kahve ikram etti. Önceki gece kapısının önünde yine birileri dolaşmıştı. Charles mıydı yoksa? Bir ara kapısına bir mobilya dayamayı düşündü ama o ağır antikalardan hangisini bu iş için kullanacağını bilemedi. Malcolm olsaydı büyük maun kitaplığı kapıya dayayabilirdi ama Jane’i eve bıraktıktan sonra havaalanının yolunu tutmuştu. Malcolm uzaktayken daha emniyette

olduğuna kendini ikna etse de, gecenin bir yarısı yatakta yalnız yatarken böyle düşünmüyordu.

“... Buralarda iyisini bulmak güç... “ Lynne’i el buketi hakkında konuşurken dinleyen biri onun güçlü ve kana susamış bir cadı olduğunu asla düşünmezdi. Dantel bluzu ve erik rengi kalem eteğiyle, bir cadı olmaktan hayli uzak görünüyordu. Jane gözlerini kırpıştırarak Maeve’e vahşice saldıran bu kadından bir iz yakalamaya çalıştı ama Lynne’in *burnu havada sosyete* hâli bir kılık değiştirme değildi aslında. Kimliğinin iki parçası birbirine gayet güzel uyuyordu.

Jane bu durumu kıskanmaktan kendini alamıyordu. Büyü-kannenin yüzüğünü aldığından beri kendini bölünmüş hissediyor ve ne zaman yeniden bir bütün gibi hissedeceğini merak ediyordu.

“... bir garson gibi bu berbat parfüm şişesine düştüğünü hayal etsene...”

Jane dağılan dikkatini toplayıp kafa sallamaya devam etti.

“Elbette Marie-Annick onu yerine birini bulur, ama ben böyle bir şirketten bu kadar amatörce bir seviye beklemiyordum...”

Marie-Annick... Marie-Annick... Birdenbire hatırladı: Marie-Annick, Brick Presbiteryen Kilisesi’nin, müzik direktörüydü ve töreni yönetecekti. Ve o anda Jane’in zihnindeki sis bulutu kalktı ve yumruklarını sıktı. Daha bir gece önce gencecik bir kızı taksinin altına atan kadın, şimdi burada oturmuş kilise müzisyenlerinin parfümü hakkında dırıldır ediyordu.

Jane, Lynne’in üzerine su ısıcıtısını boşaltmak istedi ama yaşlı kadının bir göz kırpışıyla onu öldürebileceği gerçeğini göz

önünde bulundurarak itaatkâr bir gülümsemeyle dinlemeye devam etti. Ellerini meşgul etmek için masadaki ekmeğe uzandı.

“Jane Boyle, ne yaptığını sanıyorsun?” Lynne’nin tiradı sona erdi ve Jane’in elindeki ekmeği kaptı.

Jane’in kalbi küt küt atmaya başladı ve şaşkınlıktan neredeyse sandalyeden düşecekti. Bir an, çılgınca bir düşünceyle, kendini savunmak için kullanacak bir nesne aradı. Gözü bir tereyağı bıçağına takıldı ve onu sol eliyle sıkıca kavradı. Ama Lynne durumun farkında değildi. Elindeki ekmeğin içini oydu ve kabuğunu gülümseyerek Jane’e uzattı: “Yediklerimize dikkat etmek için küçük bir hile.” Tuhaf bakışlarıyla Jane’in belini inceledi ve “Provaya az kaldı canım,” dedi.

Gerçekten de korkunç bir kaynana, diye düşündü Jane. Ekmeğin kabuğuna yağsız krem peynir sürüp “Teşekkürler,” dedi umursamaz bir tavırla.

“New York’ta büyümedin,” dedi Lynne. Buyurgan sesine geri dönmüştü. “Senin için anlamak için zor olabilir ama evlilik işleri, davetiye’nin virgülüne kadar, çok önemlidir. Bizim bu şehirde bir statümüz var ve herkesin gözü üzerimizde olacak. En ufak bir hatada gazetelere malzeme oluruz. Her şeyi hassasiyetle ve özenerek yapmamız gerek.”

Jane ürperdi. Nasıl bir kadınsa bu, büyü ve güç için cinayeti göze alırken hâlâ yüksek sosyete ne der derdindeydi. Ve şaşırtıcı olan bir şey daha vardı. Oğlunu, Jane’i Fransa’da şüphe çekmeden hamile bırakmaya ikna edebilirdi. Ama o Manhattan’daki ailelere şaşıla bir düğünle gösteriş yapmak için hiç istemeyeceği, riskli bir hareket yapmış ve olan olmuştu. Jane her şeyi öğrenmişti.

Lynne önündeki yumurtaları dilimlerken, “Kafan dağınık görünüyor,” dedi Jane’e. “Umarım Malcolm’un seyahatleri seni üzmüyordur. Sanat dünyasında bu kadar acil olan nedir, inan ben de anlamıyorum.”

Bu aslında bir soru, hatta bir testti. Malcolm acil işi çıktığını ama düğüne zamanında yetişeceğini anlatan bir e-posta göndermişti.

Jane ekmegini yavaşça çiğnerken vereceği cevabı düşünüyordu. Lynne’in mükemmel dünyasında, oğlu Jane’e pek ilgi gösteremeyebilirdi ama Jane onun için yanıp tutuşmalıydı. Bu da Malcolm’un uzun seyahatlerini dert etmemek anlamına geliyordu. Bir aylığına da olsa böyle rollere bürünmek Jane’e ne kadar da ağır geliyordu.

“Ben hiç endişeli değilim,” dedi sesine yapay bir neşe katacak. “İşini ciddiye alması hoşuma gidiyor.” Sesi, Jane’e aptal gibi geliyordu ama bu sözleri duyan Lynne’in gözleri parlamıştı.

Lynne’in şeftali dudaklarına yeniden sert bir ifade geldi. Hafifçe öne eğildi. Jane kendini bırakmak üzereyken toparladı. “Nereye gittiğini sana söyledi mi?”

Jane ürperdi. O an bir yılanın yem olmuş bir fare gibi ürperdi ama Malcolm’un verdiği sözleri düşününce bir nebze rahatladı ve yüzüne yapay bir gülümseme yayıldı. “Şey, İspanya sanırım?” diye yalan söyledi.

“Ah. Ben İspanya’dan nefret ederim,” dedi Lynne burnunu çekerek. “Yazın çok sıcak oluyor.”

Lynne çayını yudumlarken Jane ekmek parçasından mutsuzca bir ısırık aldı. Lynne’in bakışları altın kapaklı düğün klasörüne kaydı ve konuya hızla devam etti. “Davetli sayısı yine arttı,

bu yüzden yemek firmasına faks çekmem gerekecek. Ama hatırladığım kadarıyla fırıncının faksı yoktu,” dedi, klasörü sinirle karıştırarak. “Fırına telefon etmek gerekebilir.”

Fırın. Jane’in aklına bir çift kehribar göz geldi. Diana. Dee, büyüünün genetik olduğunu söylemişti. Harris kadar yardımı dokunur muydu bilmiyordu ama Lynne’in tanımadığı biri olarak daha emniyetli olduğu kesindi. “Ben zaten SoHo’ya alışverişe çıkacaktım,” dedi rastgele. “Gidince uğrarım.”

Sofia suyu kontrol etmek için mutfığa girdi ve çıktı.

“Güzel.” Lynne, Jane’e klasörünü açtı ve gürültüyle boğazını temizledi. “Şimdi, düğüne senin o kızıl saçlı arkadaşı davet edecek miyiz? Biraz sarhoş olsa düğünde yapacaklarını düşün!”

Bu kelimeler Jane’in yüzüne tokat gibi çarptı. Elindeki ekmeğin parçasını sıkıverdi. “Maeve sarhoş değildi,” diye tısladı Jane.

“Canım, üzgünüm ama ben her şeyi gördüm,” diye yanıtladı Lynne, yumuşak bir sesle. “Korkunç şeyler olabilirdi. New York tehlikeli bir yer. Arkadaşın daha dikkatli olmalı,” dedi.

Jane’in öfkesi vücudundan taşarak su ısıtıcısının acı acı ötmesine sebep oldu. Jane bir an o sıcak aleti alıp Lynne’in küstah suratına yapıştırdığını düşünerek keyiflendi. Bu kaltağın alaşağı edilmesi şarttı. O sırada Sofia aceleyle içeri girdi ve Jane kendine geldi. Her şeyin sırası vardı.

“Biliyor musun? Haklısın. Onu ve kardeşini davetliler listesinden çıkaralım,” dedi Jane bir çırpıda karar vererek. “Bizim işimiz her şeyin yolunda gitmesini sağlamak. Başka şeylere kafa yormaya gerek yok.”

Lynne bu sözler karşısında gülümsedi. Jane onun pis sırıtışını görmeyi kabullenemiyordu. Sadakatsizliğin numarasını yapmak

bile ona dokunuyordu ama Montague'lar'ı güvende tutmanın tek yolu da buydu.

Karar verildi ve Lynne, Sofia kendisine bir bardak daha çay doldururken sandalyesini geri itip elinde dosyayla mutfaktan ıktı.

OTUZ

FIRINDA HATTIE’NİN VARLIĞI, JANE’İ DEE İLE ANLAMLI BİR SOHBETTEN ALIKOYMUŞTU. Neyse ki, bir krem-karamel krizinde oyalanırken Dee, Jane’i o akşamki cadı toplantısına davet edebilmişti. Sonrasında Jane alışverişi bahane edip fırından kaçtı. Toplantı zamanı geldiğinde Jane eli kolu torbalarla dolu, bir nebze de olsa kafasını dağıtmış hâldeydi. İşe bakın ki, iki ay önce, cadıların varlığından habersizken, şimdi cadılar toplantısına katılacaktı.

Park Slope metrosundan çıktığı zaman tamamen başka bir şehre geldiğini sandı. Cadde, antika küçük dükkânlarla doluydu ve binalar dört kattan yüksek değildi. Bir bakkalın düzayak bir otoparkı vardı ki bu ne Paris’te ne de Manhattan’da duyulmuş görülmüş şey değildi.

Saat sadece yediydi ama kaldırımlar ve sokaklar neredeyse boştu. Koyu renk bir araba köşeyi dönerken yaşlı bir kadın kaldırımında bir alışveriş arabasını itiyordu. Etraf sakindi ama Jane

takip edildiği hissini üstünden atamıyordu. *Paranoya yapma*, diye söylendi kendi kendine ama yine de çantasına sarılmaktan alıkoymadı kendini. Artık her ihtimale karşı pasaportu, Fransız banka kartı ve Malcolm'un ek kartı olmadan evden çıkmıyordu. Dee'nin evine ulaşana dek etrafa şüpheyile bakarak bir okul bahçesinden geçmiş, Berkeley'den aceleyle yürümüştü.

Dee onu tek göz odalı evine neşeyle buyur etti.

Küçük oturma odasında parlak kırmızı bir duvar ve o duvarı kaplayan eski bir Doğu halısı vardı. Kanepe yoktu, bunun yerine, yere ipek ve kadife minderler konmuştu. Bir ferforje avizenin içinde dört mum, kırmızı duvarın karşısındaki tahta masanın üstünde yedi mum daha vardı. Burası, yirmisindeki cadıların düşük bütçeyle hazırladıkları bir mekân gibi duruyordu ama Jane'in yeteneklerini öğrenebilmesi için şimdilik tek şansı.

Küçük odada oturan beş kadın vardı. Dee elinde bir tabak çikolatalı kurabiyeyle çıkageldi. Jane diyalog kurmaya hevesli, kurabiyelerden bir tane aldı. Tadı büyülüydü. "Aman Tanrım, bu da nesi? Düğün pastamı bunlarla değiştirsek olur mu? Bütün suçu üzerime alırım, söz."

Dee, kıkırdadı. Kehribar gözleri ışıldıyordu. "Beğenmene sevindim ama düğün pastasının dönüşü yok. Müstakbel kaynananız siparişi verdi bile, vanilya ve portakallı keke, konyaklı krema istedi. Ve bunun asla *basit bir krema gibi görünmemesini* de siparişine ekledi." Jane, Lynne'in yarattığı bu mükemmeliyetçi izlenim karşısında ürperdi.

Kısa, kahverengi saçlı ve uzun tunikli bir kız güldü. "Dostum, umarım adam buna değerdir."

Uzun boylu sarışın bir kız ötekinin omzunun üstünden alayla cevap verdi. “Öyle adamlar yok artık.” Jane’e gülümsedi. “Ben Kara, bu da Brooke. Gerçek aşkı bulduysanız, dediklerime aldırış etme.”

Jane hafifçe gülümsedi ama ne diyeceğini bilmiyordu. “Düğün tam bir maskaralık, o yüzden ülkeyi hemen terk edeceğiz,” pek de doğru ve tatmin edici bir cevap olmazdı.

Neyse ki, o anda Dee herkese seslendi. Jane ise çekingen duruyordu. “Haydi, Jane,” diye seslendi Dee. “Bu sadece bir meditasyon, korkutucu bir şey değil.”

“Ben size engel olmayayım,” diye mırıldandı Jane, nakışlı ipek yastığın üzerinden. Jane şüpheyle yaklaşıp da, diğer kadınların yüzü keyifliydi.

Jane mahçup bir ifadeyle onlara gülümsedi.

“Yedinci kişiyi arıyorduk,” diye fısıldadı Kara. “Bu sihirli bir sayı.” mum ışığında göz kırptı.

“Herkes gözlerini kapatsın lütfen,” dedi Dee ve herkes dudaklarını mühürleyip gözlerini kapattı.

Jane de söylenene itaat etti ve derin bir iç çekti. Tütsünün dumanlı çiçek ve kül kokusu boğazında gıcık yapmıştı.

“Çember toplanır; çember temizlenir.” Dee’nin sesi öyle boğuktu ki, Jane’e yabancı geldi. “Kuzeydeki izleme kulesinin gardiyanlarına sesleniyoruz ve ayağımızın altında yeşeren hayatı hatırlamak için Toprak Çemberi’ni çağırıyoruz. Batıdaki izleme kulesinin gardiyanlarına sesleniyoruz ve her kaynaktan gelen bereketli suyu hatırlamak için Su Çemberi’ni çağırıyoruz. Bir teklif getirir. Güneydeki izleme kulesinin gardiyanlarına sesleniyoruz ve sıcaklığı ve yıkımı hatırlamak için Ateş Çemberi’ni

çağırıyoruz. Doğudaki izleme kulesinin gardiyanlarına sesleniyoruz ve birbirimize dokunmadan da iletişim kurabileceğimizi hatırlamak için Hava Çemberi'ni çağırıyoruz.”

Jane'in zihninde bazı şüpheler oluşsa da Dee'nin çağırışları onu etkilemiş ve sakinleştirmişti. En azından, rahatlatıcı bir meditasyon yaşamıştı.

“Boynuzlu Tanrı ve Ay Tanrıçası huzurunda buluşacağız,” diye devam etti. Dee, “O ki, kız, anne ve Crone olarak var olan. Biz bu aşamalardan geçerken kendimizi tamamlayacağız. Kızları olarak başlayıp kız kardeşleri olarak devam edeceğiz ve hayatımızın patikalarında yürümeye devam ederken başkalarına da iyilik yapacağız. Meditasyonumuz başlarken el ele tutuşalım.”

Jane etrafında uzanmış eller bulurken zorluk çekmedi. Birbirlerine dokunurken aralarında tuhaf bir akım vardı. Jane'in baş dönmesi yoğunlaşmıştı.

“Güneş batarken bir çayırdayız,” diye mırıldandı Dee, ve Jane onun kapalı gözlerinin arkasındaki çayırı gördü. Adam boyundaki otlar hafif esintilerle hışırdıyor ve Kraliçe Anne'in sarı karahindibaları güneş ışığıyla yarışıyor. “Karanlık gökyüzünde yayıldıkça yıldızlar berraklaşır. Yeni ayın şeridi ufkun üzerinde yükselir: Bu gece yenilenen güçler, tazelenmiş ruhlar, yeni başlangıçlar için doğru zamandır. Bu gece Fırtına Ay, ışık karanlığın dengesini sağlamaya çalışacak ve dünya yeniden uyanacak. Bu gece yolculuk yeniden başlayacak...”

Sonra Jane, Dee'nin anlatımlarını dinleyerek bir sekoya ormanını ve yaban menekşeleriyle kaplı bir alanı dolaştı. Mumlu zambakların yüzdüğü bir göl geçti. Diğer kadınlar da onunla mantarları inceliyor ve nefes kesen bir şalede yüzüyorlardı. Bu

deneyim Jane'in beklediğinden çok daha etkiliydi. Gerçekten büyüleyiciydi.

“Şimdi ilahimizi söyleyelim,” dedi Dee. “Sonra ayinle devam ederiz.”

Dee, Latinceye benzeyen bazı sözcükler mırıldanmaya başladı. Jane derin bir nefes aldı. Her sözcük Jane'in zihninde yankılanıyordu.

Jane bir süre sonra Dee'nin sesini ayıramadığını fark etti. Tek duyduğu topluluğun sesiydi Grubun melodik uyumunu, seslerin bütünlüğünü işitiyordu. *Doranlar'ın evinde o gece duyduğum gibi*, diye düşündü Jane.

Tam o anda, seslerinden biri durakladı ve Jane gözlerini açtı. Kısa, kahverengi saçlı kız -Brooke- vahşi gözlerini ona dikmiş, bakıyordu. Brooke ellerinin üzerinde doğrularak ayağa kalktı. Jane de içgüdüsel olarak aynı şeyi yaptı. Konsantrasyonu bozulanlar, gözlerini onlara dikip izlemeye başladı.

İlahi sesleri tamamen kesildi ve herkes Jane'e bakmaya başladı.

“Yanlış bir şey mi yaptım?” diye sordu Jane. Neden kendisine baktıklarını anlamaya çalıştı ama kimseden ses çıkmıyordu. Sonra ona değil, içine baktıklarını fark etti. Mumlar aniden yere yuvarlandı. Birisi söndürmek için yastık kullandı.

“Şey...” Kolu dövmelele dolu bir kız ayağa kalkıp çantasını aldı. “Ben şeyi unuttum... Aslında ben...” Ayağa fırladı ve kapıya koştu ama kadınlardan ikisi onun peşinden gitti.

Büyük bozulmuş gibi herkes ayaklandı.

“Üzgünüm,” dedi Kara, Dee'den özür diler gibi gülümseyerek. “Bu bana çok tuhaf geldi.” Elini Brooke'un omzuna attı ve şaşkın kızı da alıp kapıya yöneldi.

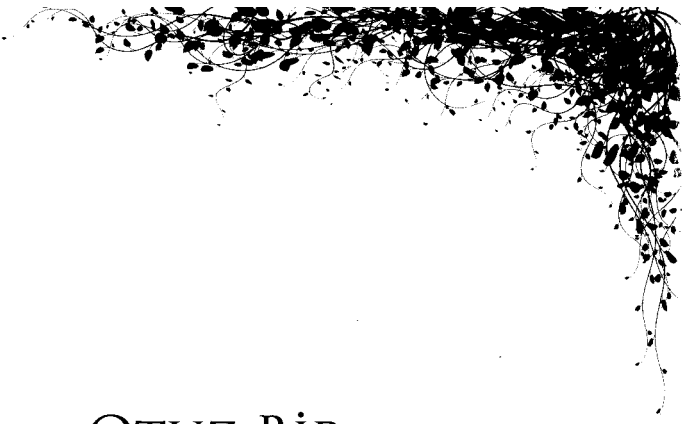
Birkaç saniye sonra Dee ve Jane dairede yalnız kaldı. Jane, “Çok üzgünüm,” diye mırıldandı. “Buraya gelmemeliydim.” Gözünü yere dikti. “Bunu unutamam gitsin.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Jane irkildi, başını kaldırdı. Dee’nin gözlerinde anlamlı bir gülümseme vardı. Teni parlıyordu ve koyu renk perçemleri yüzüne düşüyordu. “Sen de onlardan birisin, değil mi? Dükkânda gevezelik ediyordum ve sen onlardan biriydin.”

Jane’in ağzı açıldı ama ses çıkmadı. Köşeye sıkışmıştı. Kendi ayağıyla buraya gelmiş, altı kişinin önünde kendini ele vermişti. Şimdi, buraya geliş amacına sadık kalmalı ve yardım istemeliydi. Sesi zar zor çıkıyordu. “Tıpkı dediğin gibi, genetik,” dedi.

Dee sırtıttı ve ona bir yastık attı. “Harika. Herhâlde böyle kös kös oturacak değilsin.” Kehribar gözleri hinlikle ısıdı. “Hadi, neler yapabileceğini görelim.”

OTUZ BİR

JANE TELEFONUNA BAKTI. HARRIS SON ON İKİ SAATTE ONU YEDİ kez aramıştı. İlkinde yaşayıp yaşamadığını soruyor, ikincisinde Maeve'in uyandığını söylüyor, üçüncüsünde ise firar ettiyse telefonunu da yok etmesi gerektiğini hatırlatıyordu. Dördüncü çağrısında, "Lütfen beni ara," diye not bırakmıştı. Telefon sekizinci kez çaldığında, Jane nihayet açmaya karar verdi.

Cumartesi günü Harris, Lower East Side'da Dee'nin favori gizli kitapçısı Kitap ve Bell'deki okuma odasında bir üçgen masada Jane ve Dee'nin yanında oturuyordu. Mobilyalar yıllarca bir devlet okulunda kullanılmış gibi görünüyordu ve yıpranmış kırmızı halı da hayli yıpranmıştı. Ama duvarlar kitaplarla kaplıydı ve sahibi (uzun etekli ve kıvrıkcık sarı saçlı kadın) sessizce ön tarafa gitmiş, onları yalnız bırakmıştı.

"Pekâlâ," dedi Dee resmi bir sesle. "Burası da fena değildir ama ben de evden bazı kaynaklar getirdim." Askeri sırt çantasını

ahşap sandalyeye bıraktı. Sonra umutla Jane'e döndü. Harris de aynısını yaptı.

Bir anlık tuhaf bir sessizlikten sonra, Jane elindeki kupayı çiziklerle dolu masaya sertçe vurdu. "İkinizin yardımına ihtiyacım var. Nereden başlayacağımı bilmiyorum ve acınacak hâldeyim."

Dee sırtıttı. "Bir kulüp başkanı seçerek işe başlayabiliriz ama Jane kendi bindiği dalı keser bence. Geriye senle ben kalırız Harris. Ve senin de bir kıza mağlup olman hiç hoş olmaz."

"Tamam, pes," dedi Harris, sinsice sırtarak.

"Her neyse..." dedi Jane. "Neler getirdin bakalım?" Dee sırt çantasını açıp masanın üstüne devirdi.

"Tüm bunları Brooklyn'den buraya mı taşıdın?" diye sordu Harris hayran hayran. Dee alçakgönüllülükle gülümsedi. İkisi de Jane'e bir şeyler öğretmeyi bir kenara bırakmış, kendilerini sosyalleşmeye vermişti.

Jane gözlerini devirdi ve kitap yığınına kurcalamaya başladı. İstifin içinde birkaç tozlu, kumaş kaplı kitap, kireç-yeşil toz bir şişe, bir bronz kolye ve bir mektup açacağına benzeyen ince bir gümüş bıçak vardı. "Hadi şu kitaplardan biriyle başlayalım," diye önerdi.

"Hadi ama saçmalamayın," diye sızlandı Dee. "Gerçek bir cadıyla tanışmak için tam yirmi sene bekledim. Şimdi yanımda bir -hatta- bir buçuk cadı var." Harris'e özür dileyen biçimde başını salladı. "Ben oynamak istiyorum!"

Jane kaşlarını çatı. Onlar başarılı olamadı. Bu hafta berbat Wicca toplantısından sonra büyüünü ortaya çıkarmak için uğraşmış, başaramamıştı. Jane büyü hakkında bilgi edinmek ve onu kullanmak istiyordu ama böyle şeyler yüzünden üzerinde

hep bir baskı oluyordu. Dee, Jane'in bakışlarından hislerini okudu ve Harris'i dürttü. Çocuk olduğu yerde sıçradı. "Burada üç kişiyiz," diye hatırlattı Dee, Jane'e. "Bu sihirli bir sayı, bir daire var. Tıpkı bizim evdekiler tabanları yağlamadan önceki gibi. Hatta içimizden birinin ekstra güçleri de var."

Bunlardan biri de senin evindekilerden biriydi, diye geçirdi Jane aklından. Jane zihnine dokunduğunda Brook'un nasıl tepki verdiğini hatırlıyordu. Ama Jane bu teorisini gizli tutmayı, hatta Dee'den bile saklamayı tercih ediyordu. Cadı olmayı seçmeyenler, bu sebeple dışlanmayı hak etmiyordu.

Jane mektup açacağını ve birkaç kristal parçayı masaya koydu. Dee onların üstüne yeşil tozdan serperken Harris hapşırıldı ve Dee kendini tutamayıp güldü.

"Bunu burada yapmamızın sakıncası var mı?" diye sordu Jane kararsızca.

"Buranın sahibi arkadaşım," diye yanıtladı Dee. "Fırından bir şeyler getirdiğim sürece, ortalığı dağıtsam da bir şey demez."

Jane dimdik oturdu. "Buraya o kurabiyelerden mi getiriyorsun?"

"İş birliği yaparsanız ödülünüz belli." Dee'de kendini beğenmiş bir tavır vardı. "Herkes el ele tutuşsun," diye sakince emretti. "Jane ortadaki mavi kristali devirmek üzere."

Jane ona ters ters baktı ama söylediğini de yaptı. Dee'nin elleri sıcak ve nasırlı, Harris'inkiler serin ve pürüzsüzdü. Harris'in elini tuttuğunda içinden geçen o kıvılcımı önemsememeye çalıştı. Gözlerini kapattı ve zihnini susturdu. Dükkân yeşil çay ve paçuli kokuyordu ve üst katlarda bir köpek dolanıp duruyordu.

“Vücudunun her noktası büyü dolu.” Dee’nin boğuk sesi hipnoz etkisi yaratıyordu. “Ayaklarından başla ve tüm bedeninde büyüyü ara.”

Belki tüm bunlar bitince bir adaya yerleşip bir köpek alırım, diye düşünüyordu Jane. Belki boksör ya da sosise benzeyenlerden. Daksun mıydı onların adı?

“Odaklan. Ayaklarının gücünü hisset.”

Sol ayak bileğinde bir kıvılcım çıktı. Kedi tüyü değermiş gibi bir hisle tendonları gıdıklandı. *Ya da belki Lynne beni ararsa diye bir Doberman veya rottweiler.*

“Odaklan, Jane. Zihnini gücüne odakla.”

Jane içini çekti ve zihnini boşaltmaya çalıştı. Düşüncelerini bir kenara bıraktı.

“Güzel. Şimdi, o gücü dizlerine ve omurgana yolla,” diye emretti Dee.

Jane’in omurgası elektrik çarpmış gibi titredi.

“Tamam, şimdi o gücü yavaşça taşı ve gözlerinin ardındaki büyüye yoğunlaş.” Birdenbire Jane’in vücudundaki sıcaklık göz kapaklarında toplandı ve binlerce titreşim oluştu.

“Ah!” Jane’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Canım yandı!”

Dee sırtıttı. “Bunca güce karşılık küçücük bir bedel.” Jane eline bir kitap alıp Dee’ye fırlatır gibi yaptı.

Dee ısrarla hatırlattı! “Elini bırakma!”

Jane, Harris’in gülmemek için kendini zor tuttuğunu biliyordu. O sırada midesinde başka bir sarsıntı oldu ama bunun güçle ilgisi yoktu. Dee ve Harris... Flört mü ediyordu yoksa?

Dee saçını kulağının arkasına itti. “Gücünü toplamanı ve yığının üstündeki kristali hareket ettirmeni istiyorum.”

Jane başını salladı ve gözlerini vahşice mavi taş a dikti. Tozlu hava yüzünden yanan gözlerini bir an olsun kırpmıyordu.

Hiçbir şey olmadı.

İçini çekti ve başını öne eğdi. Lynne kesin ilk denemede bunu başarmıştı.

Harris teşvik edercesine Jane'in elini sıktı. "Bunu yapabilirsin."

"Copper Top haklı. Sende bu güç var." Dee bir kez daha kristali ortaladı.

"Teşekkürler, Elvira," diye cevap verdi Harris, alay ederek.

Jane huzursuzca doğruldu. Üzerindeki elektriği kontrol etmeye çalışırken çenesi kasılıyordu. Bir of çekti ve çaresizlikle Dee'ye baktı. "Ben bu işi beceremeyeceğim."

"Beceremediğin falan yok." Harris küçük sandalyeden bacaklarını uzatıp ona destek vermeye çalıştı. "Sadece odaklanmayı beceremiyorsun."

Jane ona dil çıkardı.

"Tekrar dene," diye nazikçe tekrarladı ve Jane onun pırıl pırıl yeşil gözlerinin parladığını hissetti. Kendine dur dese de, dinletemiyordu.

"Kızgınken bir şeyleri kırmaya eğilimli olduğunu söylemiştin. İstersen bu hisse yoğunlaş," diye akıl verdi Dee. "Seni kızdıran ne?"

Lynne.

Jane yumruklarını sıktı ve dudaklarını birbirine yapıştırdı. Müstakbel kayınvalidesiyle ilgili nefret uyandıran her şey bir anda aklına hücum etti. O aptal puf elbise, yumurtaları keserkenki sinir bozucu hâlleri.

Oğlunu üstüne salan. Maeve'ye kötülük eden.

Jane kalbinin nasıl hızla attığını hissediyordu. O an tek odak noktası kristal taş olmuştı. Ortası maviydi ve kenarlara doğru süt beyazına dönüyordu. Ortalarında çok çizik vardı. Elektrik Jane'in kulaklarında çatırdadı ve Jane taşı daha yakından görmek için tüm zihinsel enerjisini yolladı.

Kristal titreşti.

Sonra çatırdamaya başladı. Sanki tüm kıvılcımlar taşın içine saplanmıştı. Taşın üstündeki lekeler Jane'in gözlerine dolmuştu. Jane sandalyeden uyuşukça kalkarak yerdeki ince halının üstüne yuvarlandı.

Kendine geldiğinde Harris ve Dee üzerine eğilmiş, sırtıyordu.

"Ben? Bayıldım mı?" diye sormaya çalıştı ama kurşun gibi ağırlaşmış dili dönmüyordu. Yüzünü buruşturdu.

"Evet bayıldın ama taşı hareket ettirdikten sonra."

Harris, Dee'nin kâğıtlarıyla Jane'i yelliyordu.

Jane emin olmak için Dee baktı. Dee'nin evet anlamındaki geniş gülümsemesi yüzünü ikiye bölüyordu sanki. Hemen Jane'in ağzına leziz bir kurabiye tıkıştırdı.

Onlar başında dikilirken Jane, Harris'in yüzünü yellediği kitabı gördü. Kitabı kapmaya yeltendi ama Harris'in kıvrak hareketiyle eli onun göğsünde kaldı. Bu durumdan şikâyetçi değildi gerçi. *Kendine gel, kızım*. Kitabın kapağına tekrar odaklandı. CADILAR VE BÜYÜLERİN GERÇEK TARİHİ, ROSSIE GODDARD.

"Bu," diye fısıldadı, parmaklarını kitabın kapağına götürerek. Nihayet çenesine biraz da olsa hükmettiğine sevinmişti ama

gereksiz sözlerle şansını fazla zorlamanın da anlamı yoktu. “Buradan başlayacağız.”

Dee bir asker gibi ciddileşti ve kurabiye kırıntıları ve kahkahalardan eser kalmadı. Kitabı alıp Jane’in çantasına yerleştirdi. “Bu kitabı severim,” dedi Dee. “Dükkânın sahibi Misty’de Goddard’ın günlükleri var, onları ben alırım. Ve Harris, ablanla derhâl konuşmalısın. Jane, sen de Goddard kaynaklarının listesini hazırlayacaksın ama bu arada o sarı kafanı da çalıştırmayı unutma. Tamam mı? Herkes görevini anladı mı?”

Üçü birbirine ve çevresine bakındı, gözleri kararlıca parıldadı. Bu bir savaşa, onlar da artık bir orduydı.

OTUZ İKİ

BEŞ GÜN SONRA, JANE MODERN SANATLAR MÜZESİ’NİN YAKININDAKİ Lenox Hill’e ulaşmak için metroya bindi. Can havliyle direklere tutunuyordu. Bir yanında bir ergen, diğer yanında Ricky’s poşetli biri onu sıkıştırıp duruyordu.

Jane eğitimin bir parçası olarak beyaz kürklü, yaşlı, mızımız bir kadınla, ısıltılı saç bandını düzeltip duran yedi yaşında bir kızın zihnini okumaya çalışıyordu. Ama gürültü patırtıdan duyulacak gibi değildi. O sırada tren 68. Cadde durağında hafifçe sarsıldı ve Jane yanındaki ergenin üstüne devrildi.

... Çok seksi. Bilerek mi yaptı acaba? Belki saçımı beğenmiştir? Ah, dostum, umarım Ricky’sdeki adam fazladan bir şişe jöle yürüttüğümü görmemiştir.

Jane trenden indi ve kendini dışarıdaki yumuşak yağmura bıraktı. Zihin okuma bir an yorucu olmuştu ve bir an terlediğini hissetmişti ama neyse ki gözleri kararmamıştı.

Köşesinde Hot&Crusty'nin simitleri ve vanilyalı kahvesi enfes kokuyordu ve Jane içeri dalıp bir bardak sıcak çikolata içmek için kendini zor tuttu. Ya da üç bardak.

Caddeyi geçti ve hastaneye girdi. Antiseptik kokusu burun deliklerini kavurdu ve içindeki o mutluluk hissini yok etti. Tek düşündüğü Müzenin önündeki kaldırıma boylu boyunca uzanmış arkadaşı Maeve'ydi. Arkadaşını görmeye gitmedikçe gözündeki o korkunç resim büyüyordu. Neyse ki Maeve hayati tehlikeyi atlatmıştı ama yine de Jane olanların etkisinden kurtulamıyordu.

1070 numaralı odanın kapısını çalıp bekledi ve içeri girdi. Harris kitapçıdaki hâinden daha yorgun görünüyordu ve uykusuz bir gece geçirdiği belliydi. Jane, Harris'in her şey yolunda değişlerine inandığı için kızıyordu kendine. Belli ki bazı komplikasyonlar olmuştu ve Harris, tüm yükü tek başına sırtlanmıştı.

Maeve yatakta döndü, yüzündeki şişler hâlâ belirgindi. Bakır rengi gözleri açıktı ama her zamanki kıvılcımından yoksun, soluk ve çamurlu görünüyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı Jane yatağa koşarak.

"Biliyorum. Yüzümle bir taksi durdurmaya çalışmışım gibi, değil mi?" Maeve zoraki gülümseyince ve Jane gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tuttu.

"Pek kendinde değil," dedi Harris, yumuşak bir sesle. "Pek çok ilaç veriyorlar."

"Seni özledim," diye fısıldadı Jane. Serumunu çıkarmamak için yavaşça ve dikkatlice Maeve'in elini tuttu. Maeve'in hâline üzülme için kendine bir dakika verdi ve sonra tekrar Neşeli Arkadaş moduna döndü. Sesine bir komplo havası katarak "Bence Archie

bu sefer kaybedecek,” dedi. “Belediye başkanının her sene düzenlediği gala gibi bir şey varmış, Archie de bunu Modern Sanatlar’da yapmak istiyor ama Met’in çok daha iyi teklifleri var ve nihayet içeriden bir kaynak bulduğunu söyleyip duruyordu ama Time Warner Center da işin içine girme kararı aldığından beri bizimki saçını başını yoluyor.” Jane, arkadaşına aklına gelen tüm dedikoduları aktarmıştı ve Maeve gözlerini kapatıp uykuya geçerken dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi.

Jane dönüp Harris’e baktı, o da uykuya dalmıştı. Bir dakika sonra uyandı ve Jane’e sırtıttı. “Günde üç saatini uyanık geçiriyor, o zamanın çoğunda da seni soruyor,” dedi.

“Daha önce gelemediğim için üzgünüm,” dedi Jane dürüstçe. Harris önemli değil anlamında bir hareket yaptı. “Düne kadar hatırlamazdı bile. Sürekli dinlenmesi gerek.”

O esnedi ve Jane kaşını kaldırdı. “Senin de.”

“Hey, benim şu anda enerjiye ihtiyacım yok, Bayan Cadı Avcısı,” diye vurguladı Harris.

Odanın dışından, yiyeceklerle dolu bir araba geçiyor ve Dr. Davis diye bir doktor dokuzuncu kata çağırılıyordu. Jane kaşlarını çatı. Geçen hafta Lynne’i yakından izlemiş, onun kapalı kapılar ardında yaptığı kuzen toplantılarına kulak kabartmış, Yuri’yle günlük işlerini ve telefon konuşmalarını takip etmişti. Kadın herkesi öldürmekten ziyade düğüne odaklı gibiydi ama unutmamak lazımdı ki aynı zamanda her numaraya açık, usta bir sahtekârdı.

“Lynne buraya hiç gelmedi, değil mi?” diye sordu Jane endişeyle. -

“Adımını bile atmadı,” dedi Harris.

Köşede çiçekler, oyuncaklar ve balonlar duruyordu. Jane'in aklına bir soru geldi. "Ailenize, olanları anlattınız mı?"

"Hayır. İyiler Doranlar'a bulaşmak istemez."

Gözleri bir an Jane'in sol elindeki yüzüğe takıldı. Jane yüzüğü taşını istemsizce avuç içine çevirdi.

"Eee," diye sordu Harris, ellerini ovuşturarak. Konuşmanın bitmesini ister gibiydi. "Hadi bana marifetlerini göster."

"Harris," dedi Jane. "Ben Maeve'i görmeye geldim. Pratik yapmaya değil."

Harris ellerini onun omuzlarına koydu. Sıcak parmakları Jane'in sert kaslarını gevşetmişti. O ateşlemeyle birlikte içindeki gücün ilk kıvılcımlarını hissetti. "Ne için geldiğin umurumda değil. Şu anki durumunu görmek istiyorum."

Jane, Harris'le ne kadar yakın durduğunu fark etti. Onunla baş başaydı ve kanındaki büyü çok daha vahşi ve tehlikeli biçimde damarlarında geziyordu. O gün kitapçıdakinden bile daha kuvvetli bir histi bu. Bu çekimi Malcolm'layken de yaşıyordu.

Büyü büyüğü çeker, diye hatırlattı kendi kendine.

"Gücü çağır, Jane," dedi Harris. "Ne kadar çok pratik yaparsan, kontrolü o kadar kolayca eline alırsın. Şu anda içindeki güç etrafa yayılıyor ama buna odaklanmayı öğrenirsen neler yapabileceğine sen bile inanamazsın."

Jane biraz durdu ve Harris'in ellerini tuttu. Enerji akışını iliklerine kadar hissedebiliyordu. "Umarım Maeve'in makinelerine zarar vermem," dedi gerginliği azaltmak için, yumuşak bir sesle.

"Öyle bir şey olmayacak." Harris'in serin sesiyle kendine geldi. Yeşil gözleri, Jane'in bakışlarıyla buluştu. "Hissediyorum. Ne kadar güçlü olduğunu hissediyorum."

Jane de bunu hissediyordu. Harris'in yatıştırıcı sesiyle bedenindeki vahşi güç, kontrollü, sakın bir güce dönüşmüştü. Enerji vücudunda dönüp dolaşıyor, bazen ellerinden Harris'in ellerine geçiyordu. Hatta önce ciğerlerine, ardından midesine iniyor ve daha aşağılara ilerliyordu. Jane kesik kesik nefes alıp veriyordu. Harris'in gözbebekleri büyüyor, ikisinin de göğüsleri inip kalkıyordu. Jane, basınç ve sıcaklıktan ötürü yandığını hissediyordu. Harris, Jane'in alnına dokundu. Nefesini dudaklarında duyumsuyordu. Aman Tanrım. Bu kadarı da fazlaydı. Artık gücünü başka bir yere odaklaması gerekiyordu. Malcolm.

İçinden, çok derinlerden bir ses Malcolm'un onun için her şeyini feda ettiğini haykırıyordu. Elbette Jane'i yargılamaya hakkı yoktu. Ona yalan söylemişti. Hiçbir ihanet onunkiyle kıyaslanamazdı. İleride aynı şeyi tekrar etmeyeceğinin de garantisi yoktu.

O sırada tavandaki ampul patladı ve ikisinin üzerine kıvılcımlar saçıldı.

Jane, Harris'in ellerini bıraktı.

Harris'in gözleri Jane'in köprücük kemiklerinden yüzüne çevrildi. "Çıkarken lambayı söylerim, gelip yaparlar," diye fısıldadı Jane. Omzuna çantasını aldı, Maeve'in alnına bir öpücük kondurdu. Harris bir kenarda donakalmıştı. Jane ona kısa bir bakış attı, dışarı çıktı ve 1070 numaralı odanın kapısını sertçe kapattı.

OTUZ ÜÇ

JANE O HASTANEDEN ÇIKAR ÇIKMAZ BASTIRAN YAĞMURDA SIRIK-sıklam olmuştu. Doranlar'ın evine vardığında üstü başı ıslaktı. Şansına boş bulduğu mutfaktan geçerken saate baktı ve büyük meyve kâsesinden kaptığı armuttan koca bir ısırık aldı. *Bu da sana kapak olsun Lynne*, diye düşündü neşeyle. Hâlâ büyüünün etkisindeydi. *Hem öğün arasında yiyorum hem de karbonhidrat!*

Holde gördüğü gölgeler onu duraklattı. Olduğu yerde donup kaldı. “Sofia?” diye seslendi usulca ama gördüğünün o ürkek hizmetçi olmadığını biliyordu. Yavaş yavaş beliren geniş ve uzun boylu figür bir tek kişiye aitti. Charles.

Koyu renk gözlerini Jane’e dikmiş, koridordan onu izliyordu. Jane onun hareketsiz kalmasını umarak ortadaki ada tezgâhın etrafında döndü. Artık onun görüşünün dışına çıkmıştı ama bu noktada daha çok silaha erişebilirdi. Orada kolayca ulaşılabilcek yaklaşık yirmi bakır tencere, çaydanlık vardı ve bıçaklar sa-

dece birkaç adım ötedeydi. Eline bir bıçak alıp mutfağın sokak kapısına doğru yöneldi. Dışarıda hava buz gibiydi ama üşümek bir ruh hastası tarafından gırtlaklanmaktan iyiydi.

O pozisyondayken yeniden koridoru görebildi. Su ısıtıcısını çalıştırdı ve gözlerini kırıştırdı. Koridor boştu. Charles gitmişti.

Jane buna bir anlam veremedi arkadan gelen ayak seslerini duydu... Hem de çok yakından geliyordu. Kısa bir çığlık attı ve arkasını döndü.

“Ah, tatlım,” dedi Cora McCarroll. “Bir şey mi pişiriyorsun? Personel çağrı düğmesinin yerini mi unuttun?” Duvardaki butonu işaret ederek gözlerini Jane’e dikti.

“Sanırım Charles’ı gördüm,” diye geveledi ve bir an böyle tereddütlü konuştuğu için kızdı kendine. Sanacak bir durum yoktu ortada. “Onu koridorda gördüm,” dedi kendinden emin bir sesle.

Cora gri gözlerini kırıştırdı ve pembe inci kolyesine dokundu. “Bu mümkün değil. Zavallı şey, alt kata inmeye dayanamıyor, şu an olduğu yerde mutlu. İstersen beraber gevşetici birer çay içelim.” Jane’in elindeki su ısıtıcısına baktı. Sonra onu yavaşça tezgâha bıraktı.

Jane elindeki bıçağı da yerine koydu. “Teşekkür ederim ama gidip üzerimi değiştirsem iyi olacak.”

“Evet,” dedi Cora, Jane’i baştan aşağı süzerek. “Epeyce ıslanmışsın.”

Jane zoraki gülümsedi ve odasına çıktı. Derin bir iç çekip süet botlarını ayağından çıkardı. Muhtemelen mahvolmuşlardı, çünkü Barneys’deki satış elemanı Vivienne’in botların su geçir-

mezliğı ile ilgili söylediklerini tam olarak hatırlamıyordu. Sonuç olarak, botlar ıslanmıştı ve korkunç görünüyordu.

Banyoya girmek üzereyken parmaklarının ucunda kalan sihir ona iyi bir fikir verdi. Dee ona, “Boş zamanın olduğunda mutlaka alıştırmaya yap,” demişti. Hatta bunu günde üç kez hatırlatıyordu.

Jane ıslak botunun sol tekini parkenin ortasına koydu ve bağdaş kurup karşısına oturdu. Dee’nin ona öğrettiği gibi fikirlerini bir noktada toplamaya çalıştı ama bu çok zordu. Harris’in yanındayken hissettiği o kontrolsüz duygular bir kanal bulup su yüzüne çıkmaya çalışıyordu. Ve bundan her zaman bir el bombasından kurtulur gibi kurtulamayacağını da biliyordu. Bu vahşi güç onu iyi hissettiriyordu.

Sonunda, Yogadaki gibi nefes alıp verdi ve sakinleşti. Düşünceleri akıyor ve yerini sihir alıyordu. Kanındaki elektriğin titreşimi alışılmadık biçimde güçlüydü. Ancak düşüncelerini toparlamaya çalıştıkça, bir kartopu gibi elinden kayıp gidiyordu.

Belki de Harris’le arama mesafe koymalıyım, diye düşündü. *Onun güvenini kazanmam artık çok zor. Üstelik Maeve’in başına gelenlerden ötürü çok üzüldü. Ayrıca...* Vücudundaki enerji düştü ve silkindi. *Kendine gel. Sadece odaklan.* Alnı ve boynunda ter damlacıkları birikti ve Jane nihayet gözlerinin arkasındaki enerjiyi toplamayı başardı. Gözlerinden çıkan büyüü bota yönlendirdi. Bot üşümüş bir köpek gibi titredi ve parkeye birkaç damla su saçıldı.

Jane’in kasları yorgunluktan zonkluyordu. Büyü: Yeni bir tür egzersiz sistemi. Bu yorucu iş mutlaka kalori yakıyordur. Belki böylece kalçaları birkaç santim incelirdi ve Lynne onunla uğraş-

maktan vazgeçerdi. Belki bir ay sonra bir öğünü doya doya, son lokmasına kadar, kimse tabağını önünden almadan yiyebilirdi. Yeni motivasyon kaynağıyla tekrar doğruldu ve cadı bakışlarını bota yönlendirdi. On dakika sonra bot kupkuru olmuştu ve Jane'e göre bu bir zaferdi. Kendini yumuşak halının üstüne bıraktı. Enerji hâlâ damarlarında geziniyor ve onu rahatlatıyordu.

Yorulmuş da olsa, büyü'nün melodisi onu tetikte ve uyanık tutuyordu. Nefesi hızlanıyor, düşünceleri Malcolm, Maeve ve Harris'in arasında gidip geliyordu. Harris'e karşı hislerinin büyü'nün etkisiyle yeşerdiğini düşünüyordu. Zaten Lynne onu takip ettiği sürece bu arkadaşlığın sonu yoktu, ne olursa olsun.

Jane kollarını gerdi. Büyü vücudundan akıp gidiyordu ve bu ne olursa olsun, tehlikeliydi. Onu önce Malcolm'a, sonra aynı kuvvetle Harris'e çekiyordu.

Jane, Malcolm'la müzayedede ilk kez karşılaştıkları anı düşündü. Malcolm onu kucaklayıp limuzinine taşıdığı zaman bedeninin alev alev yandığını hissetmişti. Çoğu aklı başında kadın ona karşı koyamazdı. Onun dalgalı, koyu sarı saçları ve gece gözleri geldi aklına. Dudaklarının kıvrımlarını ve öpüşlerini hayal etti. Derin bir iç çekti.

Sihir gibiydi. Jane'in elleri bağımsız hareket ediyormuş gibi vücudunda gezinmeye başladı. Kazağının düğmelerini açarken, Malcolm'un yanında olsa bunu nasıl yapacağını düşündü. Parmakları çıplak derisinde gezinirken tüyleri diken diken oluyordu.

Malcolm'un sıcak dudaklarının kalçalarında gezindiğini hayal etti. Parmaklarıyla hayalini takip ediyordu. Kanındaki büyü'nün etkisiyle odada Malcolm'un sıcak nefesini hissetti. Parmak-

ları hızlandı ve hayatının en güçlü orgazmını yaşadı. Gözlerini açtığı anda nefes nefeseydi ve Malcolm'un ona bakan gözlerini görmeyi umdu. Ama oda hâlâ boştu.

Gözünden bir damla yaş aktı. Bu gözyaşında yorgunluk ve özlem vardı. Sonra gözleri kapandı ve parkenin üstünde yarı çıplak uyuyakaldı.

OTUZ DÖRT

LYNNE'İN KAHKAHASI O KADAR KESKİNDİ Kİ, JANE BİR AN ELİN-deki şampanya kadehinin kırılacağını sandı. Şeytan kayınvalidesi her zamanki gibi zarıftı ve etrafı üç kongre üyesi ve büyük bir hip-hop yıldızı ile çevriliydi.

Asıl amacı fark edilmeden bağış toplamak olan Jane, cama yaslanmış ve dışarıdaki sıcaklığı tahmin etmeye çalışıyordu. *Şubat'ın başı... New York... Suyun üstünde... ve tekneler kalkıyor,* diye saydı. Hayır, dışarısı bir seçenek olamazdı. Elbette kendini Hudson Nehri'ne atacak kadar çaresiz duruma düşmezse.

“Jane!” Laura Holding ciddi Demokrat Parti bağışçılarının yanından seslendi. Jane çevresine bakındı fakat arkasına saklanacak tek uygun kişi garsondu. Üstelik Laura onu görmüştü.

Jane isteksizce pencerenin önünden ayrıldı ve tekne yolcularının sohbet ettiği salona yöneldi. İçecekler saat başı yenileni-

yordu ve teknenin nazik hareketleri sırasında ortalıkta dolaşmak hiç de kolay değildi.

Jane ipek *Roberto Cavalli* elbisesini korumak için uyanık olmak zorundaydı. (“Bu Liberaller için tatlım. Cumhuriyetçiler için koyu renklerden seç”) Birileri ayağına basmış ve parmaklarını mahvetmişti. *Ne de olsa Doran olmak amatörlerle uygun bir iş değil*, diye geçirdi aklından.

Sol tarafta bir yerde bir flaş patladı ve Jane başını kaldırıp gülümsedi. Hâlâ istediği gibi otomatik ve hızlı poz veremiyordu ve on tane deklanşör art arda patlarken aynı pozu korumayı başaramıyordu.

Jane büfenin önünde dikilen Laura’nın yanına gitti. Zoraki gülümsemekten yanakları ağrımıştı ama başka çaresi de yoktu. Laura, Jane’i kikirdeyerek önce bir senatörün, sonra bir teknoloji gurusunun ve iki NBA oyuncusunun karısıyla tanıştırdı. Onun karısı, bunun eşi... Laura da bu *falancanın karısı* kategorisine dâhildi. Belki kendisi de öyleydi ama tek farkla. Güçlü çiftin güç tarafı Jane’e aitti. Malcolm’un parası, statüsü, bağlantıları vardı. Ama Jane’in sahip olduğu özellik hiçbir şeyle ölçülemezdi.

Bu düşünce şampanyanın etkisiyle birleşince Jane’in içine bir sıcaklık yayıldı. O sadece ürkek bir kaçak değildi, aynı zamanda güçlüydü. İsteddiği zaman bir botu kurutabiliyor ya da insanların zihnini okuyabiliyordu.

Bir kadının giydiği payetli giysi hakkında dedikodular başlayınca, Jane, Laura’nın bozulmasına aldırış etmeden kibarca izin istedi. Sonradan karşılaştığı Blake’in karısı sağlam bir dostluk peşinde olmasa da, en azından iletişim kurmaya çalışıyordu.

Böyle bir ailenin üyesi olmak zordu. Çünkü tüm sırlardan sorumluydu ama fikir yürütmeye hakkı yoktu.

Jane yalnız kalmak için büyük bir istek duydu ve kapıya yöneldi. Dışarı çıkınca buz gibi hava yüzüne çarptı ve onu kendine getirdi. O geminin arka bölümündeydi -kaptan kısa bilgilen-dirme konuşmasında bu kısmın adına kış demişti- ve denizde köpüren sular karanlık gecede iz bırakmadan yok oluyordu. Arkasındaki demire tembelce yaslandı. Sağında, Manhattan'ın milyonlarca ışığı ulaşılabilir birer yıldız gibi görünüyordu. Özgürlük Anıtı ise uzaktan parılıyordu. Jane burayı yalnız kalınacak ideal bir nokta olarak aklına yazdı.

Ya da, yazamadı.

Arkasındaki kapının gıcırtısını duyunca Jane'in tüyleri diken diken oldu.

Döndü ve zifiri karanlığa doğru baktı. Sonunda, yaklaşan bir figür gördü ve şaşırdı.

Gelen Lynne'di.

Karanlıkta, olduğundan daha da uzun görünüyordu. Kah-verengi saçları ışıltıyordu. Jane'in bedeni iki dakikada buz keserken o sanki soğuğu hissetmiyordu. Sert esen rüzgârda Jane'in saçları bozulmuştu ama Lynne'in her şeyi yerli yerindeydi. Belki de büyü vardı.

Dur, dedi kendi kendine. Lynne'in onun aklını okuyamayacağı pek çok kişi söylemişti ama yine de onun yakınındayken böyle şeyler düşünmesi sakıncalı olabilirdi.

"Jane?" Lynne yutkundu. Endişeli görünüyordu ve gümüş çantasına el çabukluğuyla bir şey koydu. Elini kolunu nereye koyacağını bilmez bir hâli vardı.

Neler oluyor?..

“Merhaba, Lynne,” diye gülümsedi Jane. Onu böyle dengesiz görmek hoşuna gitmişti.

“Umarım uzun süredir burada değilsindir tatlım.” Lynne her şeye rağmen sakın bir ses tonuyla konuşmayı başarıyordu. “Düğün öncesi hastalanman çok fena olur.” Sola doğru bir adım attı ve kaşını kaldırdı. Jane’in derhâl içeri girmesini istediği belliydi.

İyi de içeri girersem, bu telaşının sebebini asla öğrenemem, diye geçirdi Jane içinden. Bu özel anda, Lynne tehlikeli bir düşman olmaktan çıkmış ve büyüleyici bir bulmacaya dönüşmüştü.

“Jane?”

Jane içini çekerek isteksizce kapıya doğru yürüdü. Yürürken, Lynne’in ayakkabısının yanındaki sıvıya bastı ve neredeyse kayıp düşecekti. Dengesini sağlamak için Lynne’in omzuna dokundu ve kadının koyu gözlerine şaşkınlıkla bakakaldı. “Lynne, burada kan var.”

Lynne’in sıkılmış sol yumruğundan bir damla kan daha yere düştü. Birbirine bastırıldığı şeftali dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. Yüzünde acı ifadesi yoktu ama öfkeli ve gergindi. “Aptal Blake kadeh kaldırmaya çalışırken elimdeki martini kadehi tuzla buz oldu.”

Esen rüzgâr Jane’in kulaklarına doluyor, gözlerini ve dudaklarını yakıyordu. Lynne’in ses tonu son derece doğaldı ama tereddüt ediş yalanını ele veriyordu.

Gerçi bu kadının hayatı yalandı.

“Yara bandı getirmemi ister misin?” diye sordu Jane, sevgi dolu müstakbel gelin havasıyla.

“Gerek yok canım, sen içeri dön.”

Jane kapıyı açtı ve ışıklı parti salonuna geri döndü. Ellerini ısıtmak için ovuşturdu, kalabalıkta gözleri Belinda ve Cora'yı arıyordu. Lynne en son, olması gerektiği yerde değilken, az kal-sın biri canından oluyordu.

İkizler bir köşeye çekilmiş, kır saçlı bir adamla neşeyle sohbet edip gülüyorlardı ama bunların varlığı tüm sosyeteye karşı büyük bir tehditti aslında. Salonda kimse Lynne'in elini kesecek bir hareket yapmış gibi durmuyordu. Görünen tehlikeli bir durum yoktu.

Jane kış manzaralı pencereden dışarı baktı. Lynne, demin Jane'nin yaptığı gibi demirlere yaslanmıştı. Uzaktan bakılınca manzara seyrettiği sanılabilirdi. Ama Jane biraz daha yaklaşıncı, sol avucundan damlayan koyu kırmızı kanı görebiliyordu.

OTUZ BEŞ

JANE İKİ HAFTA BOYUNCA UYUMLU VE DÜZGÜN DAVRANMIŞ AMA artık yavaş yavaş gerilmeye başlamıştı. Neredeyse her gün Brooklyn'e Dee ile meditasyona gidiyor, kendi başına alıştırma-lar yapıyor ve Harris'ten uzak durmak için bahane üstüne ba-hane ürettiyordu. Bunları yapacağına dair kendine söz vermişti ama her şey çok sıkıcıydı.

Yine de çalışmalarının meyvelerini topladığı bir gerçektir. Artık öfkeli olduğunda lambaların patlamasına engel olabiliyordu. Telekinesis yönü de çok gelişmişti. Zihin okuma özelliğini de iyice ilerletmişti.

Ama düğüne iki hafta kaldığı düşünülüğünde daha hızlı ilerlemesi gerekiyordu. Evet, ömür boyu saklanmanın ne demek olduğunu bilmiyordu. Malcolm'un onu hangi kıtaya götüreceğinden bile haberi yoktu. 2 Mart'tan sonra dünyası değişecekti ve o tarih hızlı bir tren gibi yaklaşıyordu.

Başgösteren belirsizlik Jane’i gergin ve huysuz yapmıştı. Bazen Dee ona kalabalık yerlerde çalışması gerektiğini söylediğinde homurdanıyordu. Evet, risk alıyordu ama ilerleme kaydetmesi şarttı. Dee, Rockefeller Center’a gitmeyi önerdi, fakat Jane yerde yuvarlanan patencileri görünce biraz sinmişti. Alıştırma-lardan sonra iç çamaşırı bakmayı düşünerek Barneys’i seçmişti. “Bu nasıl bir kalabalık ya?” İyi giyimli alışveriş tutkunları şapka, takı, çanta denemek için birbirlerini ezerken, Jane heyecandan ölecekti. Bir şeyler bakma hevesi birden söndü. Şu an tek istediği Dee’nin kanepesinde oturmaktı. “Bugün perşembe değil mi? Bu insanların yapacak başka işi yok mu?”

“Eee, biz de buradayız,” diye mantık yürüttü Dee, sırtarak. “Belki onlar da büyülerini denemeye gelmiştir.” Dee asansöre koşuyor, Jane’i peşinden sürüklüyordu.

Cadı olan benim ama giyinip süslenen o, diye düşündü Jane. Tabii bu işin güzel yanı, birileri planladıkları büyüünün işe yaradığını fark ederse, büyük ihtimalle Dee’den bileceklerdi. Jane bunun biraz adaletsiz olduğunu biliyordu. Bir sürü New Yorklu siyah giyinmiş, ayaklarına topuklu ayakkabılar geçirmişti. Üstelik Dee’nin üzerine aldığı kırmızı palto hiç de mistik görünmüyordu. Ancak insanların içinde büyüsünü deneme konusunda gergin hissettiği için huysuz olduğunu bilmek ve korkusunu birden dile getirmek çok farklı şeylerdi.

Asansöre bindiklerinde, Dee sinir bozucu bir neşeyle sordu. “Kaçıncı kat?”

“Fark etmez,” diye kükredi Jane. İkisi de üst katların girişe göre daha تنها olduğunu düşünüyordu ama iş spor giyim ve özel tasarım ayakkabılar arasında seçim yapmaya gelin-

ce, Jane kararsız kaldı. Dee gözlerini devirip rastgele bir tuşa bastı.

“Gece kıyafetleri bölümüne mi?” dedi Jane, pahalı, narin ipek ve saten elbiseleri hayal ederken. Asansörün kapıları kapanırken Jane daha sıradan bir bölüme gitmeyi önermek için ağzını açtığı anda asansör birdenbire eli kolu paketlerle dolu, gürültücü alışveriş sevdalılarının işgaline uğradı. Dee’yle konuşamayacağını anlayınca Jane insanların üstünü başını incelemeye başladı. Mercan rengi ve örgü çantalar yeniden moda olmuştu. Her zamanki gibi Paris’ten bir buçuk yıl gerideydiler.

Jane memleketiyle içten içe övünürken asansörün uzak köşesinde birini fark etti. Kadın baştan aşağı siyah giyinmişti ve satış görevlisiydi. Jane bu saçları daha önce gördüğünden emindi. Kadın kırmızı ojeli parmaklarını saçlarına götürünce Jane emin oldu.

Madison.

Neyse ki Jane soğukkanlılıkla durmuş ve Malcolm’un eskisi onu görmemişti. Asansör porselen takımların katına geldiğinde, Jane, Dee’yi kırmızı montundan yakaladı ve beklemesini işaret etti. Asansör onları kamufle edecek kadar insanla doldu ve Jane aniden, Madison’ı takip etmek için pervasız bir istek duydu içinde. Onun da yedinci katta inmesini umdu ama Madison ve üç kişi FRED’S AT BARNEY’S anonsunu duyana dek asansörden inmedi. Jane, Madison’un öğle yemeğine çıktığını anladı.

Jane bunun sapıkça olduğunu kabul ediyordu ama meraklı tarafına yenik düştü. Hem bir restoran da büyü pratiği için iyi bir yerdi.

Restoranda sütlü kahverengi ahşap motifler kullanılmış ve köşeye büyük, taş bir şömine konmuştu. Garson onlara uygun bir masaya gösterdi. Jane iç çekerek sandalyeye oturdu ve eline bir menü alıp casus filmlerindeki gibi hareketler yapmaya başladı. Ama bu tip numaralar yaparken menüye bakmak zor oluyordu. O da her şeyi Dee'ye anlatmaya karar verdi. "Şu asansörden bizimle inen kapak kızı tipli bronz kadın Malcolm'un eski sevgilisiydi," diye fısıldadı. "Etrafta görebiliyor musun?"

Dee başını salladı. "Sağda, iki masa ötede bir adamla oturuyor," diye doğruladı, dudaklarını fazla oynatmadan. *Cadı gibi uç, arı gibi sok*, diye düşündü Jane. Dee çaktırmadan eğilip görevini tamamladı. "Yanındaki adam fena değil. Dinle bakalım neler diyor."

"Buradan onu nasıl duyabilirim?" diye itiraz etti Jane. "Ama havasını söndürebilirim. Eğlenceli olur."

Dee gözlerini devirdi. "Yani düşüncelerini dinle demek istedim."

"Ah, tamam." Jane iki elini masaya sabitledi ve derin bir nefes aldı. Daha sonra gözlerini kapattı ve zihnindeki gürültüler dine-ne dek bekledi. Gücünü bir olta gibi Madison'un zihnine attı ve tanıdık bir şeyler aramaya başladı.

Ama Madison'un aklım meşgul eden sözler değildi. Öğle yemeğinde oturmuş, Malcolm ve Jane'in düğününe katılıp her şeyi değiştireceğinin hayalini kuruyordu. Hayalinde Jane'in saçları boyadan yanmıştı. Madison beyaz, dar bir elbiseyle düğüne katılacaktı. Ve Malcolm çirkin saçlı, şişman gelinin yanında incecik, manken gibi ve bronz tenli eski sevgilisini görünce, Jane'i oracıkta terk edecek ve Madison'a evlenme teklif edecek, hatta

yalvaracaktı. Madison da teklifi hemen kabul edecekti çünkü Malcolm onu sevmekten asla vazgeçmemiştir. Kadının öğle tatili fantazisi buydu.

Jane duyduklarına güldü ve hepsini Dee'ye anlattı. "Aferin," dedi Dee, kehribar gözleri ışıdayarak. "Şimdi üzerine bir şey dök."

Jane bu isteğe de itaat etti. Bu sefer masada uygun bir şey bulmak için enerjisini o tarafa yönlendirdi. Alıştırmalar son birkaç haftadır iyi sonuçlar veriyordu ve şu an sanki parmaklarını Madison'un masasında gezdirir gibiydi.

"Konsantre ol," diye fısıldadı Dee ve Jane zihninin parmaklarıyla bir bardak soğuk suyu devirdi. Masaya koşturan garson başarısının kanıtıydı.

Jane gözlerini açtı ve Dee'yle birbirlerine bakıp sıırıttılar. Bu *gerçek dünya* antrenmanları gerçekten parlak bir fikirdi.

OTUZ ALTI

“VE SONRA KADIN CİYAK CİYAK BAĞIRMAYA BAŞLADI VE GARSON masaya geldi. O sırada içeride *Star*’dan bir adamın olduğu çıktı ve ortalık iyice karıştı,” diye coşkuyla anlatıyordu Dee. Jane sırtıttı. Arkadaşı o kadar heyecanlıydı ki oturduğu yerde müziğin ritmiyle dans ediyordu.

Harris ikisini de tebrik etti ve içkileri tazelemeye gitti. Artık Jane onunla büyü çalışması yapmak istemiyordu ve hastanede ki o günden beri Harris’ten de böyle bir teklif almamıştı. Ama Barneys’te Madison üzerinde kazandığı zaferden o kadar memnundu ki, Dee, Harris’i de kutlamaya çağıracağını söyleyince hiç itiraz etmemişti.

Ama Harris geldiğinde önceki rahatlığı uçup gitmişti. Harris, onu son gördüğünden daha uzun gibiydi. Yağmur ve baharat kokuyordu. Dans eden yeşil gözleri ara ara Jane’in üzerinde geziniyordu ve artık içkiye kabahat bulmak için çok geçti.

Ne oluyor sana, diye hesap sordu mantıklı yanı. *İki haftadır çalışıyorsun ama bir çift güzel göz yelkenleri suya indirmeye yetiyor. Kendine gel,* deyip derin nefes aldı. Şimdi ayakları biraz daha yere basıyordu.

Harris bardan dönünce Dee anlatmaya devam etti. “Jane bu işi halletmeyi başarıyor, bir sonraki Çember buluşmamızda neler olacak kimbilir? Şu sıralar meşgul olmana üzöldüm.” Pot kırdığını fark etmemişti. Jane biraz şarap içmeye çalıştı ama boğazına takıldı ve öksürmeye başladı. İki haftadır Harris’in yokluğuna türlü bahaneler uyduruyordu ama Maeve’in bunları dile getireceğini hesap etmemişti. Aslında söyledikleri yalan da sayılmazdı. Harris’in de bir işi, ailesi ve zaman ayıracağı arkadaşları vardı. Ama Jane durumu abartmış ve bir sürü detaylı yalan uydurmuştu. Ve doğal olarak bu incelikli palavralardan Harris’e bahsetmemişti. Harris’in tepkisini kontrol etmek için ona göz ucuyla baktı.

Harris hiç bozuntuya vermeden başını salladı. “Bazen işler çığırından çıkıyor işte. Kaçıp gelemiyorsun. Yine de yaptıklarınızı çok beğendim. Jane’in gelişimine kadeh kaldırıyorum.”

Jane içi rahatlayarak elindeki kadehten bir yudum aldı. Harris durumu ustalıkla örtbas etmişti. Jane’in sözlerini yalanlayacak gereksiz bir detay vermekten kaçınmış ve yuvarlak konuşmuştu. *Nasıl da beyefendi,* diye düşündü Jane. Ve içkisini coşkuyla bitirdi.

“Eee?” Dee yüzünü Jane’e döndü. “Harris’e birkaç numara gösterebilirsin.”

Bu sefer de Harris’in içkisi boğazında kaldı. Dee onun sırtına hafifçe vurdu.

“Şu gözüme vuran spot lambasına bir şey yapabilir misin?”

Doğru, evet. Sihir. Jane o an Dee’nin elinin Harris’in sırtında gezindiğini gördü. O anda kıskançlık bir yumruk gibi midesine oturmuştu. “Evet sanırım yapabilirim,” diyebilirdi, çenesini sıkarak.

Kıskançlık damarlarında dolaşüyor ve öfkeye dönüşüyordu. *Sakin ol*, dedi içinden. *Anlamsız duygular yüzünden bir çuval inciri berbat etme. Yapacağını yap gitsin.* Ancak o yoğun enerjiyle, spot lambası yuvasından çıktı ve kordonun yettiği yere kadar sarktı. Lamba, pistte dans eden gençlerin kafasından bir ya da iki metre yukarıda sallanıyordu. Jane sanki birine zarar vermiş gibi suçluluk hissetti.

“Bu iyi bir başlangıç,” dedi Dee, teşvik eden bir sesle ama gözlerinde telaş vardı. Şu ana dek yaptıkları kız kıza denemelerden biraz farklı olmuştu bu seferki. Dee de bu farkı hissetmişti ama sebebinden habersizdi.

Suçluluk hissi Jane’in yüzünden okunuyordu. Harris’le arasındaki dengezsiz kimyayı birkaç kez Dee’ye anlatmaya teşebbüs etmiş fakat başaramamıştı. Biriyle nişanlıyken, başkasına ilgi duyduğunu itiraf etmek istememişti. Ayrıca Dee’in ondan hoşlandığını da duymaktan kaçmıştı.

“Tekrar deneyelim,” dedi Jane kısaca. Bu bir özür ya da açıklama değildi ama o anki şartlar altında elinden gelen buydu.

“Barda çok tatlı bir çift var,” dedi Harris. “Ya da belki konuşacak bir nedenleri olursa, tatlı bir çift olmaya adaylar.”

Jane bu sözlerdeki mesajı düşünmeye yeltendi ama içindeki deli büyücü onu susturdu. Ama kendinden yüzde yüz emin değildi. Belki de başaramayacaktı.

Jane restoranda yaptığı gibi orada da zihinsel güçlerini keşfe çıkardı. Harris'in bahsettiği çift oradaydı. Kız kirli sarı saçlı, adamsa uzun ince yapılı ve koyu renk saçlıydı. İkisi de sırt sırta oturuyor, kendi arkadaş gruplarıyla sohbet ediyordu. Jane onların zihinlerini okuyunca Harris'in öngörüsünden çok etkilendi. İkisi de birbirini fark etmişti ama ikisi de diğerinden bir adım bekliyordu.

Jane gözlerini kapattı ve *bu iyi bir şey*, diye düşündü. Enerjimi şehvet, kıskançlık ya da hasetle değil, insanların iyiliğine kullanabilirim. *İyi bir cadı olabilirim*, diye geçirdi aklından.

Bardaki çiftin omzuna aynı anda görünmez bir el dokundu.

Kızın içkisi adamın dirseğine çarptı ve döküldü. Karşılıklı özürler dilendi ve barmen çağırıldı. Kız utanarak gülümserken Jane masaya döndü. Kız ve adamın arkadaşları gülüşüp konuşuyordu.

Jane'in yüzü hakiki bir gülümsemeye ışıldadı. Karanlık kulüp gözüne daha aydınlık ve temiz göründü. Bu deneyim ona pozitif bir bakış açısı kattı.

Bir an DJ'in aklındaki şarkıları okumaya çalıştı. Adamın özel bir şeyi beklettiğini hissetti. Bir istek, bir ithaf... Kime adanmıştı acaba? Kaşlarını çatarak iyice odaklandı, kaygan bir albüm kapağına uzanmaya çalıştı. Elleri titriyordu ama köşesini çekmeyi başardı.

Güç bela nefes alarak sandalyeye çöktü. Harris'in ve Dee'nin yüzünü endişeli görüyordu ama Jane, başını sallayarak onlardan kurtuldu. Neredeyse DJ masasına varmak üzereydi.

Destek için masaya yaslandı. DJ'in elini kontrol etmeye çalıştı. Bunu yapmak bir bardağa ya da nesneye hükmetmekten

çok daha zordu. Çünkü elin bir amacı vardı. Doğru anı seçmeli ve tam o anda hareket etmeliydi.

Ama DJ'in eli Jane'in seçtiği plağa kontrolsüzce çarptı. Bağlantı kesildi ve Jane sandalyeye yığıldı.

"Jane, neler oluyor?" Harris'in sesi panik doluydu. Dee de korkmuştu ama bir yandan da Jane büyüyle birini öldürmediği ya da sakat bırakmadığı için rahatlamış görünüyordu.

"Sanırım onları bir araya getirdim," dedi Jane, "ama gerçekten zor oldu." Hareketlenmek istedi ama sesi yorgun ve bitkin çıkıyordu. Aksi gibi müzik de değişti ve kulübü boğucu notalar doldurdu. Genç ve kıvrak dansçılar müziğin ritmine uymak için yavaşladı. "Biraz soluklanmalıyım. Siz dans edin, etrafı kollayın ve taze çiftten bana haber getirin. Keyfinize bakın."

Dee ve Harris birbirlerine ilgiyle bakarak dans pistine yöneldi. Dee, son kez Harris'in omzunun üstünden Jane'e baktı ve ona teşekkür eden bir işaret yaptı. Sonra ikisi birden kalabalığa karıştı.

Evet, Dee'nin Harris'e ilgisi vardı. Jane aynı akşamki ikinci çöpçatanlık başarısı için sevinmeye çalıştı ama bu sefer ilki gibi mutlu değildi.

Yorgunum, sadece yorgunum, diye düşündü. Ve öyleydi de. Ama yanındaki kişi sevdiği bir arkadaşı bile olsa, Harris'i bir başkasıyla görmek onu incitmişti. Harris'le arkadaş olduğunu sürekli kendine hatırlatsa da işe yaramıyordu.

Üstelik nişanlıyım! Nedense Harris etrafta dolaşırken bunu hatırlamak zor oluyordu. Ve o söz konusu olduğunda bardaki iki yabancıyı tanıştırtırken hissettiği yüce hisleri yaşayamıyordu. İkinci kez Eros gibi davranarak çuvallamıştı.

Şarabından bir yudum alıp müziğe kulak kabarttı. *Sadece biraz daha gayret etmeliyim*, diye düşündü. Sol elindeki iki yüzüğe baktı. İkisi de onun geçmişini ve geleceğini anlatıyordu. Ve şu an önemli olan buydu. Sadece buydu.

OTUZ YEDİ

DÜĞÜNDEN ON GÜN ÖNCE JANE, DORANLAR'IN SALONUNDA yalnızdı. O gün Modern Sanatlar Müzesi'ndeki işi erken bitmişti. Ama Maeve'e yetişememişti. Maeve hastanede enfeksiyon kapmış için iyileşme süreci gecikmiş ve ancak üç gün önce taburcu olabilmmişti.

Jane bu işte Lynne'den ya da ikizlerden şüphelenmişti ama bundan Harris'e söz etmemişti. Adamın zaten yeterince derdi vardı. Üstelik bu olasılığı o da düşünmüş olmalıydı.

Jane, Lynne'in aile ağacının bulunduğu mermer duvara yürüdü. Bu duvara o kadar aşınaydı ki Ambika'dan Annette'e dek herkesi kafasında çizebilirdi. Ambika'nın aile mirasını ne zaman başlattığını hesaplamaya çalışmış ama on ikinci yüzyılda bir yerlerde kaybolmuştu. Şu an Ambika'yı daha çok merak ediyordu. Acaba o Rosalie'nin kitabında bahsettiği yedi cadıdan biri miydi? Nasıl bir dünyada yaşamıştı? Eğer onlardan biriye,

kardeşleri arasında nasıl kavgalara sebep olmuştu? Güç savaşları mı ortaya çıkmıştı?

Ya da belki Lynne'in Karanlık Çağ'daki bir versiyonuydu. Jane onu şoförü, arabası veya beş yıldızlı restoranlar olmadan hayal etmeyi başaramadı. Lynne ve Yuri'yi düşününce birisi giysisinden içeri buz atmış gibi hissediyordu. Bütün gün zorla gülümsemek, düğünden konuşmak ve dedikodu dinlemek, üstelik her an birinin başı belaya girecek gibi tetikte beklemek çok zordu. Jane, parmaklarını Malcolm'un adının üstünde gezdirdi. Geçen hafta kartpostallar gelmeye başlamıştı. Çoğunda fazla bilgi yoktu ve tüm aileye hitap ediliyordu. Biri Madrid'den ötekiler ise Barcelona ve Marakeş'ten yollanmıştı. Sürekli aksilikler ve gecikmelerden bahsediliyordu. Hatta *uzun* balayına çıktıktan sonra da bir süre bu kartlar aileye gönderilecekti. Bu akıllıca bir plandı ve bu dönüşsüz tatilin akıbeti en azından bir süreliğine anlaşılmayacaktı. Kartların yollanmadığını anlamaları belki de bir ayı bulacaktı.

Bu arada tüm kartlar "J'ye sevgilerle –yakında görüşmek üzere," diye bitiyordu. Çok şey değilse de, Jane'in ayakta kalmasına yardımcı olan sözlerdi bunlar. Malcolm şu an her nerdeyse -ki Barcelona ya da Marakeş'te olmadığı kesindi- Jane'i düşünüyordu. Tüm bunları onun için yapıyordu. Jane'in tek yapması gereken ise bir buçuk hafta daha dişini sıkıp renk vermemekti.

Annette'in mermer duvarda yazılı ismine dokundu. *Eğer yaşıyaydı onunla arkadaşlık edebilir miydik*, diye düşündü. Manhattan'ın büyülu ailelerinin, özellikle de Doranlar'ın yaşamını öğrendikten sonra bunun pek de mümkün olmayacağını hissediyordu. Annette da tıpkı kendisi gibi bir cadı olarak büyü-

yecekti. Eğer o yaşısaydı Lynne'in Jane'e ihtiyacı olmazdı. Ama belki de tedbiren Jane'i bu aileye sokabilirdi. Ve böyle bir durumda Annette onu kendine rakip görürdü.

Yedi büyüğü kız kardeş. Ambika, ailesine nasıl büyüler yapacağını biliyor muydu? Şu ana dek dünyanın ne kadarına yayılmıştı? Belki de yüzlerce, hatta binlerce kişi vardı. Montague ailesi cadılığın başka bir kolundandı. Hatta belki büyükannenin soyunda başka kişilerin kanında bile vardı. Malcolm iki ailenin tamamen yok olduğundan bahsetmişti ama dünyada tam olarak kaç tane cadı vardı? Ve kalıtsal ya da değil ama büyüünün kuşaklara yayılma olasılığı mevcuttu. Yedi cadı ailesi dallara ayrıldıysa, evlilikler yapıldıysa, büyüünün kimde olduğu nasıl öğrenilebilir? İşte bu yüzden, Harris'in dediğı gibi Manhattan'ın cadıları birbirini izleyip avlarmış. Birbirlerini çok kıskanırlarmış. Pek de sıcak ve samimi bir ortam değil.

Annette'in adının yanındaki boşluğa baktı. Bir yanlışlık mı vardı? Tekrar düşündü ve fark etti: Burası Charles için ayrılmıştı. Lynne hamile kaldığında hazırlanmıştı belli ki. Belki de bebeğın adı önceden kazınmış, Charles'ın beklenmedik gelişiyile oyuntular zımparalanmış ve düzleştirilmişti. Jane ailenin yaşadıklarını düşününce üzüldü, hatta onlara acıdı. Tüm bunlar Lynne'in hatasıydı ama Jane en büyük düşmanına üzülmekten kendini alamadı.

Charles'ı ve tavan arasındaki hayatını düşününce, Jane acıma ve korku arasında bir şeyler hissediyordu. Mutfakta onu fark ettiğı gecedan beri, her gıcırta ve gölgeden korkuyor, Malcolm'un sorunlu kardeşi her an çıkagelecek ve saldıracak sanıyordu. Sözümona Charles tavan arasında güvendeydi ama Jane o gece ciğerlerine dolan çürük ve pis kokuyu unutamıyordu.

Yerdeki tahta gıcırdayınca Jane korkuyla çılgılığı bastı. Işığın önündeki gölge Charles'tan daha kısa boylu birine aitti. Holün ışığı yanınca Jane yabancıyı seçmeye çalıştı.

“Ne yapıyorsun burada?” diye sordu yabancı, somurtarak.

Tabii ki karşısındaki Belinda'ydı.

“Başım ağrıyor,” diye uydurdu Jane. “Sadece biraz sessizlik istedim.

Belinda burnunu çekti. “Akşam yemeğine katılmayacaksın demek. Odana bir şeyler istersin.”

Jane gülmemek için kendini zor tuttu. Belinda, Jane'i o evde istemiyordu. Jane'in de kalmaya niyeti yoktu ve Doran standartları bu durumda iki kadını müttefik yapıyordu. Jane kıkırdamak yerine nazikçe gülümseyip “Kulağa hoş geliyor,” dedi sakın bir sesle. “İlginiz için teşekkür ederim.”

Belinda, “Ne ilgisinden bahsediyor bu kadın?” dercesine şaşkın şaşkın başını salladı. Jane yüzünde yarı minnettar, yarı mahcup bir ifadeyle kapıya yöneldi.

Yaşlı kadın Jane'in yolunda duruyordu ve Jane onun menekşe kokulu parfümünü soluyarak yanından geçti. Belinda ise gö-nülsüz ve suratsız bir tavırla ona yol verdi. Belinda'nın yanından geçerken Jane'in kolu kadının bluzuna sürttü ve aralarında bir akım oldu.

Jane bozuntuya vermeden gülümsemeye devam etti ama Belinda'nın bakışları hâlâ üzerindeydi ve Jane soğukkanlılıkla ve ağır ağır odasına çıktı.

On gün. Sadece on gün kalmıştı. Dişini sıkmalıydı.

OTUZ SEKİZ

DÜĞÜNDEN BİR GÜN ÖNCE LYNNE RESMEN KRİZ MODUNA GİR-mişti. Mutfakta en sevdiği taburede otururken bir yandan ya-pılacaklar listesini karıştırıyor, bir yandan isyanla ellerini ha-vaya kaldırıyordu. “Yok efendim kontratta bunlar yokmuş, se-nin o salak kafanın kontrattan ne anladığı umurumda sanki. Düğünden bir önceki gün müşterilere böyle davranarak nasıl iş yapıyor bunlar? Ama pazartesi gelsin, ben onlara göstereceğim.”

Jane lafa karışma riskini göze almadı ve kendi işlerine odak-landı. Ne de olsa Lynne’in onunla işi henüz bitmemişti. Hâlâ güvende sayılırdı. Düğünde ona ihtiyacı vardı sonuçta.

Jane sık sık, *bana ihtiyacı olduğu sürece güvendeyim*, diyordu kendi kendine. *Beni kullanmayı düşündüğü sürece. Tek arzusun Malcolm’la evlenip çocuk doğurmak olduğunu sandığı sürece. Ve şu sabırsız hâllerine bakılırsa, onun için tek önemli şey bu şaşaalı düğünün bir an önce kusursuzca gerçekleşmesi.*

Lynne, Jane'le uğraşmak yerine ailesinin şanına yakışır bir düğün yapmaya odaklanmıştı.

Jane ve Malcolm'un el ele kürsüye yürümesine yirmi dört saatten az kalmıştı. Malcolm şu an muhtemelen eşyalarını topluyor ya da kimbilir hangi havaalanına ulaşmaya çalışıyordu. Ah, Malcolm. *Umarım bir tür aksilikle karşılaşmaz, ya da Prag'da bir küvette uyuyakalmamıştır ya da boynu kırılmamıştır.* Gerçi boynu kırılırdı birileri ona telefon ederdi herhâlde.

Jane tezgâhın üstündeki davetiyeleri dalgınca kurcalıyor, eline aldığı Bay ve Bayan Henry Sondmeyer'ın kartını -kim olduklarını bilmiyordu- çevirip duruyordu. Lynne medyadan birileri, yakın akrabalar ve arkadaşlar dâhil toplam beş yüz kişiyi düğüne davet etmişti. Hatta Jane'e yaşayan akrabaları olmadığı için sevindiğini söyleyecek kadar ileri gitmişti. (Aksi hâlde o kadar insanı hangi kiliseye sığdırabilirdi?) Jane dişlerini sıkıyor ve düşüncelerini Malcolm'a yönlendirmeye çalışıyordu. Belki de havaalanına çoktan varmıştı. Belki de kendini buna inandırmak istiyordu. Ama Malcolm son ana kadar gelmeyecekti çünkü annesinin yanında bir dakika bile fazla geçirme riskini göze alamazdı.

“Ve şu Montague'lar hakkında aklının başına gelmesine çok sevindim.”

Jane, Maeve ve Harris'in soyadını duyunca kulak kesildi. Jane kaza gecesinden beri Maeve'le arkadaşlığı konusunda hiç renk vermiyordu. Hatta Maeve'i gördüğünü bile belli etmemişti.

“Sen New York'ta yenisin,” dedi Lynne. Jane'in ani ilgisi üzerine konuşmaya devam ediyordu. “Ama onlar kesinlikle berbat bir aile. İğrenç, kaba bir anneleri var, babalarının da ondan farkı

yok. Köklü aileler onlara selam bile vermez. O kızın müzede çalıştığını bilseydim senin oradaki işine asla razı gelmezdim.” Lynne kaba saba bir hareketle burnunu çekti. Jane’in çalışma hayatını hâlâ hazmedemediği belliydi, iş kelimesi de ağzından küfür gibi çıkıyordu. “Onlarla ilişkisini kesmen çok iyi oldu,” diye ilan etti. “O taksi biraz daha geç dursaydı, dünya bir pislikten temizlenirdi.” Maeve’den ezilmesi gereken pis bir böcekmiş gibi söz ediyordu.

Jane ağzı açık kalakaldı. Boğazına safra tadı geliyordu. Lynne son sözleri çok komikmiş gibi pis pis sırtıyordu. Jane’in tüm vücudu titremeye başladı ve son bir ayda öğrendiği kontrol yöntemleri işlemez oldu. Tavandaki gömme ışıklar açılıp kapanıyordu. Mikrodalga fırının ışıkları yanıp sönüyor ve mermer tezgâhın üstündeki mikser deli gibi çalışıyordu.

Jane tezgâhın üzerinde ellerini kenetledi. *Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!*

Gözlerini kapattı ve vücudunda kontrolsüzce yayılan o korkunç enerjiyle mücadele etmeye çalıştı. Derin nefesler alıp vererek büyüü etkisiz hâle getirmeyi deniyordu. Nihayet gücünü yatıştırmayı başardı, ışıkların normale döndüğünü fark etti. Mikser durunca, gözlerini açtı.

Lynne, Jane’i karanlık ve soğuk bakışlarla süzüyordu.

Jane olan biteni fark edince kalbi hızla atmaya ve kafası zonklamaya başladı. Ne yaptığını sanıyordu? Neden mutfakta bir elektrik sorunu varmış gibi davranmamıştı? Lynne bunları Jane’in yaptığını biliyordu ama Jane’i bu yeteneğinden habersiz sanıyordu. Ama Jane büyüü kontrol etmişti ve artık Lynne, Jane’in her şeyi bildiğinin farkındaydı. *Ve bunların üstüne çalıştığımın da...*

Bu, her şeyin sonunu getirebilirdi. Malcolm'un yokluğu, Harris ve Dee'nin yardımları, Maeve'in çektiği onca acı ve çabaları... Hepsi çöpe gidebilirdi.

Jane yüzüne en masum ifadesini takındı. Kendi sesindeki gerginliği açıkça duyabiliyordu ama buna rağmen, "Özür dilerim," dedi. "Bu tür güç dalgaları beni hep korkutmuştur. Çocukken gök gürültüsünden de çok korkardım. Şimdi hatırladım, hemen maniküre gitmem gerek. Bir şey olursa haberleşiriz," dedi ve Lynne'in yanıtını beklemedi.

Kapıya çok yakın oturduğu için şükretti. Ahşap sandalyeden hemen kalktı ve birkaç dakika sonra sokaktaydı.

OTUZ DOKUZ

JANE DIŞ KAPIDAKİ MERDİVENLERE UÇARAK GİTTİ VE GÖRDÜĞÜ ilk taksiyi çevirdi. Şoföre Dee'nin Brooklyn'deki adresini verdi. Adam, "Gidemem," diye terslendi. "Vardiyam..."

"Senin vardiyanı beni istediğim yere götürdükten sonra biter," diye çıktı Jane. "Taksiciler Odası'nda yakın bir arkadaşım var, hemen onu arıyorum."

Sürücü iç çekti ancak daha fazla itiraz etmeden yola koyuldu. New York'ta geçirdiği ve Doranlar'ın tuhaf şoförüyle bir araya gelmemek için taksicilerle uzun mesafeler gittiği bir ay Jane'i iyice sertleştirmişti.

Jane deri koltuğa yaslanıp rahatlamaya çalıştı ama dikiz aynasından arkaya bakmadan edemiyordu. Yuri ile yaptıkları yolculuklardan kalmıştı bu alışkanlık. Dördüncü kez aynaya baktığında bir şey gördü.

Bu arabayı tanıyordu.

Ama bu çok saçmaydı. Manhattan siyah sedanlar ile doluydu ve üç araba geriden gelen bir siyah sedanı kafaya takmak anlamsızdı. Fakat dört blok sonraki dönüşte, aynı araç yine belirdi. Jane'in elleri titremeye başladı. *Şehre inmenin bir sürü yolu var*, dedi kendi kendine ama bu işte bir terslik vardı. O sırada telefonu çalmaya başladı ve Jane'in korkudan ödü patladı. Çağrı Doranlar'ın konağından geliyordu. Jane çabucak reddet tuşuna bastı.

Bir dakika sonra telefonu sinir bozan mesaj uyarısıyla çınladı.

"Jane, canım, gelinliği son bir kez görmen gerekiyor." Lynne'in sesi buyurgandı. "On beş dakika içinde burada olacaklar, manikür bekleyebilir. Hemen eve dön."

Cehennem azabı, diye düşündü Jane. Sedan araba hâlâ arkalarındaydı.

"Affedersiniz," dedi suratsız şoföre, hafifçe öksürerek. "Daha erken söylemeliydim ama lütfen FDR yoluna geri dönebilir miyiz?"

"Bu saatte kalabalıktır," dedi şoför, homurdanarak. "Ah, öyle mi?" Jane arkadaki arabaya baktı ve Lynne'in mesajını aklından geçirdi. Ne yapmaya çalışıyordu bu kadın?

"Bak, kocam onu aldatıyorum diye peşime dedektif takmış, şimdi lütfen geniş ve kalabalık bir yere gidebilir miyiz? Bu işte bana yardım edersen sana bol bahşış veririm." Cüzdanından bir yüzlük çıkarıp salladı. "Kocamın parası..." dedi.

Şoför kaşlarını kaldırdı. "İyi o zaman," dedi iç çekerek ve sola keskin bir dönüş yaptı.

Jane dikiz aynasına baktıkça geriliyordu. Şoför, "Hâlâ peşimizde mi?" diye sordu. "Bilmiyorum," dedi Jane. *Acaba bu aynı*

sedan mı? Bu işlerden hiç anlamam. Neden plakasına bakmadım ki? Ama diğer arabada da aynı kel kafayı görmüştü.

“Evet, hâlâ peşimizde.”

Şoför sinyâl bile vermeden direksiyonu kırdı ve bir otobüsün önüne atladı. 50. Caddede kaldırıma toslamadan önce üç kez şerit değiştirdi ve nihayet FDR’ye çıktı.

Siyah sedanı Manhattan’dan çıkarken iki kez görmüştü ama şoförün çabaları işe yaramıştı, on beş dakikadır araçtan bir iz yoktu. Jane cüzdanındaki paralara bakmadan şoföre uzattı ve Dee’nin evine koşarak çıktı. Kendini soluk soluğa küçük daireye attı.

Dee onu elinde bir tabak kurabiyeyle karşıladı ama Jane bir şey yiyecek hâlde değildi. “Her şeyi mahvettim,” dedi, neredeyse hıçkırarak.

Dee tabağı bırakıp kapının kolunu kontrol etti. “Baştan anlatsana şunu.”

Jane ağzını açar açmaz kapı büyük bir gürültüyle yumruklandı. Jane’in boğazına bir çığlık düğümlenmişti. “Bu Yuri,” diye fısıldadı. “Beni takip etti, Lynne her şeyi biliyor.”

Dee, arkadaşının kolunu sıkıca tuttu. Jane’i yatak odasına götürdü ve küçük pencereden yangın merdivenine geçmesini sağladı.

Dee de onun arkasından indi ve yangın merdiveninin bittiği yerden kendilerini yere bıraktılar. Mesafe azdı ve Jane, Dee kadar yumuşak olmasa da yere inmeyi başardı.

Bir dakika sonra, ikisi de arka sokakta, kaldırımdaydı. Jane Dee’nin omuzlarından tuttu.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı. “Bu Yuri.”

Yuri, Dee'nin önünde durdu. Tüm yolu kaplıyordu. Baştan aşağı siyah giyinmişti ve kel kafası mart güneşinde parlıyordu.

"Bayan Boyle," dedi.

Jane, Dee'nin omuzlarını daha da sıkı tuttu. Yuri'nin konuştuğunu hiç duymamıştı. Sesi Jane'i tüm şehir boyunca kovalayan kendisi değilmiş gibi kibar ve davetkârdı.

"Bayan Doran sizi provaya götürmem için beni gönderdi. Müsaadenizle," diye ekledi, Dee'ye nazikçe başını sallayarak.

Jane bir an için onunla gitmeye ikna oldu. Sesi o kadar ikna ediciydi ki, Jane bir an için kendinden şüphe etti. Ama kaba saba elini Jane'in omzuna koyunca içgüdüleri harekete geçti ve Jane bir adım geri çekildi.

"Bu taraftan hanımefendi," dedi Yuri aynı nazik ses tonuyla. Büyük bir adım atarak Jane'le arasındaki mesafeyi kapattı.

"Hayır!" diye bağırdı Jane, geri çekilerek.

"Onu ben bırakırım," diye seslendi Dee. Aslında blöf yapıyordu, arabası yoktu ama Yuri bu söze aldırış etmemiş gibiydi.

"Araba burada," diye açıkladı, bu sefer Jane'i dirseğinden sıkıca kavradı.

Yuri'nin temasıyla Jane'in vücudu kaskatı kesildi. Zihninde korkunç görüntüler belirdi. Korkmuş, üzgün, ağlayan, kaçan kızlar. Jane, Yuri'ye zevk veren imgeleri gördükçe ondan nefret etti. Göğsünde derin bir yara açtığı sarışın bir kadın, elini kestiği ergen bir çocuk, boğazını sıktığı -ve yüzü çok tanıdık gelen- bir başka kadın... Binanın camları Jane'in çılgılığıyla inliyordu.

Dee o sırada, "Bırak onu," diye bağıırıyordu ama vahşet resimleri Jane'in gözünün önüne gelmeye devam ediyordu. Sarışın bir kadın yırtık pırtık giysilerini toplamaya çalışırken

yanaklarından kanlar akıyordu. Madison Avery kolu bükülmüş hâlde bağıırıyordu. Jane'in kulakları yalvaran seslerle çınılıyordu.

Yuri kolunu bıraktığında, Jane dizlerinin üstüne çöküverdi. Jane bir atak bekleyerek doğruldu ama önünde kimse yoktu. Yuri biraz ötede sırtı kendisine dönük, tuhaf hareketler yapıyordu. Jane, adamın boynunun yanındaki kanlı çizikleri görebiliyordu ve tam önünde...

“Yuri! Dur!”

Şoför, Dee'yi kaldırıma yapıştırmış, kızın cılız bedeninin üstüne çökmüştü. Elinde metal bir cisim tutuyordu -evet bu bir krikoydu- ve Jane tiksintiyle durumu kavradı. Yuri, krikoyu Dee'nin kafasına doğru savurdu. Jane çığlık attı ama Dee kıvrak bir hareketle Yuri'nin elinden kurtulmayı başardı. Ama yeterince uzaklaşamamıştı ve Yuri onu tekrar kıstırdı. Boş eliyle kızın boğazına sarıldı. Dee vahşice karşı koyuyor, elinden kurtulmaya çalışıyordu ama sağ eli serbest değildi ve çırpınıyordu. Jane koşmaya başladı, etrafa bakındı ve arkadaşının hayatına kasteden bu canavarın kafasına atacak bir şey aradı. Ama ona yetişmesine imkân yoktu.

Bedenin çok uzak, diyordu ona içindeki ses. *Ama sadece bedeninin.* Zihninde bir ışık belirdi. Kriko arkadaşının kafasına inmek üzereydi. Tereddüt edecek zaman yoktu.

“Dur,” diye tısladı dişlerinin arasından. Yüksek bir ses değildi ama bir çeşit kükreme gibiydi. Kriko havada bir şeye takılmış gibi kalakaldı. Jane'in alnında boncuk boncuk ter damlaları belirmişti ve Yuri'nin gücüne karşı koymak gerçekten çok zordu.

Dee, onun elinden kurtuldu. Yuri yüzünü yavaşça Jane'e çevirdi ve "Kaltak," diye tısladı. Yüzünde insanlık namına hiçbir iz kalmamıştı ve bir şeyler yapmazlarsa ikisi de bu ıssız arka sokakta, bu canavarın elinde ölüp gidecekti.

Jane'in gözleri elektrikle parladı. Havadaki krikko görünmez bir olta gibi duruyordu. Yuri boş boş havaya bakarken Dee onun kasıklarına bir tekme geçirdi. Yuri öfkeyle ona döndü ve iki eliyle Dee'nin boğazına yapıştı. Dee'nin gözleri yuvalarından çıkacaktı. Jane krikoyu olanca hızıyla Yuri'nin kafasına indirdi. Dev adam ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığıldı ve hareketsiz kaldı.

Jane ondan birkaç adım ötede kaldırırma serildi. Yerdeki taşlar yüzüne batıyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyor, nefes alamıyordu.

Nefes al, ver, al, ver... Beşe kadar saydı ve vücudundaki acıya aldırış etmeden doğruldu. Kendini dev adamın yanına sürükledi. Gözleri yuvalarında dönmüştü ve beyaz kısmı görünüyordu. Ağzının kenarından kan sızıyordu.

Dee'nin kehribar gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öldü galiba," dedi hayretle.

"Evet," diye fısıldadı Jane ve kaldırımın sonuna gidip kustu.

KIRK

“Aman Tanrım, onu öldürdüm,” dedi Jane şok içinde. Hıçkırıklara boğulmuştu.

“Yapma bunu, lütfen yapma!” dedi Dee dişlerinin arasından. “O bizi öldürecekti. Başka çaren yoktu.”

“Sadece yaralayabilirdim. Ya da tekmeleyebilirdim belki,” diye fısıldadı, vahşice. Elinde krikoyu gördüğünde gerçekten korkmuştu. Ama bu durum sadece korkuyla açıklanabilir miydi, yoksa öfke de var mıydı? Sadece arkadaşını ve kendini mi koruyordu, yoksa Yuri’nin ölmesini de istiyor muydu?

Zihninde gördüklerinden tiksinimişti. Pislik herif acı ve korkudan haz duyuyordu. Onu öldürmeye farkında olmadan karar mı vermişti yoksa? Yuri’nin ölümü hak ettiğini mi düşünüyordu?

“Yapabileceğin tek şeyi yaptın. Başka çaren yoktu,” dedi Dee. Bir yandan boynuna dokunuyordu, Yuri’nin parmak izleri köprücük kemiğine kadar görünüyordu. “Beni neredeyse öldürecekti.”

“Beni evden beri takip etti,” dedi Jane uyuşukça. Lynne onu peşimden yolladı. O basit bir şoför değildi. İnanamıyorum. Tanrım... Hep benim hatam... Sen iyi misin?”

Dee bir soruyla dikkatini dağıttı. “Neden Doranlar’ın şoförü bizi öldürmek istesin?”

“Bence plan bu değildi,” dedi başını çaresizlikle iki yana sallayarak. “Ama bunu ona soramayız artık.” Sersemlemişti. Önce Maeve, şimdi de Dee...

“Lütfen düşün Jane. Konsantre ol,” diye yalvardı Dee. “Hadi ama. Sana ihtiyacım var. Sen benim hayatımı kurtardın!”

“Evet, seni kurtarmalıydım,” diye tekrarladı Jane, yavaşça. Kelimeler havada asılı kalıyordu. Dee’nin hayatı çok değerliydi. “Polise deriz ki...”

“Tamam, dur. Ben de düşüneyim,” dedi Dee, yumuşakça. “Çünkü sen henüz kendine gelemedin. Karakola gidecek zamanın yok! Lynne bu ucubeyi peşine taktığına göre, artık gitmelisin. Malcolm’u beklediğini biliyorum ama bu akşam kaçman gerek.”

Dee’nin yürüttüğü fikirde bir hata vardı. Jane aklındaki pusların ardından düşündü ve yanlış tespit etmeye çalıştı. “Bence o yüzden gelmedi,” dedi nihayet. Sesli söyleyince izlediği yoldan iyice emin oldu. “Bana dokunduğunda aklını okudum,” diye mırıldandı. Kendi sesini tanımıyoru şu an. “Korkunçtu. Ama bize zarar vermeye geldiğini sanmıyorum.”

“Tabii ben onu tırmayalana dek,” diye devam etti Dee, tırnaklarını göstererek. Sol avucunun içinde siyah kıllar vardı. “Sana zarar verdiğini sandım.”

“Evet, zarar verdi,” diye kabul etti Jane. “Ama amacı o değildi.” Hâlâ orada yatan dev vücuda baktı. İleride bebek arabasıyla

dönmezsem, her şeyi anlar.” *Ve canlı hedef hâline gelirim.* Tıpkı müzedeki o akşam düşündüğü gibi, sırtında giysisiyle kaçması gerekecekti. Evet, yanında kredi kartları vardı ama sonuç değişmezdi, Amerika’dan ayrılmadan yakalanırdı. Peki Malcolm eve geldiğinde neyle karşılaşırdı?

Jane’in her şeyden vazgeçip Fransa’ya kaçtığını anlatan düzmece bir mektupla mı? Ya da Jane’in kimsenin suçu olmayan bir trafik kazasında öldüğü yazılı bir raporla mı? Hiçbirine inanmazdı ama o saatten sonra Jane’i koruması da mümkün olmazdı. Lynne son bir ayda olanları asla öğrenmemeliydi.

“Ben geri döneceğim,” dedi Jane, kararlı bir ifadeyle. “Sen de kaçacaksın.”

Dee başını iki yana salladı. “Ben başımın çaresine bakarım, merak etme.”

“Hayır,” dedi Jane sabırsızca. Polis, Yuri’nin Dee’ye saldırdığına, onun da kendini savunmak için cinayet işlediğine inanabilirdi. Belki de Yuri’nin geçmişini ve benzer hikâyeleri biliyorlardı. Ama Lynne neler olup bittiğini hemen anlardı. Jane’le arkadaş olduklarını bilmiyordu ama Yuri’nin cesedinin fırında çalışan kızın evinin yakınında bulunması bile Lynne’in her şeyi çözmesine yeterdi ve bu da Dee’nin sonunu getirirdi. Jane hafifçe öksürdü.

“Sen bu işe bulaşmayacaksın. Bugün şansımız yaver gitti ama ben gittikten sonra da emniyetin sağlanmalı. Öyle bir hikâyemiz olmalı ki, kimse aklına seni getirmemeli. Ortalık yatışana kadar gözden uzak kalman gerek.”

Dee tartışmaya yeltendi ama Jane onu bakışlarıyla susturdu. Nihayet Dee iç çekerek konuşmaya başladı. “Düşündüğün

kadar zor olmaz. Burası Misty'nin evi. Adım hiçbir yerde kayıtlı değil. O dükkâna yakın bir yere taşınınca, ben de buraya geldim..." Sesi yavaşça söndü. Bir an geçmişı düşündü. "Misty bana yardım eder," dedi güven veren bir sesle. "Kaçak göçek işler onun uzmanlık alanıdır. Ve sen de bana nasıl ulaşacağını biliyorsun," dedi kaşlarını çatarak.

"Biliyorum," dedi Jane yumuşakça. "Seni çok özleyeceğim. Dikkatli ol."

Dee'nin dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ayakları-
mın üstünde durabilirim, Jane. Sen de çok dikkatli ol."

KIRK BİR

JANE TAKSİ ŞOFÖRÜNE KÖŞEDE DURMASINI SÖYLEDİ. PARK Bulvarı'nın önüne dizilmiş limuzinlerin yanında durdu. Doranlar'ın pencerelerinden görünmek istemiyordu. Buraya ilk geldiğinden beri kimsenin ona pencereden bakması fikrinden rahatsız olmamıştı. Ama en üst katta bir figür vardı ve muhtemelen Charles'tı.

Buraya yeniden gönüllü geldiğime inanamıyorum.

Jane kapının şifresini girerken elleri titriyordu. Gunther ona çok yakındı ama horultularından anlaşıldığı üzere, uyuyordu. Ön kapı yerine servis kapısından girmeyi düşündü ama Lynne'in onu görmeyip geri gelmediğini düşünmesini istemediğinden vazgeçti. Mutfak kapısını açınca kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Lynne, Jane'in bıraktığı yerde, mutfak masasında oturuyor, porselen fincandan çayını yudumluyordu. Jane konuşmak için ağzını açtı ama eli kapının kolunda donakaldı.

“İyi denemeydi,” dedi Lynne. Jane’in tüm içgüdöleri şu an oradan kaçmasını söylüyordu ama sihirden mi bilinmez, basireti bağlanmış, oracıkta kalakalmıştı. “Ama yine de provaya gitmen lazım,” diye devam etti Lynne, ayağa kalkarak. “Gelinlikçimiz biraz kızdı ama sonuçta o bir profesyonel ve ben de ona bu gerçeği hatırlattım. Yarın sabah erkenden burada olacak.” Elindeki kupayı tezgâha bıraktı. “Tırnaklarını göreyim tatlım.”

Jane karnına bir bıçak saplandığını hissetti. Üzerine bir dinozor oturmuştu sanki. Ellerini tereddütle kaldırdı. Dee’nin parmakları gibi kanlı değildi ama pembe ojeleri hiç de yeni durmuyordu. “Jin Soon’da sıra vardı,” derken buldu kendini. “Ama kuaför yarın halledeceğini söyledi.”

Lynne yavaşça başını salladı ve karanlık bakışlarını Jane’in yüzüne dikti. “Doranlar hep ön saflarda yer alır, Jane,” dedi nihayet. “Özellikle de böyle günlerde.”

Jane zar zor nefes aldı. Yüzü mosmor kesilmişken sesi iyi çıkmıyordu tabii. Lynne’in Yuri’den haberi olduğunu düşünüyordu ama kadın bir şeyleri biliyorsa da ustalıkla gizliyordu. *Rolümü oynamaya yarına kadar devam etmeliyim*, dedi kendi kendine. “Tabii ki,” dedi yüksek sesle. “Biraz duygusallaştım sanırım. Büyök gün beni heyecanlandırıyor. Daha önce hiç evlenmedim, bu benim için yeni bir deneyim,” dedi Jane anlamsızca kıkırdarak.

Lynne gözlerini kısıp dudaklarını birbirine bastırdı. Bir süre düşündükten sonra bu mazereti hoşgörmeye karar verdi. “Belki biraz uzanmalısın, canım,” diye akıl verdi ve Jane minnetle hole yöneldi. “Bu akşam tekrar çıkmayı düşünürsen bana haber ver,” diye seslendi Lynne, soğuk bir sesle. Jane’in karnına

bir sancı girdi ve sözle cevap veremediğinden başını sallamakla yetindi.

Yatak odasına girer girmez hıçkırıklara boğuldu. Göğsü inip yükseliyordu ve gözyaşları yanaklarından akıp gidiyordu. Bura-ya nasıl geldiğini düşündü. Malcolm'la tanıştığında yalnızlıktan kurtulduğunu sanarak nasıl da sevinmişti. Ama ilişkileri cehenneme dönmüş, Jane katil ya da maktul bir Fransız yetimine dönmüştü.

Ayakkabılarını çıkardı ve onun geniş dolabına yerleştirdi. Dolaptaki gizli aydınlatma sayesinde her giysi kolu, etek, askılı bluz ve topuklular birer sanat eseri gibi parlıyordu. *Louis Vuitton* şapka kutusuna ulaşmak için parmaklarının üzerinde yükseldi. (Barneys'de çalışan Lena, "Her New Yorklu kadının bir şapka kutusu olmalı," demişti.) Kutuyu yavaşça aşağı çekti.

Janvin şapkasını özenle kutuya koydu. Bu parlak siyah tüy-leri titreyerek dolap katma yerleştirdi. Alt katta Dee'nin ona okuması için verdiği, kâğıt mendil üstüne el yazması bir not duruyordu. Rosalie Goddard özellikle tartışmalı kitaplarının kaynaklarını paylaşmak istememişti ama günlüklerinde birkaç kitap ve yazar isminden bahsetmişti. Misty Travers'in kitapçısında bu kitaplardan bazılarını bulmak mümkündü. Sonra bu düşünceleri bir kenara bıraktı çünkü şu an hiçbir şeye faydası yoktu.

El yazmasını aldı, yatakta arkasına yaslandı ve yorganı üstüne çekip okumaya başladı. Yorgun ve gergin olduğundan ilk başta hiçbir şey anlamadı ama bir süre sonra okudukları ona bir şeyler ifade etmeye başladı. Hatta gözüne tanıdık bir isim çarptı.

Doğal büyüü keşfeden ilk kadın kendi topraklarında kraliçeymiş. Ambika ölmeden önce mirasını yedi oğlu arasında paylaştırmış.

Oğlanlar tarihte iz bırakamamış ama yüzyıllar boyunca yedi kız kardeş, kız evlatlar yoluyla büyülerini aktarmış. Böylece yedi farklı aile ortaya çıkmış. Zamanla aileler arasındaki güç farkı, çekişmelere ve kıskançlıklara yol açmış. Orta Çağ'da cadılar arasında çıkan bir savaşta, cadılar güçlerin çalınabildiğini keşfetmiş. Ve savaşlar gitgide artmış, hatta büyüyle ilgisi olmayanlar bile bu konularla ilgilenmiş.

Kaos ve şüpheler yüzünden pek çok masum cadı öldürülmüş. Gerçek cadılar yakalandığında ise gücü kalanlara geçmiş. On yedinci yüzyılın sonunda yedi aileden ikisi tamamen yok olmuş. Kalan beş aile arasında ateşkes yapılmış ve büyü tekrar yeraltına inmiş.

Ama dünya değişmiş ve yapılan ateşkes yeni nesiller tarafından unutulmuş.

Salem'deki tehlike geçtikten sonra pek çok cadı Yeni Dünya'ya göçmüş ve Amerika'nın yeni, boş arazisinde hüküm sürmeye niyetlenmişler.

Parke çıtırdadı ve Jane büyüü parmaklarında hissetti. Güç damarlarında canlanmaya başlamıştı ve Jane bir an enerjiyi gözle göreceğini sandı. Şu an oraya biri gelse, onu öldürebileceğini düşündü. Gerçi yatak odasında bir cesetle baş başa kalmak Yuri'nin cansız bedeninden kaçmaya benzemezdi. Üstelik Jane panikle, işlediği cinayeti herkese söyleyebilirdi. Mesela Sofia'ya. Bir an kapısında eski tip bir kilit olmasını diledi.

Sonra biraz büyü kullanmaya karar verdi.

Dikkatini kapının yanındaki maun, ağır kitaplığın üstünde topladı ve onu hareket ettirmek için yoğunlaştı. Ama dikkati dağınıktı ve büyü istediği gibi olmadı. Dördüncü raftaki altın, antika saat düştü ve büyük bir gürültüyle kırıldı. Cam kısmı tuz buz oldu ve halının üstüne saçıldı. Muhtemelen bir servet değerindeydi ama dahası çok büyük bir gürültü kopmuştu. Acaba biri kontrol etmeye gelir miydi? Ya da içeri girip direk saldırıya mı geçerci?

Jane kitaplığı yeniden hareket ettirmek istedi ama dev mobilya yerli yerinde duruyordu. Dee'nin, "Yanlış yere odaklanıyorsun," deyişi kulaklarından gitmiyordu. Gözlerini kapattı. Önemli olan kitaplık değildi, o sadece gücünü göstereceği bir araçtı. Öncelikle güce odaklanması şarttı. Büyükannenin yüzüğünü parmağında çevirdi ve ondaki büyüü ortaya çıkardı.

Bir süre sonra, büyüün etkisini damarlarında hissetti. Tüm gücü zihninde topladı ve hazır etti. Vücudunun yerini bir boşluk almıştı sanki. Ve kocaman kitaplık kapının önüne geldi. Elbette Lynne ya da Charles içeri girmek isterse onlara engel olmak zordu. Hatta patlak gözlü Sofia bile içeri girebilirdi. Jane iç çekti ve köşede, kitaplıktan daha sağlam görünen antika giysi dolabına gözünü dikti.

Kendini emniyette hissedince, rüyasız, karanlık bir uykuya daldı.

KIRK İKİ

DÜĞÜN SABAHİ HAVA BULUTLU VE NEMLİYDİ, ANCAK JANE'İN TE-
laştan hava durumunu düşünecek hâli yoktu. Lynne kafayı ye-
mişti çünkü çiçeklerle ilgili sorun çıkmıştı ("Yüz kere söyledim,
amber çiçeği istemiyordum ve sen elindeki o korkunç buket-
le aptal aptal yüzüme bakıyorsun!"). Düğün korosu George
Washington Köprüsü'nde trafiğe takılmıştı ve gelinlikçi durma-
dan homurdanıyordu.

Jane şu ana kadar şoförü kimsenin merak etmediğini var-
sayıyordu. Jane rahatsız topukların üzerinde o korkunç anları
aklından atamazken Yuri'nin yokluğundan hiç kimse rahatsız
değildi. Jane'in etrafında iki kadın ve sıksa bir adam dolaşıyor,
biri manikürünü düzeltiyor, öteki saçına toka takıyor, diğeri ise
sprey sıkıyordu ve Jane yerinden fırlayıp bu kaostan kaçmamak
için kendini zor tutuyordu. Tüm bunlara neden razı olmuştu?
Parmağındaki gümüş yüzüğü çevirirken her şeyin birkaç saat

sonra sona ereceğini düşündü. Yine de zaman geçmek bilmiyordu.

Gelinlikçi iğneleri üzerine batırınca Jane yerinden fırladı. “Üzgünüm,” diye mırıldandı ama kabahat adamda olduğu hâlde hiç umursamadı. Onun yerine Jane’in son provasında Bayan Doran’dan aldığı sözü tekrarladı. Kaynanası, gelininin düğüne kadar karbonhidratı keseceğine söz vermişti. Ama gelinlikçi nasıl olmuş da bu söze inanmıştı? Hâlbuki böyle bir başyapıtın içinde kim iyi görünmek istemezdi? Adam homurdanıp duruyordu.

“Üzgünüm ama tüm basın davetiyelerimiz tükendi.” Sofia’nın sesi koridordan geliyordu. “Anlıyorum,” diye devam etti çaresizce, “ama elimdeki listede... Hayır, demeye çalıştığım şu: Bay Lavandeira’nın adı listede yok. Biliyorum, evet... Ama bir aksilik olsaydı mutlaka haberimiz olurdu. Hayır, biliyorum...” Sofia’nın sesi uzaklaşınca, Jane iç çekti. Bir an tüm insanların bu düğün denen belaya bulaşmasına üzüldü.

Bela demişken... karşıdan gelen dört kişi Jane’in önünde etten bir duvar ördü. *Neler oluyor?*

“Hayır! Düğünden önce gelini göremezsin,” dedi makyöz. “Uğursuzluk getirir.”

“Pekâlâ.” Jane tanıdık, hoş bir ses duydu. “Şansa ihtiyacımız var.”

“Malcolm,” diye seslendi Jane. Rahatlayarak iç çekti. Kalabalık görüşünü engelliyordu ama oradaydı işte. Geri gelmişti. Bu çivisi çıkmış yerden beraber kaçacaklardı ve her şey yoluna girecekti.

“Onunla konuşmak istiyorum,” dedi Jane, kararlı bir sesle. “Bir çaresine bakın.” Sesinin Lynne ve Cora gibi buyurgan çık-

tığının farkındaydı ama umursamadı. Onların anladığı dil de buydu.

Sözleri işe yaradı. İnsanlar birkaç saniye içinde odayı boşalttı ve Jane'le Malcolm baş başa kaldı. Jane, Malcolm'un bedenindeki sıcaklığı durduğu yerden hissediyordu. Ve nişanlısı haklıydı, bugün gerçekten de şansa ihtiyaçları vardı. Jane tüm hislerini bir cümleye sığdırmayı denedi. "Seni çok özledim."

Malcolm, "Biliyorum," diye mırıldandı. "Sadece birkaç saat kaldı. Hazır mısın?"

"Elbette," dedi Jane kendinden emin bir sesle. Ama içinden bir ses, son bir ayda yaptıklarını Malcolm'a nasıl izah edeceğini soruyordu ona. Madison'a yaptığı, Lynne'in önünde yaşadıkları, cinayet... Hepsini düşündükçe midesi bulanıyordu. Gözlerini kapattı. Dee'nin sesi kulaklarından gitmiyordu. "Hayatımı kurtardın," demişti arkadaşısı. Ve Jane, yapması gerekeni yapmıştı.

"Seni seviyorum," dedi Malcolm.

"Ben de seni," diye fısıldadı Jane.

Biraz bekledikten sonra, "Gitmem gerek," dedi Malcolm. "Valentino'dan gelen adam babamı epey yordu. Bir sigara ve viski molasına ihtiyacı var..."

"Bugünü atlatalım da," diye hatırlattı Jane. "Gerisi boş."

Malcolm, "Haklısın," dedi ve duraksadı. "Neredeyse unuttuyordum. Dışarıda seni tanıdığını söyleyen bir kız var. İçeri gelmek istemedi ama bunu bana verdi." Elindeki pakedi Jane'e uzattı. "Kontrol etmedim ama tehlikeli bir şeyse sen anlarsın diye düşündüm."

Jane manikürünün bozulmasına aldırış etmeden paketi yırtmaya başladı. Elindeki bir cadı tuzağı olsa asla tanımazdı. Ama

dünyadaki tüm düşmanları şu an bu evde olduğuna göre, sokakta rastgele biri ona saldırı düzenlemezdi herhâlde. Paket açılınca Jane rahatlayarak gülümsedi. “Dışarıdaki kız kalın sesli, uzun boylu ve siyah saçlı mıydı?”

“Aynen öyle.”

Jane paketten çıkardığı kurabiyeyi ikiye bölüp Malcolm’a uzattı. Dee oraya gelmeyi göze alamamıştı ama Jane en azından arkadaşının iyi olduğundan emindi artık.

“Bu bizim gayriresmi düğün pastamız. Sen yokken bir arkadaşım oldu.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

Malcolm’la kurabiyeyi karşılıklı yerken Jane’in yüzünde bir gülümseme belirdi.

Bir aydır ilk kez her şeyin yoluna gireceğinden bu kadar emindi.

KIRK ÜÇ

DÜĞÜN BAŞLAMAK ÜZEREYDİ. JANE İÇİNDEN ŞARKILAR MIRILDANıyordu. Büyük bir gürültü patırtı eşliğinde kapılar açıldı ve Doranlar'ın beş yüz davetlisi ve seçkin basın mensupları ayağa kalktı. Jane, insanlar gelinliğini incelesin diye kapının girişinde biraz durdu. Ne de olsa Lyne bu gelinlik için ona az eziyet etmemişti. Birilerinden takdir görmek hakkıydı artık.

Kürsüye doğru yürürken yanında bir ailesi olduğunu hayal etti. Büyükannesi böyle bir günde muhakkak kafa ütülerdi. Annesiyle babasının ne yapacağını ise kestiremiyordu. Ama annesi bu güzel gelinliği beğenirdi herhâlde. Şans getirmesi için büyükannesinin yüzüğünü çevirdi ve Malcolm'un gözlerine baktı. O güzel gözlerde sanki yaş vardı. O an her şeyi -buketi, gelinliği, davetlileri- unutmuştu çünkü yolun sonunda Malcolm onu bekliyordu. Jane'in tek isteği ona bir an önce kavuşmaktı.

Müzik, Jane'in adımlarına eşlik ediyordu ama o adımları teşvik eden Malcolm'un bakışlarıydı. *Başardık*, diye düşündü Jane, son birkaç adımda Malcolm'un elini tutarken. Sözüünü tutmuştu ve onu kendi saflarında görüyordu artık. Jane merasime odaklanamıyor, sadece Malcolm'un elini tutuyor ve baharatlı kokusunu içine çekiyordu. Belki bu kadar cezbolmasının sebebi büyüydü ama hiç umurunda değildi. "Büyü doğaldır," derdi Dee. "Aşk da öyle." Ve hayatta karşı konulamayacak şeyler vardı.

Malcolm'un sözlerini belli belirsiz duydu. Şimdi sıra ondaydı. "Jane Boyle. Kabul ediyorum..." Çok basit ve doğaldı. Malcolm'un gözlerine baktığında, beraber durdurulamaz olacaklarını biliyordu. Malcolm'un tecrübesi ve kendi gücü birleşince her sıkıntıyı göğüsleyebilirlerdi. *Bırakalım da üstümüze gelsin*, diye geçirdi aklından. *Bırakalım da bu kaltak bizi alaşağı etmeyi denesin*. Malcolm'un plantin alyansını parmağına öyle sert taktı ki, kocası ürperdi. Jane özür dileyerek alt dudağını ısırıldı. Malcolm öne eğildi, karısının beline sarıldı ve dudaklarını tutkuyla öptü. Çanlar neşeyle çalmaya başladı ve yeni çift el ele pek çok gülümseyen yüzün arasından yürüdü.

"Nihayet başardık," diye fısıldadı Jane, zafer dolu bir sesle.

"Seni seviyorum," diye cevap verdi Malcolm, gözleri ışıyarak.

Çıkışta Jane'in gözleri, bulamayacağını bilse de tanıdık bir yüzü aradı. Harris onu görmeyi çok isterdi ama zihin okuyabilen bunca kişinin arasına girerek risk almazdı. *Elveda*, dedi Jane, içinden. *Artık Maeve de sen de güvendesiniz*.

Öyle miydi acaba? Katedralin kapısına yaklaşırken bu şüphe zihninde yankılandı. Balayından geri dönmeyince Lynne ne yapacaktı? Jane kayınvalidesinin peşine düşeceğini sanıyordu ama

ya o şeytan başka bir yol izleyip arkadaşlarını huzursuz ederse, ne olacaktı?

Jane ve Malcolm gün ışığına çıktı. Malcolm ona gülümsedi ama Jane gömüldüğü korkularının arasından bu tebessüme cevap veremedi.

Arkadaşlarımın emniyetini garantilemeden gidemem ama tebrik sırasında bunu Malcolm'a sormam da mümkün değil.

Malcolm gitmeden önce onun zihnini okuyamıyordu ama Harris ve Dee'nin öğrettikleri sayesinde bunu yapmaya çok yakındı.

Bu fikir onu rahatsız etti, doğruluğundan emin değildi. Ama şu an bu bilgiye ihtiyacı vardı. Ayrıca Malcolm New York'tan ayrıldığı akşam Jane'e bu konuda izin bile vermişti.

Ona daha sonra söylerim, diye karar verdi Jane. Bunun önemini mutlaka anlayacaktır.

Derin bir nefes alıp konsantre oldu. Düşüncelerine kolayca ulaşmıştı. *Gerçekten de iyi yol katettim.*

Jane onun zihnine dokununca, Malcolm ürktü. *Edindiği deneyimler sayesinde gücün ona yönlendirildiğini anlayabiliyor demek ki,* diye düşündü Jane. Malcolm'un gözlerine anlamlı bir biçimde baktı ve elini sıktı. Yaptığının doğruluğuna kendini sessizce ikna etmeye çalıştı. Ama Malcolm'un gözleri korkuyla büyüdü ve aniden geri çekildi. Neler olduğunu anlamamış mıydı?

İnsanlar çevrede toplanmış, alkışlıyor, bağırıp tezahürat ediyordu. Hatta birisi Jane'in eteğine bastı ama yeni gelinin tek odaklandığı kocasının zihnindekilerdi. Ve o anda, tüm dünya Jane'in üstüne kapandı. O da Malcolm'un gördüklerini izliyor-

du. Malcolm'un neden ondan uzaklaştığını anlamıştı. Ama artık her şey için çok geçti.

Malcolm gürültü yapmadan, karanlık çiftlik evine süzüldü. Ortalık hareketsizdi ama tehlike her an karşısına çıkabilirdi. Tetikte olmalıydı. Salondan cılız, sarı bir ışık yayılıyordu. Bu kadın hâlâ ayakta mıydı? Köşeye sinmeden önce derin bir nefes aldı. Kadın tam karşısında duruyordu ve Malcolm bir an ona göründüğünü sandı ama yanılmıştı. Kadın kucağındaki kitapla uykuya dalana dek bekledi.

Bir an tereddüt etti. Odaya girerken kadın uyanabilirdi. Eğer silahı varsa çaresiz kalabilirdi. Ama gençlik ve hız onun yanındaydı. Harekete geçti ve büyük adımlarla odaya girdi. Şırıngayı kadının kalçasına enjekte ederken ihtiyarın gözleri fal taşı gibi açıldı. Artık çok geçti. Zehir kanına karışırken ona karşı koyacak gücü tükenmişti.

Her şey saniyeler içinde olup bitmişti. Malcolm cebindeki bıçağı çıkardı ve kadının son nefesini vermesini bekledi.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bu kadında büyü vardı ve ölümlüyle beraber Malcolm'a geçmesi gerekiyordu. Demek ki, bu büyüünün miras kaldığı bir kadın vardı. Omuzlarını silkti. Esas görevini tamamlamıştı.

Celine Boyle ölmüş, büyüü ve gücü tek varisine kalmıştı.

Ve şimdi sıra Jane'i bulmaya gelmişti.

Jane aniden tanıdık çiftlik evinden ayrıldı ve kendi bedenine, New York'a geri döndü. Artık her şeyi biliyordu. Güneş göz alıyor, ayakkabıları ayağına vuruyor ve gelinliği vücudunu sıkıyordu. Etrafındaki sesler kulağında büyüüyordu. Her şey çok aşırıydı. Jane ellerini yüzüne kapatıp katedralin merdivenlerine

koştu. Tek görebildiği Malcolm'un büyükannesini öldürmesiydi. Sürekli tekrar eden ve gözünün önünden gitmeyen bir filmdi bu. Sonra her şey, birdenbire karanlığa gömüldü.

KIRK DÖRT

JANE UYANDIĞINDA, NEREDE OLDUĞUNU BİLMİYORDU. ODADA yüksek ahşap bir tavan ve iki tozlu pencere vardı. Duvarlar boştu ve sadece kapının yanında küçük, altın bir çerçeve duruyordu.

Doğrulup etrafa bakmaya çalıştı. Kolları ve bacakları hareket etmiyordu. *Evlениyordum*, diye hatırladı hayal meyal. *Eminim. Ama bir sorun var. Evlendim. Ve şu an tavan arasında, yatakta-* yım. Kalkmaya çalıştı ama neden başaramadığı belliydi. Yatağa bağlanmıştı.

Balayı başladı mı?

Sanırım hatırlıyorum...

Malcolm'un büyükannesini öldürdüğünü hatırlayınca gözleri yaşla doldu. Bahçedeki köpek ona saldırmıştı, hatta Malcolm'u tanıyan yalnızca o değildi. Çiçekçideki adam da. Ne demişti? "Normal insanlar buraya sadece bir kere gelir. Bir daha

gelmez.” Cenazedeki öfkeli hâlini de şimdi anlıyordu. O adam Malcolm’un Saint-Croix’a daha önce geldiğini biliyordu. Celine öldükten sonra şüphelenmişti belki de. Neden ağzını açıp da bir şey dememişti? Jane bu düşünceyle öfkelenmişti ama yabancıyı suçlamak doğru değildi. Belki başına bela almak istememişti, ya da belki Jane’in de suç ortağı olduğunu sanmıştı. Özellikle de büyükannesinin katiliyle evlenen bir kızla ilgili böyle düşünmesi normaldi.

Ve Jane düşündükçe, yaptığı büyük hatanın farkına varıyordu. Ne kadar da aptaldı. Tüm parçalar gözünün önündeydi, onları birleştirip doğruya ulaşabilirdi ama Malcolm’un aşkından gözü o kadar körleşmişti ki, her şeyi yanlış anlamıştı. Malcolm’un hayatına girişine bile tesadüf yaftası yapıştırmıştı. Malcolm kötü cadıların oğluydu ve Celine Boyle yaşadıkça Jane’in yanına bile yaklaşamayacaktı. Ve Doranlar zavallı kadının eceliyle ölümünü beklememişler, harekete geçmişlerdi.

Boğazına bir yumruk oturdu. Malcolm gibi yalancı bir katille umut bağlamıştı. Onunla evlenmişti ve artık tünelin ucunda ufacık bir ışık bile yoktu. Seveceği, güveneceği kimse kalmamıştı. Ama suçlayacağı biri vardı.

“Lynne Doran,” diye bağırdı, boğazı yırtılırcasına. “Lynne, seni ruh hastası orospu! Çabuk buraya gel!”

Kısa bir sessizlikten sonra eski, ahşap kapı açıldı. “Ah, tatlım, bu kadar kaba olman şart mı?” diyerek burnunu çekti Lynne. İkiz kuzenler de koruma gibi onun arkasına dikildi. “Neyse ki torunum büyürken ayak altında olmayacaksın. Senin eğitimin altında neye dönüşeceğini düşündükçe içim ürperiyor.”

Jane öfkeyle köpürüyordu. Ardından ufak bir büyülu güç hissetti ama çok zayıftı. Sanki haftalardır hiç çalışmamış gibiydi.

Lynne pis pis güldü. “Sana küçük bir büyü yaptık, Jane. Bir ara sana öğrettirdim ama başıma bela olur.”

“Merak etme, bir süre sonra geçecek,” dedi Cora sırtarak.

“Üçünüzü de geberteceğim,” diye haykırdı Jane. Başı dönüyordu. Demek kuzenler onun büyüsunü engelleyecek bir şey yapmıştı ama büyü yok olmamıştı. Sadece ona yeniden ulaşmak gerekiyordu.

Belinda tısladı. “Üçe birsin, Jane. Şu hâlinle bir cadı sayılmazsın.”

Jane yutkundu. Belki tam olarak bir cadı değildi ama bu kadınlar büyükanneşi ona bir şeyler öğretmeden zavallı ihtiyarı öldürmüştü.

“Pis ucubeni öldürürken hiç zorlanmadım, emin ol,” diye bağırdı Lynne’e.

“Evet,” dedi Lynne. “Sana bir ceza vermeliyim. Bebeğini alıp boğazını kesmeme ne dersin?”

Jane gözlerini devirdi. “Senin altın oğlun beni hamile bırakmadı, o yüzden doğrudan boğazımı kes de, sizin iğrenç sesinizi daha fazla dinlemek zorunda kalmayayım. Öfke vücudunda dolaşıyor, büyüyu ateşliyordu. İyice odaklandı. Eğer tüm gücünü toplarsa kapının yanındaki çerçeveyi uçurup Lynne’in kafasına indirebilirdi.

“Boğazını zevkle keserdim ama dokuz ay boyunca bana lazımsın. Öyle ya da böyle bana bir bebek vereceksin. Ama ne yazık ki şu an Malcolm burada değil.” Yüzü bir an gölgelendi. “Ne kadar şanslıyım ki iki oğlum var.”

Charles. Jane yutkundu. Bu kadın gerçekten hastaydı.

“Duyduğum kadarıyla küçük Charlie’nin doğumu pek de şans sayılmamış,” dedi Jane, korkusunu gizlemeye çalışarak. Lynne ürperdi. “Malcolm seni sattı,” diye devam etti Jane. Lynne’i öfkelenendirerek yatağa yaklaşmasını sağlamaya çalışıyordu. Zayıf büyüü çerçeveyi ancak tıkırdatmaya yetmişti. *Yaklaş. Odaklan. Bir şeyler yap.* “Deneysel ilaçlar falan diye hikâyeler yazdı ama gerçeği ikimiz de biliyoruz, değil mi? Hamile kaldığın andan itibaren, kız çocuk için yaptığın cadılık numaralarıyla onun küçük beynini erittin,” diyerek güldü Jane. “O çocuğun ne hâle geleceğini düşünmedin bile. Sorunlu bir kız çocuğuna dahi razıydın, değil mi?”

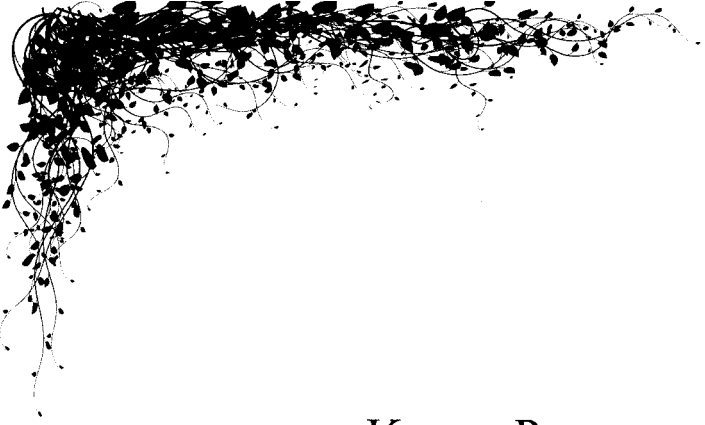
Lynne’in gözleri öfkeyle büyüdü ve yatağa doğru bir adım attı.

“Lynne,” diye uyardı Cora.

Bir anlık ölüm sessizliğinden sonra Lynne doğruldu ve düğünden kalma şeftali rengi elbisesini düzeltti. Kıyafeti ve ruju uyum içindeydi. “Pekâlâ,” dedi sertçe. “Gününü göreceksin.” Odadan çıktı ve kuzenleri de onu izledi.

Hayır, diye düşündü Jane. *Daha çok zamana ihtiyacım var.* Kolundaki ipleri zorladı ama düğümlerin açılması imkânsız görünüyordu. Ve koridordaki dev figürü gördü. Gelen Charles’tı. Midesi kalktı ve bir an kusacağını sandı.

“Gerçekten de ruh hastasısın,” diye seslendi Lynne’e. Sesindeki çaresizliği kendi bile hissetmişti. Lynne koridorda göründü ve “İyi bir çocuk ol, Charles,” dedi oğluna. Oğlunu yanağından öptü ve Jane’e nefret dolu bir bakış attı. Charles, Jane’in üstüne geliyordu. Lynne kapıyı kapattı ve kilitledi. İkisi odada yalnızdı.

KIRK BEŞ

BÜYÜ BÜYÜYÜ ÇEKER, DEDİ JANE İÇİNDEN. “BİR SANİYE BEKLE,” diye rica etti. “Charles, bekle. Charles, değil mi? Yoksa Charlie mi?” Charles ona tereddütle baktı. Kafası karışmıştı. “Lütfen bir dakika bekle.”

Adam başını iki yana sallayıp Jane’nin bileğini kavradı. Jane yeniden çerçeveye odaklandı, bu sefer diğer cadılar da orada olmadığından, onu uçurmayı başardı ama yeterince yükselemeyen cisim Charles’ın kalın bacağına düştü. Jane her şeye rağmen, büyüyü harekete geçirdiği için sevindi. Bu kadınların düğümü ne zaman tamamen çözülecekti?

Charles yüzünü ekşitti ve Jane’in diğer bileğini de kavrayıp sıktı. “Dur!” diye emretti Jane. Tombul ellerinin vücuduna değmesinden endişeliydi.

Şimdi ne olacaktı? İyice telaşlanmıştı. Onu nasıl durduracaktı? Lynne ve yanındaki cadalozlara duyurmadan bu durumdan

nasıl kurtulacaktı? Bir daha buraya gelirlerse, Jane'in hiçbir şansı kalmazdı.

Üstelik Jane, Charles'a zarar vermeyi başarsa bile hâlâ yatağa bağlı olacak ve kaçamayacaktı.

Charles terli parmaklarıyla Jane'in ayak başparmağını tuttu ve çekmeye başladı. Oyun oynar gibiydi. Jane bacaklarını toplayıp doğrulmaya, yataktan çıkmaya çalıştı. Charles'ın yüzündeki gülümseme silindi ve başını iki yana salladı. Jane'in boğazına sarıldı ve başını yatağa yasladı. Jane titredi ve gözünün önüne bazı resimler geldi. Yıpranmış bir oyuncak bebek, kırık bir ayna, iplikleri çıkmış bir battaniye.

Charles'ın zihnine girmişti.

Ama Charles'ın aklında, Lynne'in istediği türden şehvi şeyler yoktu. Zihni ve düşünceleri yalnızdı. Jane'nin çenesi kasıldı ve nefes almaya çalıştı. *Ona yardım etmeliyim*, diye düşündü. *Aklında mutlaka bir şeyler var.*

Enerjisini toplayıp Charles'ın zihnine girdi. Malcolm gibi o da ufak bir direnç göstermişti ama ağabeyinden farklı olarak onun aklı karman çormandı. Charles böğürdü ve Jane'in boğazını daha çok sıkmaya başladı. *Hayır! Olamaz!* Jane nefes alamıyordu. O sırada Charles'ın aklındaki bir anıya şahit oluyordu. Charles tavan arasında kapıyı yumrukluyor ve yatağını dağıtıyordu. Koridordaki ayak sesleri uzaklaşınca tamamen yalnız kaldı. Sonra eline paslı, gümüş bir nesne geçirdi ve onu avucunda sıktı.

Jane çaresizce nefes almaya çalışıyordu. Charles'ın dengesiz ve karışık zihninde gezinmeyi sürdürdü. "Artık evde yeni bir arkadaşın olacak," diyordu Lynne. "Arkadaştan kastımı anlıyorsun

değil mi?” Charles’ın gözleri büyüdü ve elini Jane’in boğazından çekti. Jane derin bir nefes aldı.

Charles bu anıdan kurtulmaya çalışıyordu ama Jane hâlâ oradaydı. Kısa bir süre sonra Charles da o anıya odaklandı. Malcolm, sıkıcı ergenlik hâliyle, “Ben senin ağabeyim,” diyordu Charles’a. Charles’ın altı bezliydi. Charles ona baktı ve Malcolm öfkeyle gözlerini devirdi. “Her neyse. Arkadaş gibi bir şey işte. Gerçi senin hiç arkadaşın olmayacak ama... Anne buna mecbur muyum? Bu tam bir geri zekâlı.” Charles cevabı duyamıyordu ama Malcolm’un annesinden fırça yediği belliydi ki, şöyle devam etti: “Tamam, arkadaşız. Sana hep iyi davranacağım ve arkanı kollayacağım. Yarın okula gideceğim, yani...” Malcolm muhtemelen Lynne’in durduğu yere baktı. “Bir süre uzakta olacağım ama Şükran Günü’nde...” Bir daha baktı. “Noel’de burada olacağım.” Malcolm kapıya yönelince, Charles üzülmüştü. Birdenbire Malcolm geri döndü ve kardeşine bir şey uzattı. “Bunu ben gelene kadar sakla.”

Charles ellerini hevesle açtı ve Malcolm kardeşinin avucuna bir Yale anahtarlığı bıraktı. Charles ona hayranlıkla baktı ve uzanıp ağabeyinin bacağına ısırıldı.

“Ah, kahretsin! Anne...” Malcolm onu sertçe itti ve kardeşi yere düştü. “Ah, Tanrım! Neyse.” Eğildi ve Charles’ın omuzlarından tuttu. “Unutma, arkadaşız, tamam mı? Asla canını yakmam. Sen de benimkini yakmayacaksın. Anlaştık mı?”

“Canımı yakıyorsun, Charles,” dedi Jane sertçe, sesi titremesin diye gayret ederek. “Canım yanıyor.” Charles geri çekildi ve Jane onun zihninde biraz daha dolaşacak zamanı kazandı.

“Bir arkadaşın daha olacak,” diyordu Lynne, Jane’in fotoğrafını ona gösterirken. Jane fotoğrafta neşeyle gülüyordu ve sarı saçları ıslıl ıslıl parlıyordu. Malcolm bu fotoğrafı Paris’te bir müze gezintisinden sonra kafede otururken çekmişti.

“Unutma, arkadaşız, tamam mı? Asla canını yakmam. Sen de benimkini. Anlaştık mı?” diyordu Malcolm. Anahtarlık bu bağın göstergesiydi. Charles derin bir nefes aldı ve cebinden anahtarlığı çıkardı. Jane neredeyse ağlayacaktı. Anahtarlığı parmaklarında çevirmeye başladı.

“Biz arkadaşız, Charles. Ve sen benim canımı asla yakmayacaksın. Şu an yardımına ihtiyacım var. Sonra odama gideriz ve arkadaşlığımızı simgeleyen bir eşya alırsın, tıpkı Malcolm’dan aldığın anahtarlık gibi. Tamam mı?”

Charles ona kötü kötü baktı ve kapıya yöneldi.

“Bekle, Charles, dur!” diye bağırды Jane. Charles onun sesinden ürktü ama kapıyı açmadı. “Şu an hiçbir yere gidemem, yardımın gerek. Şu ipleri çözer misin? Yoksa sana hediye bula mam.” Neredeyse, “Yoksa kaçamam,” diyecekti. Jane ona anahtarlığı işaret etti.

Neyse ki, Charles bu hediye fikrinden hoşlandı ve yatağa yöneldi. Düğümler sıkı atılmıştı ama Jane kendi zihinsel gücünü Charles’a aktardı ve birkaç dakika sonra iplerden kurtulup bileklerini ovmaya başladı.

“Harika,” dedi nefes nefese. Kapının kilidini açmak yıpranmış gücüyle halledebileceği kadar kolaydı. Artık özgürdü. En azından şimdilik.

KIRK ALTI

JANE KULAĞINI KAPIYA DAYADI. DIŞARIDAN SES GELMİYORDU. Jane, Lynne'in orada olmayışına şükretti. Kapıyı dikkatlice açtı, ufacık bir gıcırtıda bile ürperiyordu. Ama dışarıda hiçbir ayak sesi yoktu.

Jane, Charles'ın arkasına geçti. Biriyle burun buruna gelmek istemiyordu. Neyse ki, bir sorun çıkmadan odasına vardı. Kapıyı kapattı ve dolaba yöneldi. Şansı her zaman yaver gitmeyebilirdi. Acele etmeliydi yoksa yakalanması an meselesiydi. Trençkotunu dolaptan çıkarıp gelinliğinin üstüne geçirdi ve *balayı* için hazırladığı çantasını aldı. Charles banyonun kapısında durmuş, gözünü Jane'in krem kavanozlarına dikmişti.

Odadan sıvışıp çıkmayı düşündü ama Charles'a bir söz vermişti. "Charles," diye fısıldadı. "Hediye alacaktın, unutma. Ne istersen alabilirsin. Ama sonra odana dön. Annen seni burada görürse çok kızar."

Charles hevesli bir suratla eğildi ve kenarda duran peluş köpeği eline aldı. Bu oyuncakçı müzenin tanıtım ürünlerinden biriydi. “Tamam, harika. Şimdi ben çıkıyorum. Sen de ona kadar say ve sonra odana çık.” Charles’ın, Jane’in söylediklerini yorumladığı yüzünden anlaşılıyordu. İşine yarayacak bir şeyler bulmak için zihnini taramak istedi ama Charles ona sert bir tokat attı. Jane sendeledi. Charles ona şaka yapmış gibi bakıyordu. Her şey bir yana bu adamın bir kaçık olduğunu unutmaması lazımdı. “Ona kadar,” diye hatırlattı Jane ve yanağını ovuşturarak odadan çıktı.

Koridorlar bomboştu ama merdivene varmak bir ay sürmüş gibiydi. Gunther’e yakalanmamak için servis kapısına yönelmiş ve sokağa çıkana dek nefes alamamıştı.

Manzara gerçeküstüydü: Huzurlu, normal ve mutlu bir dünya hemen önündeydi. Ağaçlar tomurcuklanmış, rüzgâr tatlı tatlı esiyordu. *Özgürüm*, diye düşündü ve bu müjdeye korku dolu zihnini inandırmaya çalıştı. Titreyen ellerini durdurmayı, kalp atışlarını yatıştırmayı denedi. Artık istediğim yere gidebilirim. “Jane,” diye mırıldandı ardından, tok bir ses ve Jane çılgılığı bastı.

Malcolm.

Arkasını döndü ama kaldırım boştu.

“Jane,” diye seslendi Malcolm yeniden. Jane onu görmek için etrafa bakındı.

Mantığı da diğer taraftan sesini yükseltmişti. Taksiye bin ve buradan defol git! Ama bir teslik vardı. Malcolm’un sesi tuhaf geliyordu. Bedeni özgürlük ve tehlike, merdivenler ve kaldırım arasında gidip geliyordu. Bir karar alması şarttı. “Jane’e ulaş-

malıyım,” diye fısıldadı Malcolm ve Jane nihayet anladı. Onun sesini değil aklındakileri duyuyordu.

Önemi yok. Bin şu aptal taksiye! Ama yeniden tereddüt etti ve birkaç metre uzaktaki büyük kapıya baktı. Henüz kimse gelmiyordu ve gelen olursa görürdü.

Gitmeden ne öğrensen kârdır, diyordu içinden başka bir ses. Bir yandan da Malcolm’un sesi boğuk ve çaresiz geliyordu. Jane onu merak etti. *Büyükannenin katilini merak ediyorsun, öyle mi?* İçindeki sesi susturdu. Evet o bir katildi ama Jane’nin çaresizliği ve sevgisi de bu cinayet kadar gerçektir. Kararsızlıkla donakaldı ve kapının yanında dikilip Malcolm’un zihnine odaklandı.

Koyu renk taşlı bir yerdeydi. Bodrum mu yoksa? Onun gözlerinden etrafını görmek çok zordu çünkü o da zihnini Jane’in görüntüleriyle doldurmuştu. Nereye baksa Jane’i -gülerken, yerken, içerken, çalışırken, duş alırken- görüyordu. Zihnindeki korkuları takip etti ve kendini onun zihninde kanlar içinde, işkence görmüş ve ölmüş hâlde gördü. Pek çok anıda Lynne de vardı ve Malcolm onu her görüşünde rahatsız oluyordu.

En son görüntüde Lynne, Malcolm’la konuşuyordu.

“Ailenin başka hiçbir üyesiyle bu kadar uğraşmadım, Malcolm. Sen de biraz gayret etsen?”

“Neden sadece...”

“Malcolm,” diye terslendi Lynne, elindeki siyah kalemi çevirerek.

“Sen böyle bir kararı alacak seviyede değilsin.”

“Ama bu cinayet,” dedi Malcolm, sesi titreyerek.

“Evet, öyle,” diye tısladı Lynne, kalemi elinden bırakarak.

“En son ailenin refahı için sorumluluk aldığında neler oldu ha-

tırılıyor musun?” Malcolm ürktü ve annesi vahşi gözleriyle ona baktı. “Bu işin bu noktaya gelmesinin sebebi sensin, unuttun mu? Bizim bu kıza ihtiyacımız var çünkü asla sorumluluk almadın. Ben de senin işini kolaylaştırıyorum. Zor seçimler ya da ahlaki ikilemler yok. Söyleneni yap yeter. Belki böylece sevgili kızıma yaptığını telafi edersin.”

Malcolm’un zihni Annette’in anılarıyla doldu. Yuvarlak yüz-lü, mayolu bir kız, büyükler evdeyken, deniz kenarında oturmuş, bir kovaya kum dolduruyordu. On iki yaşındaki uzun boylu Malcolm, sahilde geziniyor, futbol oynayan çocukları izliyordu.

Birdenbire arkasından çığlıklar ve çaresizce bağırışlar duydu. Dönüp baktığında kova ve küreğin sahipsizce orada durduğunu gördü.

“Haklısın anne,” diye fısıldadı Malcolm. “Üzgünüm. Dediğini yapacağım. Ne gerekiyorsa. Kızı buraya getireceğim.”

Jane kendini bu anıdan derhâl uzaklaştırdı. Başı dönüyordu. Malcolm o anda zihnindeki davetsiz misafiri fark etti.

Jane! Zihninden sesleniyordu. Jane, çabuk buradan git!

Sonra onu zihninden uzaklaştırdı. Jane şaşırarak olduğu yerde kalakaldı. New York’un günlük sesleri, arabaların kornaları, yayaların kahkahası ve çalan cep telefonlarının melodileri her yeri dolduruyordu. Jane taş duvara öfkeyle tekme atıp ayakkabısını lekeledi. Malcolm’un yaptığını asla affetmeyecekti ama artık ondan nefret de edemiyordu. Ailesi onu sonuna kadar kullanmıştı ve onu bu hâle Lynne getirmişti. Lynne onu kendi isteklerine köle etmişti. Oğlunu güçlü ve zayıf yanlarıyla, her şeyiyle tanıyordu.

Jane servis kapısına döndü ve şifreyi girdi. Kanındaki öfke yavaş yavaş kaynıyordu. Bu korkunç kaleyi yerle bir etmenin zamanı gelmişti.

KIRK YEDİ

MERDİVENLER DEMİN ÇIKTIĞI GİBİ BOŞTU AMA HAVADAKİ AĞIRLIK Jane'in tüylerini diken diken ediyordu. Bu sadece gergin olduğunu değil aynı zamanda birilerinin onu avlamaya çalıştığını da gösteriyordu. Avcının uzaklığı belli değildi ama Jane'in arandığı kesindi.

Merdivenlerin sonundaki kapı bir patlamaya dayanacak kadar sağlam yapılmıştı. Ancak kilitli değildi. İçeri girdiğinde boruları gördü ve bodrum katında olduğunu anladı. Etraftaki kançalara, zincirlere ve işkence aletine benzer şeylere bakınca buraya zindan demek daha doğru olurdu.

Şuradaki işkence sandalyesi miydi yoksa?

Beline kadar çıplak, duvara zincirlenmiş kişi Malcolm'du. Başını kaldırıp hayretle iki yana salladı. Sağ gözü şişmiş ve neredeyse kapanmıştı ve burnundaki kesikten kanlar akıyordu. Ama en kötüsü gözlerindeki umutsuzluktu.

“Jane, burada ne işin var?” dedi öfkeyle. “Burayı derhâl terk etmelisin.”

“Malcolm, tatlım,” dedi Jane, boğuk bir sesle. “Annenin bir sapık olduğunu biliyor muydun?”

“Jane, lütfen,” diye vızıldadı Malcolm.

Büyük adımlarla Malcolm’un yanına geldi. Aptal gelin ayakkabıları sert zeminde tıkırdıyordu. “Beraber gideceğiz,” dedi ona ve bileklerine baktı. “O kaltaklar anahtarını nereye sakladı onu söyle.”

Malcolm başını iki yana salladı. “Anahtar yok. Kilidi büyüyle kapattılar.”

Öfke Jane’in damarlarında kabarıyordu. Gözleri alev alevdi. Artık gücüyle Lynne ve ikizlerin yaptığı büyüü bozabilirdi. Bir adım geri gitti.

“Çok şükür,” diye mırıldandı Malcolm, Jane’in bu işten vazgeçtiğini sanmıştı. Ayak sesleri ve bağırışlar duyuluyordu, zaman azdı. Jane derin bir nefes aldı ve bedenindeki tüm gücü topladı.

Büyüymüş... Güç sadece onlarda değildi herhâlde. Büyüyü göğsünde sert bir top gibi hissetti ve bir kahkaha attı.

Malcolm başını kaldırdı. “Jane...” dedi ama gözlerine bakınca sustu. Jane, ateş topunu eline aldı Malcolm’un bileklerindeki kelepçeleri eritti. İçinde bir yerde büyük bir patlama hissetti, bu arada kelepçeler eriyip ayaklarının dibine aktı. Malcolm zincirler olmayınca sert zemine kapaklandı.

“Jane,” diye fısıldadı, gözlerini açarak.

“Şşş,” diye susturdu onu Jane. “Sonra konuşuruz. Şimdi kaçmalıyız.” Servis kapısına gittiler. Malcolm yaralı bacağı yüzünden sendeliyordu. *Onu kurtarmak için ısrar eden moron sendin,*

diyordu içinden bir ses, Jane'e. Ve Jane o durumda bile gülümsemişti. Merdivenlerin sonunda, servis kapısı açılmıyordu. "Kahretsin."

Jane şifreyi tekrar girdi. Sonra Malcolm'un ve hatta Laura Holding'in şifrelerini de denedi ama kırmızı ışık yanıyor ve kapı kesinlikle açılmıyordu.

"Lanet olsun!" Ayak sesleri gitgide yaklaşıyordu. Jane kapıya büyü yapmaya çalıştı ama olmadı.

"Dur ben deneyeyim," dedi Malcolm, kapıyı omuzlayacaktı.

Fakat hiçbir işe yaramadı. Jane, Malcolm'un birkaç kemiğini kırdığından bile şüphelendi. "Faydası yok," dedi Jane. "Kilitlenmişler."

Malcolm'un yüzü sertleşti. "İşimiz bitti. Onlar kazandı." Jane onu omuzlarından tutup sarstı. "Senin neyin var?" dedi hırsla. "Neden onlardan bu kadar korkuyorsun? Alt tarafı cadılar, Tanrı değiller ya. Gerçekten vaz mı geçeceksin? Burada durup seni yeniden zincirlemelerini mi bekleyeceksin?"

Jane konuşurken Malcolm'un havası değişti. Duruşu dikleşti ve gözleri ışıldadı. "Gunther'ın yanına gitmeliyiz," dedi kararlılıkla. "Yani..."

"Yani evin içine girmeliyiz." Malcolm yavaşça başını salladı. Jane başka söze gerek duymadan onu kolundan tuttu ve ana girişe sürükledi. Ne gerekiyorsa onu yapacaklardı.

Yüksek tavanlı girişe vardıklarında bir haykırış duydular. Belinda Holding parmağıyla onları işaret ediyordu ama Jane daha hızlı çıktı ve kadını itip yere yaptırdı.

Jane kendini hiç bu kadar öfkeli, güçlü ve aynı anda kontrollü hissetmemişti. Gunther'ın masasına yönelirken Belinda'nın

baygın bedenini ayağıyla itti. “Malcolm, bu da neyin nesi?” diye sordu, kontrol panelindeki bir sürü ıfık ve düğmeye bakarak.

Malcolm başını çaresizce iki yana salladı. “Sen halledemez misin?..” Parmağını şıklattı.

Jane bir deneme daha yaptı ama başarısız oldu. Başını iki yana salladı. “Kapıları açabilecek büyüleri engellemişler.”

Malcolm tekrar kontrol paneline döndü. “Peki?..”

Ding. Çok yumuşak bir sestir ama ikisi de ateşli silah sesi duymuş gibi döndü. Bu Lynne olmalıydı. Jane’in kalbi yerinden çıkacaktı. Ellerine biriken elektriği toplamaya çalıştı.

Asansör kapıları yavaşça açıldı. Jane gücünü o noktaya yollamak üzereyken kapıdan elinde viski kadehiyle ve çakırkeyif hâlde Malcolm’un babasının çıktığını gördü ve hedef değiştirip gücünü tavana yolladı.

“Siz çocuklar burada oyun mu oynuyorsunuz?” diye bağırdı ihtiyar adam. Onlara doğru yürürken sendeledi ve duvara çarptı. Jane hedef değiştirdiğinde tavanda açılan deliği fark etmiyordu bile. Belinda’nın yerde yattığını görünce bir an durdu ve kadının üzerinden atladı. “Hah. Bu kadını hiç sevmezdim zaten.” Oğluna döndü. “Malcolm, Blake ikinci katta poker turnuvası düzenliyor.” Aniden kaşlarını çatı. “Ama burası ikinci kat değil.”

“Baba,” dedi Malcolm dikkatlice, “güvenlik nasıl çalışıyor?” Jane ona bakıyordu ama bu adam asansörü bile doğru dürüst çalıştıracak hâlde değildi. Malcolm, babası onlara yaklaşırken adamın bu işi başaracağına inanarak başını sallıyordu.

“Bu zamazingolar kolaydır ya,” dedi gülerek. Elindeki kadehi sertçe koyunca içki masaya sıçradı. “Malcolm, annenle konuş-

tun mu? Sana kızgın galiba. Nasıl olduğunu bilirsin. Ben de onu odaya kilitledim ama mutlaka bir yolunu bulur. Her zamanki gibi.”

Malcolm elini babasının omzuna koydu. “Baba, biz gidiyoruz,” dedi yumuşakça. Yaşlı adam oğlunun yüzüne baktı ve yaralarını ilk kez o anda fark etti. “Kulağa hoş geliyor,” dedi ve kontrol paneline döndü. “Keşke ben de... denizde köpük olsaydım. Bana onu hatırlatıyorsun,” dedi aniden. Jane merdivenleri gözetlerken kaşlarını çatı. Adam son cümleyi kendisine söylemişti. Gerçekten Lynne mi benziyordu?

“Tanıştığımızda çok tatlıydı,” diye açıkladı adam. Kelimeleri zar zor bir araya getiriyordu. “Genç, akıllı ve tatlıydı. Senin gibi... Hadi gidin artık,” dedi üzülenek. Bir bip ve klik sesi duyuldu. Adam ilk kez Malcolm’un yarı çıplak vücudunu fark edip kaşlarını çatı. Pembe gömleğini üzerinden çıkardı ve oğluna uzattı. “Taksilerin bile bir standardı vardır. Bazı şeyler değişmemeli.” Sesi uykuluydu.

“Hadi, Malcolm,” dedi Jane. Onu kapıya sürükledi ama Malcolm kaburgalarının ağrısından inliyordu. “Annen her an gelebilir.”

“Hayır!” diye itiraz etti Malcolm. “Babama yardım etmeliyiz. Annem bizim için yaptıklarını öğrenirse...”

“Endişelenme,” dedi babası. Kontrol panelinin arkasındaki iskemleye oturmuş, bir ileri bir geri hareket ediyordu. “Böyle şeyleri ondan nasıl saklayabildin, anlamıyorum. Sen her zaman akıllı bir çocuktun. Ama benim yöntemlerim de işe yarar, merak etme.” Göz kırptı ve kadehini kaldırıp onlara veda etti. Malcolm ve Jane oymalı ahşap kapıdan çıkıp gitti.

KIRK SEKİZ

PARK BULVARI SOKAK LAMBALARIYLA AYDINLANMIŞTI. JANE etrafı bakınıyor, boş taksi arıyordu. Sendeleyen ve yaralı Malcolm'a omuz vermiş, yürümesine destek oluyordu. Yeşil ışık yanınca taksiler onlara doğru hareket etti. Bir tanesi dörtlülerini yakıp onların önünde durdu. Jane ve Malcolm arka koltuğa oturdu ve kapıyı kapattı.

“Grand Central Terminali'ne lütfen,” diye gidecekleri yeri söyledi Malcolm.

Şoför arabayı çalıştırınca Jane rahatlayarak derin bir nefes aldı. Ama iki blok sonra tekerlekler aniden kilitlendi ve taksi yolun ortasında kalakaldı. “Ne oluyor be?” diye mırıldandı şoför. Siyah bir BMW ve büyük bir taksi çok yakından geçtiler. Neredeyse onlara çarpacaklardı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye bağırdı Jane. Malcolm ağzından nefes almaya başladı, burnu kanıyordu.

“Ben bir şey yapmıyorum, lanet olası arabada sorun çıktı.” Şoför vitesi değiştirdi ama araba kımıldamıyordu. Contağı kapatıp açtı ama nafile. Araba bir santim bile oynamıyordu.

“Boş ver,” dedi Malcolm, kapının kolunu tutarak. “Başka bir taksiye binelim.”

Jane, Malcolm’un bileğini sıkıca tuttu. Hava değişmişti. Etrafa bir sis çöktü, dışarıdaki görüntüler ağır çekim bir sahne gibiydi. Havadaki nem kristal gibi parlıyordu.

“Malcolm,” diye fısıldadı. Gözleri dikiz aynasındaydı. “İnmeyelim.”

“Ne?” diye sordu Malcolm. Kafası karışmıştı. Ama Jane’in bakışlarını takip edince durumu anladı. “Kahretsin.”

Esen sert rüzgârla, bulvardaki tüm ağaçlar eğildi. Ama Jane’in tek gördüğü Lynne’di. Şeftali rengi ceketi rüzgârda uçuşuyordu. Elleri iki yanında, hareketsiz taksiye doğru yürüyordu. Sağından solundan arabalar geçiyor ama hiçbiri ona çarpmıyordu. Sanki tüm dünya önünde eğilmişti.

“Geliyor,” diye fısıldadı Jane.

“Biliyorum,” dedi Malcolm. Şoför olan bitenden habersiz, arabaya küfrediyor ve çalıştırmaya uğraşıyordu. “Bir şey yapabilir misin?” diye sordu Malcolm, Jane’e.

Sanki ben bunu düşünmemiştim, dedi Jane içinden. Lynne’in zayıf bir noktasını arıyordu. “Çok güçlü.” Jane taksiye odaklandı ama onları orada tutan enerji kırılmıyordu. Jane kendini bir büyükle kavga eden çocuk gibi hissetti. Sol elindeki yüzüğü öfkeyle çevirip duruyordu.

Celine Boyle’un yüzüğü ışıldadı ve parmağına elektrik verdi.

Jane gözlerini kısıtı. Kalbi küt küt atıyordu. *Bu kaltak büyükanne öldürdü.* Lynne gitgide yaklaşıyordu. Jane arabanın tabanına çöktü ve büyüüyü çağırdı. *Beni taciz etti, büyükanne öldürdü, arkadaşlarıma saldırdı, Malcolm'un hayatını mahvetti ve oğlunu bana tecavüz etsin diye üstüme saldı.* Jane bunları saydıkça içindeki güç büyüyordu. Gözleri kaynanasıninkiler gibi kapkara kesilmişti. Damarlarındaki büyü neredeyse canını yakıyordu ama dikkatli olmak zorundaydı.

Bir arazi aracı Lynne'i görünce son anda direksiyonu kırdı. Jane kaynanasının etrafındaki koruma kalkanını tespit etmeye çalıştı. Çok sert ve kusursuz bir korumaydı ama taksinin hareketini engellemek ve aynı anda kalkanı muhafaza etmek çok enerji istiyordu. Lynne'in gücü tükenmek üzereydi. *Dikkatini dağıtmak şart,* diye düşündü Jane. *Tek bir şey ona bir saniyeliğine de olsa ikimizi unutturabilir.*

Lynne yürürken ağaçlar rüzgârda çılgınca dans etmeye devam ediyordu. Jane'in aklında bir fikir belirdi. Planın işlemesini umuyordu.

Jane arabanın arkasındaki büyük akçaağaca odaklandı. Ağacın gövdesinden, yere, soğuk zeminin altındaki köklerine indi. Kökleri büyük bir kuvvetle çekti. Yüzünden kanlar akıyordu ama o çekmeye devam etti. Rüzgârı bile bastıran büyük bir patırtı duyuldu. Jane'in kasları kavruldu ve kadın acı içinde inledi.

Ağaç son bir çatırtıyla Lynne ve avının arasına devrildi. Lynne anlık bir şok yaşadı. Art arda acı fren sesleri duyuldu ve arabalar birbirine girdi. Lynne birdenbire kendini zincirleme trafik kazasının ortasında bulunca öfkeyle haykırdı. Bu onun büyüsunü kısa bir süre de olsa bozabilirdi. Jane şoföre döndü.

“Hadi gidelim! Acele et!”

Büyünün son kırıntılarını da kullanıp şoförün pedala basmasını sağladı. Taksi uçup gitti ve devrik ağaç geride kaldı. “Grand Central’a değil mi?” diye sordu adam, sakın bir sesle. Yine de dikiz aynasından şüphe dolu bakışlarını görmek mümkündü.

Malcolm evet anlamında başını salladı ve Jane koltuğa çöktü kaldı. Göz kapakları ağırlaşmıştı.

Yirmi blok boyunca şekerleme yaptı ve uyandığında firari olduğunu yeniden hatırladı.

KIRK DOKUZ

BEŞ DAKİKA SONRA, GRAND CENTRAL TERMİNALI'NDEYDİLER. “White Plains’e gidiyoruz,” dedi Malcolm ona. Tren dokuz dakika sonra kalkacaktı. “Orada da havaalanı var. Yanıma nakit aldım. Annem bizi LaGuardia ve JFK’de arayacaktır. Ama bunu asla düşünemez... Sorun ne?”

Jane başını iki yana salladı. “Bütün gün annenle beraberdin. Planını mutlaka öğrenmiştir.”

“Bilmiyor!” dedi Malcolm ısrarla. “Yemin ederim bilmiyor. Öğrenseydi haberim olurdu. Üstelik hâlâ planlarımızı değiştirebiliriz. Başka bir uçağa binip başka yerlere gidebiliriz.”

Sesi çok heyecanlıydı.

Jane onu sakinleştirmek için elini koluna koydu. Malcolm deli gözleriyle ona bakıyordu.

“Bu çok riskli,” diye açıkladı Jane, sakince. “Havaalanlarında kurallar ve güvenlik var, köşeye sıkışabilirsin. Trenle yolculuk

yapmak ve her şeyi nakit ödemek çok daha iyi olur. Böylece asla emin olamaz.”

“Biz,” diye düzeltti Malcolm. Ve Jane’e söz hakkı vermeden, hızlıca konuşmaya başladı. “Burada yüzlerce tren var, nereye istersen gidebiliriz, nasıl istersen! Hemen gidelim.”

Malcolm onu giriş kapısına sürüklemek istedi ama Jane direndi. “Farklı trenlere bineceğiz, Malcolm.” Malcolm’un yüzü düştü ama Jane’nin korktuğu kadar şaşırmadı. “Sana her baktığımda onu göreceğim,” dedi fısıltıyla, dudaklarını ısırarak. Lynne’in Annette’i kullanarak Malcolm’u manipüle ettiğini biliyor ve ondan nefret edemiyordu. O kötü yürekli bir şeytan değil, sadece ailenin maşasıydı. Ama artık sevdiğine inandığı adam da değildi. Onu bir zindanda işkenceye terk edemezdi. Belki ikisi de Lynne’den kurtulursa bir gün bu yardımın karşılığını da görürdü. Ama şu an hissettikleri bu kadardı.

Malcolm başını salladı. “Çok üzgünüm,” diye fısıldadı. “Biliyorum,” diye cevap verdi Jane, koluna yavaşça dokunarak. “Hâlini gördüm.”

“Paraya ihtiyacın olur,” dedi Malcolm. Cüzdanını çıkardı ve bir tomar para hazırladı. Bir an duraksadıktan sonra üç tane pasaportu paranın üstüne koydu ve Jane’e uzattı. “En azından nereye gittiğini söyleyen?”

“Bilmemen daha güvenli,” dedi Jane yumuşak bir sesle. “Ama sana ulaşmam gerekebilir. Bir mail adresi ayarla. Sana ulaşırım.”

Malcolm aniden Jane’in koluna yapıştı.

“Faydası olmaz,” dedi çaresizce. “Ne kadar uzağa gidersen git, sadece zaman kazanacaksın. Seni aramaya devam edecekler. Seni korumak için yanında olmalıyım. Hatalarımı telafi etmeliyim.”

“Haklısın,” dedi Jane, dikkatlice. Onun umut bekleyen bakışlarını görmezden geldi. “Beni bulana dek vazgeçmeyecekler ama senin gelmen bu durumu değiştirmeyecek. Ve sırf sen kendini iyi hissedesin diye, benim korumalığımı yapıp ölmene izin vermeyeceğim.” Malcolm ürperdi ve suçluluk hissetti ama Jane düşündüklerini söylediği için pişman değildi.

Biraz durduktan sonra, yavaşça başını salladı. Jane derin bir nefes aldı. “Söylediklerimde ciddiym,” diye devam etti Malcolm, kararlılıkla. “Jane, ben...” Elini boş ver dercesine salladı ve cümlesini yarım bıraktı. Jane sözlerinin samimiyetine inanıyordu. Onu ailesinden korumak için her şeyi yapardı. “Bana ne zaman ihtiyacın olursa, yanıdayım Jane.”

“Olsan iyi olur,” dedi Jane, ciddiyetle. Sonra göz kırpı. “Ne de olsa karınım.”

Dudaklarının kenarı o tanıdık gülümsemeyle kıvrıldı. Jane belki de onu son kez gördüğünü düşünerek içinde derin bir acı duydu. Parmaklarının ucunda yükselip yanağına bir öpücük kondurdu ve fikrini değiştirmeden kalabalığa karıştı. Bir grup mini şortlu genç kız kikirdeyerek konuşuyordu ve çekildikleri zaman, Malcolm çoktan gitmişti.

En doğrusu buydu, dedi Jane kendi kendine. Öğrenecek çok şeyim var. İlerlemem gerek. Bir yerde saklanıp beni bulmalarını bekleyemem. Sürekli korunarak yaşayamam. Kendimi korumayı öğrenmem gerek.

Trenlere giden levhaya yönelirken başka bir şey dikkatini çekti.

Tam ters yönde METRO işareti vardı. Jane dev holün mermer zemininde durdu ve aklında bir fikir belirdi.

Malcolm, “Ne kadar uzağa gittiğinin önemi yok,” demişti. Neden uzağa gidecekti ki?

Mavi tavandaki turuncu yıldızlar ışıldıyordu. Kalabalık sürekli değişiyor, insanlar koşturup duruyordu. O da bu resmin bir parçasıydı artık. Basit bir ağaç ya da bitki kadar dikkat çekiyordu ancak. On sekiz yaşındayken Paris’e kaçmış, Malcolm’la tanışınca New York’a göçmüştü. Ama yazgısını değiştirememişti.

Şimdi Lynne ve kuzenleri tıpkı içindeki güç gibi, nereye gitse peşine düşecekti. Ve Jane’in kaçacak hâli kalmamıştı. Köklerini salmak, bir aile kurmak istiyordu. Burada arkadaşı Dee vardı. Bilgili ve meraklı bir kızdı. Onlara ulaşmaktan çekinse de, Maeve ve Harris de oradaydı. Ayrıca New York onu arayacakları son yerdi: Hiçbir akıllı insan Lynne Doran’ın üstüne birkaç araba yolladığı şehirde kalmaya cesaret edemezdi.

Jane etrafa son kez baktı. Trenler solda, metro sağdaydı. *Sam-
rım ben o kadar da akıllı değilim*, diye düşündü sırtarak. Yırtık pırtık gelinliğinin üstündeki ceketi düzeltti.

Kalbi hızla atarken sağa döndü ve onu gözden uzak tutacak tünellerin ve trenlerin labirentine yöneldi. Tam da Doranlar’ın ayağının altına.

666 PARK BULVARI

NİŞANLINIZIN ANNESİNİN BİR CADİ OLDUĞUNU FARK EDERSENİZ,
NE YAPARSINIZ? GERÇEK BİR CADİ AMA...

Müthiş zengin Malcolm Doran hayatına girip ayaklarını yerden kestiğinden beri, çaylak mimar Jane Boyle, bir peri masalının içinde yaşıyor. Malcolm göz kamaştırıcı bir pırlantayla evlenme teklif ettiğindeyse, Jane, şansına inanamıyor ve Paris'teki işini bırakıp New York'ta Malcolm'la yeni bir başlangıç yapmaya karar veriyor.

Ancak Malcolm, Jane'i Manhattan'ın en korkulan ve saygı duyulan ailelerinden biri olan Doran ailesi ile tanıştırdığında, peri masalı bir kâbusa dönüşmeye başlıyor. Jane'in kendisi ve dünya hakkında bildiği ne varsa kısa sürede tepetaklak oluyor. Genç kadın şimdi yeni keşfettiği sıra dışı yetenekleriyle ve bu yetenekleri ne pahasına olursa olsun ele geçirmeye kararlı düşmanlarla savaşmak zorunda.

"Ürpertici, dehşet verici ve son moda... Saf kötülük hiç bu kadar eğlenceli olmamıştı!"

—Kerrelly Sparks, *New York Times* çöksatırı yazar

"Gizem ve entrikanın muhteşem, büyüleyici harmanı ateşli bir romantizmle birleşiyor. Baştan sona merak uyandıran bir kitap. Akıcı dili, zengin detayları ve baştan çıkarıcı hikâyesiyle -sihre inansın inanmasın- okuru kendine bağlıyor ve daha fazlasını okuma isteği uyandırıyor."

—*Romantic Times Book Review*

"Karanlık sırlar ve tam anlamıyla kötü insanlar. *666 Park Bulvarı*, son sayfasına kadar heyecanını yitirmiyor."

—Zoey Dean, *New York Times* çöksatırı yazar

GABRIELLA PIERCE, iki köpeğiyle
Paris'te yaşayan bir Amerikalı.

Kapak Adaptasyon: photoRepublic, 2018
Görseller: Shutterstock